NEW YORK TIMES BESTSELLER

BİR OKULUN CİNAYETLERLE TANINMASI PEK BEKLENEN BİR ŞEY DEĞİLDİR.

Şeytanın Takvimi

DUVARDAKİ EL

MAUREEN JOHNSON

EPHESUS

Ellingham Akademi'de yaşanan esrarengiz olayların sonucunda herkes okulun "lanetli" olduğuna inanmaya başlamış ve son yaşanan olay, işleri daha da içinden çıkılmaz bir hale getirmiştir. Stevie, Ellingham Vakası'nı çözebileceğine dair umutlarını yitirmek üzeredir. Sebebi ve faili bulunamayan cinayetler silsilesine bir de David'in ortadan kayboluşu eklenmiştir. Stevie tüm bu olayların birbiriyle bağlantılı olduğuna emin olsa da gerçekleri ortaya çıkarmak göründüğü kadar kolay olmayacaktır. Tüm korkularıyla yüzleşen Stevie harekete geçer. Aradığı cevaplara ulaşmak için elinden geleni yapmaya ve her ne pahasına olursa olsun Şeytanın Ta Kendisi'ni bulmaya kararlıdır.

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

45
IX

Şeytanın Takvimi 3

Duvardaki El

Maureen Johnson

ŞEYTANIN TA KENDİSİ - III

Orijinal Adı: *The Hand on the Wall (Truly Devious #3)*
Yazar: Maureen Johnson
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Çevirmen: Merve Solmaz
Editör: Aydan Yalçın
Düzelti: Ecem Acay
Kapak Uygulama: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Temmuz, 2023
ISBN: 978-625-6476-06-6

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2021 Maureen Johnson
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığıyla
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mah.
Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Şeytanın TA KENDİSİ 3

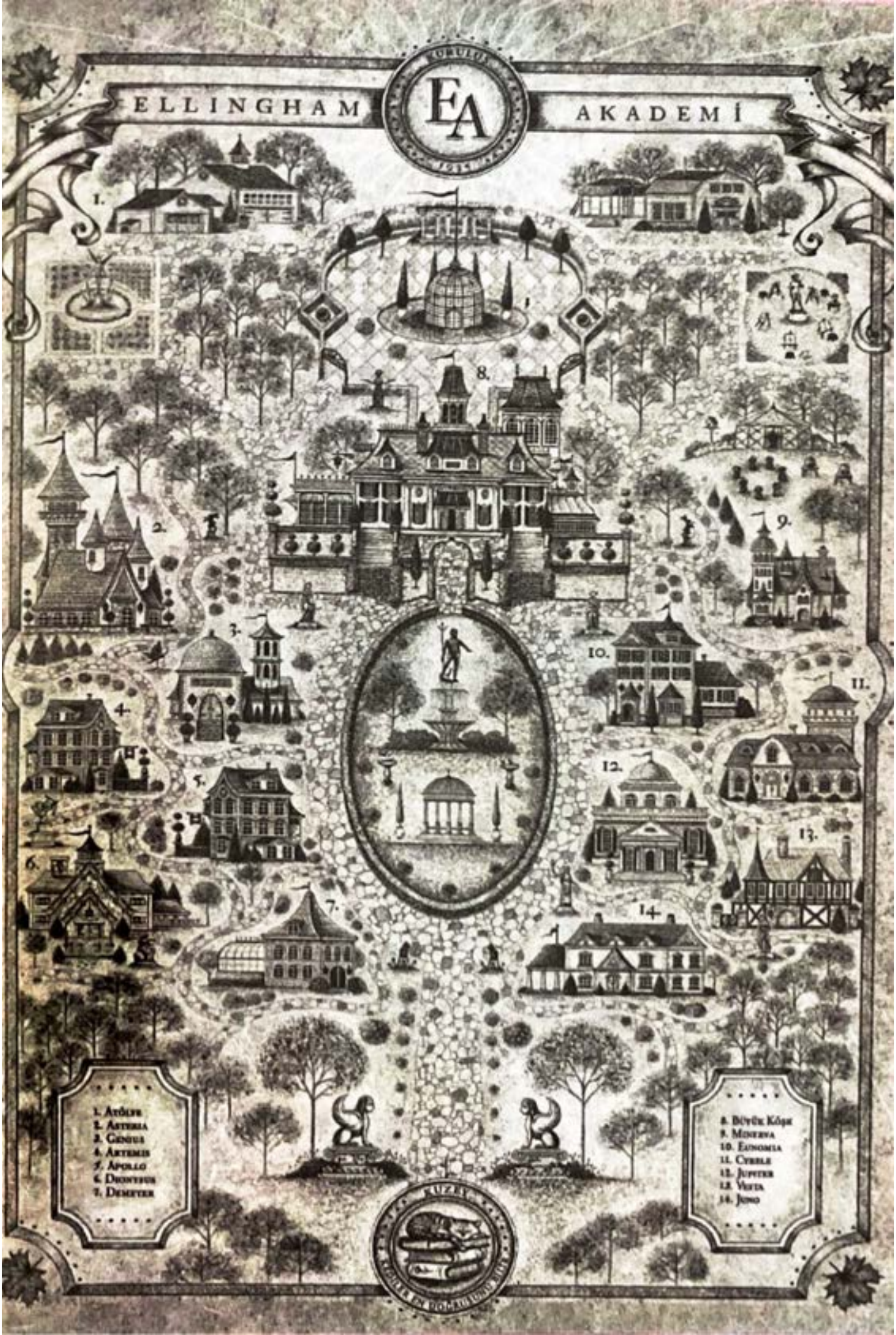
DUVARDAKİ EL

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

MAUREEN JOHNSON

Çeviri: Merve Solmaz

EPHESUS

ELLINGHAM
EA
AKADEMÍ
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
1. Atölye
2. Astoria
3. Genius
4. Artemis
5. Apollo
6. Dionysus
7. Demeter
8. Büyük Köşk
9. Minerva
10. Eunomia
11. Cybele
12. Jupiter
13. Vesta
14. Juno

Bana üretmeyi, baş etmeyi ve punk kültürünü öğreten,
Disneyland ve takoyla tanıştıran Dan Sinker'a...
Perili Köşk'te görüşürüz, ahbap.

ABD FEDERAL SORUŞTURMA BÜROSU (FBI)

8 Nisan 1936'da Ellingham konutuna gelen mektuba ait fotoğraf.

İSTE! BİR BİLMECE!
BAŞLASIN EĞLENCE!

İP Mİ YOKSA SİLAH MI
DEYİNCE.

BIÇAKLAR KESKİN.
PARILTISI TUZAK.

Kİ ZEHİR YAVAŞ.
SON PEK UZAK.

YANGIN BİR SÖLEN.
BOĞULMAK YAVAŞ.

İPE ASILIRSANIZ
HEPTEN YAŞ.

KIRIK BİR BAŞ. ACI
BİR DÜŞÜŞ.

DUVARA ÇAKILAN
ARABA BİR DÜŞ.

HANİ ŞU ÇOCUKLAR
VARYA YARAMAZ.

BOMBALARIN SESİ
ONLARDAN HAYLAZ.

HANGİSİ? HANGİSİ?
YOK MU BİR CEVAP?

SAKLANMAK HİÇ YOK.
KOŞMAKSA AZAP.
HA HA!

SAYGILARIMLA.
ŞEYTANIN TA KENDİSİ

15 Aralık 1932

Saatlerdir yağan kar, pencerelerin önünde birikerek pervazlarda uzaktaki dağları taklit eden küçük manzaralar oluşturmuştu. Albert Ellingham mürdüm rengi, içi çok fazla doldurulmuş kadife bir koltukta oturuyordu. Önündeki küçük masanın üstünde duran yeşil mermer saatten huzurlu tik taklar duyuluyordu. Saatin tıkırtısından ve ateşin çıtırtısından başka ses yoktu. Kar, yeryüzünü sarıp sarmalamış, sessizliğe bürümüştü.

"Şimdiye dek kesinlikle bir şey duymuş olmalıydık," dedi Albert.

Zemini tüylü bir halıyla kaplı olan odanın diğer ucundaki kanepeye uzanmış, Fransızca bir roman okuyan Leonard Holmes Nair'le konuşuyordu. Leo bir ressamdı ve aile dostlarıydı. Mavi kadifeden robdöşambrı içinde uzun boylu, sırık gibi, serseri tipli bir adamdı. Grup iki haftadır Alpler'deki bu özel hastanede inzivaya çekilmiş, kar yağışını seyrediyor, sıcak şarap içiyor, kitap okuyor ve gecenin bir yarısı başlayan telaşın sona ermesini bekliyordu. Hem-

şireler ve doktorlar hemen harekete geçerek anne adayını lüks bir doğum odasına almışlardı. Amerika'nın en zengin adamlarından biri olunca, çocuğunuzun doğumu için bir İsveç hastanesini tamamen kapatabiliyordunuz.

"Doğanın bu akıl almaz işleri zaman alıyor," dedi Leo kafasını kaldırmadan.

"Saat neredeyse dokuz oldu."

"Albert, saate bakıp durmayı bırak. Bir şeyler iç."

Albert ayağa kalkıp ellerini ceplerine soktu. Önce yakındaki bir pencereye, sonra daha ötedekine ve sonra yeniden ilkine doğru yürüdü. Karın, dağların ve vadideki Alp kulübelerinin oluşturduğu manzara göz alıcıydı.

"Bir içki," dedi Leo yeniden. "Zile basıp iste. Hani var ya şu ding-dong yapan. Ding- dong. Nerede bu?"

Albert şömineye geri dönüp ipek bir sicime bağlı altın topuzu çekti. Uzakta bir yerde hafif bir çınlama sesi duyuldu. Bir dakika sonra kapılar açıldı ve içeriye üstünde mavi yün bir elbise ve fazla resmi bir hemşire önlüğüyle genç bir kadın girdi, başında da beyaz bir başlık takılıydı.

"Buyurun, Bay Ellingham?" dedi.

"Haber var mı?" diye sordu Albert.

"Maalesef yok, Bay Ellingham."

"Glühwein[1] istiyoruz," dedi Leo. "*Er braucht etwas zu essen. Wurst un Brot. Käse.*"[2]

"*Ich verstehe, Herr Nair. Ich bringe Ihnen etwas, einen Moment bitte.*"[3]

Hemşire odadan çıkıp kapıları kapattı.

[1] *Alm.* Sıcak şarap.. (ç.n.)

[2] "Bir şeyler yemesi gerekiyor. Sosis ve ekmek. Peynir."

[3] "Anlıyorum, Bay Nair. Size bir şeyler getireyim, bana bir dakika verin lütfen."

"Bir şeyler ters gitmiş olabilir," dedi Albert.

"Albert..."

"Ben yukarı çıkıyorum."

"Albert," diye tekrarladı Robert.

"Odadan çıkmaya teşebbüs edersen eğer üzerine oturmam için talimat aldım. Dünyadaki en atletik adam olmayabilirim ama senden daha iriyim ve bir ceset kadar ağırım. Hadi radyoyu açalım. Ya da oyun oynamak ister misin?"

Normalde oyun teklifi Albert Ellingham'ı anında yatıştırırdı fakat hemşire elinde iki kadeh yakut rengi şarap, soğuk dilimlenmiş sosis, ekmek ve peynirle dolu bir tepsiyle dönene dek odayı arşınlamaya devam etti.

"Otur," diye emretti Leo. "Ye şunu."

Albert oturmadı. Onun yerine saati işaret etti.

"Bu saati," dedi, "birkaç gün önce Zürih'te bir tüccardan satın aldım. Antika. On sekizinci yüzyıldan. Adam saatin Marie Antoinette'ye ait olduğunu söyledi."

Albert, ellerini saatin iki yanına koyarak onunla konuşmasını bekliyormuş gibi baktı.

"Muhtemelen uydurdu," dedi saati yukarı kaldırırken. "Ama ödediğim bedele bakılırsa baya iyi uydurmuş. Altındaki gizli çekmece gizem dolu bir eğlence. Ters çeviriyorsun. Küçük bir girinti ortaya çıkıyor, ona basıyorsun..."

Tepelerinde bir hareketlenme oldu. Bir bağırış. Telaşlı adımlar. Acı dolu bir çığlık. Albert saati pat diye yerine koydu.

"Anestezinin etkisi azalmış olmalı," dedi Leo tavana bakarken. "Canım benim."

Doğum yapmak üzere olan bir kadının keskin çığlıklarıyla birlikte sesler çoğaldı.

Albert ve Leo sıcacık çalışma odasından çıkıp çok daha soğuk olan koridorda, merdivenlerin başında dikildiler.

"Sesler çok korkunç," dedi Leo karanlık basamaklara doğru endişeyle bakarken. "Dünyaya can getirmenin kesinlikle daha iyi bir yolu olmalı."

Çığlıklar kesildi. Birkaç dakika süren sessizliğin ardından bir bebeğin feryadı duyuldu. Albert basamakları ikişer ikişer atlayarak telaşla üst kata çıktı. Koridorda, doğum odasının kapısında onun gelişini bekleyen bir hemşire vardı.

"Bir dakika, Bay Ellingham," dedi tebessüm ederek. "Göbek bağının kesilmesi gerekiyor."

"Söyleyin," dedi Albert nefes nefese.

"Kızınız oldu, Bay Ellingham."

"Bir kız," diye yineledi Albert arkadaşının yüzünü görmek için arkasına dönerek.

"Evet," dedi Leo. "Duydum."

"Bir kız. Kız olacağını biliyordum. Küçük bir kız! Ona dünyanın en büyük oyuncak bebek evini alacağım, Leo. İçinde yaşayabileceği kadar büyük!"

Kapı aralanınca Albert, hemşireyi iterek içeri daldı. Oda karanlıktı, perdeler çekilerek ışık engellenmişti. İçeride, keskin antiseptik kokusuyla karışık, yaşamın belirtileri olan kan ve ter kokusu vardı. Doktor elindeki solunum maskesini duvardaki bir kancaya takarak tüpteki seviyeyi ayarladı. Hemşirelerden biri içi pembe bir suyla dolu beyaz leğeni lavaboya boşaltıyordu. Başka bir hemşire yataktaki ıslak çarşafları çıkarırken üçüncü bir hemşire de temiz çarşafı havada açıp yataktaki kadının üzerine nazikçe örttü. Diğer hemşireler odada koşuşturuyor, perdeleri açıp malzeme tepsilerini çiçek dolu vazolarla değiştiriyorlardı. Zarif, iyi sergilenmiş bir bale gösterisi gibiydi. Doğum odası dakika-

lar içinde keyifli bir otel odasına dönüşmüştü. Ne de olsa burası dünyanın en iyi özel hastanesiydi.

Albert'ın bakışları karısı Iris'e sabitlendi. Kucağında, sarı battaniyeye sarılmış bir çocuk tutuyordu. Albert öylesine yoğun duygular içerisindeydi ki sanki oda şekil değiştiriyor, tavanın kirişleri, eşine ve kollarında tuttuğu çocuğuna doğru ilerlerken tökezleyerek düşüp düşmeyeceğini görmek istercesine, üzerine doğru eğiliyormuş gibi görünüyordu.

"Çok güzel," dedi Albert. "Harikulade bir kız. O..."

Albert devam edemedi. Bebek pespembeydi, ellerini yumruk yapmış, gözlerini kapatmış ve onu uyandırdıkları için çığlıklar atıyordu. O, hayatın ta kendisiydi.

"Bizim kızımız," dedi Iris alçak sesle.

"Onu kucağıma alabilir miyim?" dedi birisi odanın diğer ucundan. Albert ve Iris yataktaki kadına döndüler. Yüzü kıpkırmızıydı ve terden parlıyordu.

"Elbette!" dedi Iris ona doğru giderken. "Elbette, canım. Elbette."

Iris bebeği nazikçe Flora Robinson'ın kollarına yerleştirdi. Flora güçsüzdü, hâlâ kısmen ilaçların etkisindeydi, sarı saçları alnına yapışmıştı. Hemşireler çarşafları ve battaniyeleri yukarı çekerek kadının kollarındaki bebeği sardılar. Flora, doğurduğu minicik insana hayretle bakarak gözlerini kırpıştırdı.

"Tanrım," dedi bebeğin yüzüne eğilerek. "Bunu ben mi yaptım?"

"Olağanüstü bir iş çıkardın," diye cevap verdi ona Iris, arkadaşının alnındaki lülelerin bir kısmını çekerken. "Harikaydın, canım. Hakikaten harikaydın."

"Bir dakika daha rica etsem, olur mu?" dedi Flora. "Onu tutmak için."

"Bu iyi bir fikir," dedi hemşire. "Onun tutunması için. Bu, bebeğe yardımcı oluyor. Yakında emzirmeniz gerekecek. Bay Ellingham, Bayan Ellingham, dışarı çıkmanız mümkün mü acaba? Yalnızca bir dakikalığına."

Iris ve Albert odadan çıktılar. Leo alt kata döndü ve ikisi koridorda yalnız kaldılar.

"Babası hakkında hiçbir şey söylemedi, öyle değil mi?" diye sordu Albert alçak sesle. "Belki şimdi söylemiştir diye düşünmüştüm."

Eliyle işaretler yaparak dokuz saat süren sancıyı ve doğum sürecini anlatmaya çalıştı.

"Hayır," dedi Iris fısıltıyla.

"Sorun değil. Hem de hiç değil. Ortaya çıkacak olursa icabına bakarız."

Hemşire, üzerinde resmi oldukları anlaşılan formların olduğu bir dosyayla koridora çıktı.

"Affedersiniz," dedi, "Çocuk için isim düşünmüş müydünüz?"

Albert, Iris'e döndü ve Iris başını sallayarak onayladı.

"Alice," dedi Albert. "Alice Madeline Ellingham. Ve o yeryüzünün en mutlu küçük kızı olacak."

DR. IRENE FENTON'IN ŞEYTANIN TA KENDİSİ: ELLINGHAM CİNAYETLERİ KİTABINDAN ALINTI

Albert Ellingham, eşinin ve kızının kaçırılmasından, Dolores Epstein'in öldürülmesinden ve Anton Vorachek'in duruşmasında olanlardan bu yana araştırmalarına devam ediyordu. Vorachek'in mahkeme salonunun merdivenlerinde öldürülmesi, Alice'in nerede olabileceğini bilen tek kişinin hayatını kaybetmiş olması anlamına gelse de bu, Albert Ellingham'ı durdurmadı. Birileri bir şeyler biliyordu. Albert Ellingham hiçbir masraftan kaçınmadı. Tüm radyo programlarına çıktı. Her politikacıyla konuştu. Her yere gidebilir, kızını nerede bulabileceğini bilme ihtimali olan herkesle buluşabilirdi.

Fakat 1 Kasım 1938'de polis ve FBI, Champlain Gölü'nde Albert Ellingham ve George Marsh'ı arıyordu. İkisi birlikte Albert'ın teknesi

Wonderland'le bir öğleden sonra gezintiye çıkmışlardı. Gün batımından hemen önce büyük bir patlama, huzurlu Vermont akşamını kızıla boyadı.

Bölgedeki balıkçılar olay yerine gidebilmek için teknelerine doluştu.

Oraya vardıklarında talihsiz teknenin parçalarıyla karşılaştılar. Bunlar yanmış tahta parçaları, havaya uçuşmuş yanık yastıklar, ufak mermi kovanları ve halat parçalarıydı. Tekneyle aynı durumda olan insan kalıntılarını bulmalarıysa bunlardan çok daha rahatsız ediciydi. Ne Albert Ellingham'ın, ne de George Marsh'ın cesedinin tamamı bulunabildi; yalnızca iki adamın da öldüğünü tespit etmeye yetecek kadar parça bulunmuştu. Hemen soruşturma

başlatıldı. Amerika'nın en zengin ve en güçlü adamlarının ölümü hakkında herkesin bir teorisi vardı ama nihayetinde hiçbir dava açılamadı. Albert Ellingham'ın bir grup anarşist tarafından öldü-rülmüş olması en büyük olasılık gibi gözüküyordu, hatta üç ayrı grup olayıüstlenmişti bile. Albert Ellingham'ın ölümüyle Alice vakası soğumaya başladı.

Artık onun adını dillendiren bir baba, paralar yağdırıp telefonla sağı solu arayan zengin bir işadamı yoktu. Bir yıl sonra Avrupa'da savaş patlak verdi ve dağ-da yaşayan ailenin üzücü efsanesi bu büyük trajedinin yanında sönük kaldı.

Yıllar sonra, Alice Ellingham olduğunu iddia eden düzinelerce kadın ortaya çıktı. Bunların bir kısmı yaşı ya da fiziksel özellikleri tutmadığından daha baştan kapı dışarı edilebildi. Temel testleri geçebilenler Albert'ın özel kalemi Robert Mackenzie'yle görüştü. Mackenzie her iddia için kapsamlı bir araştırma yaptı. Hepsinin yanlış Alice olduğu kanıtlandı.

Geçen yıllar davaya olan ilgiyi canlandırdı. Sadece Alice'e olanlar değil, kaçırılma olayı ve o berbat günde Champlain Gölü'nde yaşananlar da yeniden ilgi uyandırmaya başladı. DNA analizi ve modern araştırma tekniklerindeki gelişmelerle cevapların ulaşılabilir olması hâlâ mümkün.

Belki de Alice Ellingham bulunabilir.

PROFESÖR YANAN EVDE ÖLÜ BULUNDU

Burlington News Online

4 Kasım

Bölge halkından biri ve Vermont Üniversitesi Tarih Bölümü'nde öğretim üyesi olan Dr. Irene Fenton, dün akşam evinde çıkan yangında hayatını kaybetti. Pearl Caddesi'nde yaşayan Irene Fenton, yirmi iki yıldır fakültede görevliydi ve içlerinde *Şeytanın Ta Kendisi: Ellingham Cinayetleri* kitabının da yer aldığı çok sayıda kitabın yazarıydı. Alevlerin saat 9 gibi mutfakta başladığı düşünülüyor.

Dr. Fenton'ın kendisiyle birlikte yaşayan yeğeni yangından hafif yaralarla kurtuldu...

I

Çıplak ve kireçli kemikler masanın üstündeydi. İçi boş göz çukurları ve buruşuk bir surat, *"Evet, bu benim. Ama nasıl olup da buraya geldiğimi merak ediyorsundur. Aslında komik bir hikâye..."* diye konuşmaya başlayacakmış gibi duruyordu.

"Gördüğünüz gibi Bay Nelson'ın sağ elindeki ilk tarak kemiği eksik, yerine maket koyulmuş. Hayattayken elbette..."

"Bir sorum var," dedi Mudge elini kaldırır gibi yaparak. "Bu adam nasıl iskelet olmuş? Yani buraya nasıl gelebilmiş? Son durağının bir sınıf olacağını biliyor muymuş?"

Anatomi öğretmeni, adli antropolog ve Minerva Yurdu'nun müdürü Pix, yani Dr. Nell Pixwell durakladı. Sanki bir baloda dans etmek üzerelermiş gibi onun ve Bay Nelson'ın elleri birbirine geçmişti.

"Pekâlâ," dedi Pix, "Bay Nelson, Ellingham açıldığında buraya bağışlandı. Sanırım Albert Ellingham'ın Harvard'la bağlantılı bir arkadaşı vasıtasıyla geldi. Cesetlerin bu amaçla kullanılmak için getirilebilmelerinin birkaç yolu var. Bedenini bilim için bağışlayanlar elbette var. Bu da onlardan

biri olabilir fakat benim bazı kuşkularım var. Eklemlerini birleştirmek için kullanılan malzeme ve tekniklerin bazılarından yola çıkarak, Bay Nelson'ın büyük olasılıkla 1800'lü yılların ortalarında ya da sonlarında yaşadığını düşünüyorum. O zamanlar bilim için kadavra bulma işleri biraz gevşekti. Sürekli mahkûmların cesetleri kullanılıyordu. Ama Bay Nelson iyi beslenmiş görünüyordu. Uzun boyluydu. Dişleri tamdı, ki bu o dönem için az rastlanır bir durumdu. Hiç kırık kemiği yoktu. Benimki sadece bir tahmin ama..."

"Mezar hırsızlığı mı demek istiyorsunuz?" diye sordu Mudge ilgiyle. "Çalınmış mı?"

Mudge, Stevie Bell'in 1.80 boylarında, death metalci, mor lens taktığı göz bebekleri bir yılanınkine benzeyen, üzerine taktığı elli tane Disney rozetinin ağırlığından sarkmış siyah bir kapüşonlu giyen laboratuvar arkadaşıydı. Eğitim amacıyla ineklerin gözlerini veya daha berbat şeyleri keserlerken Stevie'ye gururla göstererek anlattığı çok ender bulunan rozetleri vardı. Mudge, Stevie'nin şimdiye dek tanıştığı herkesten daha fazla Disney hayranıydı ve animatronik imaj mühendisi olma hayalleri kuruyordu. Ellingham Akademi, Mudge gibilerin kabul görüp anlaşıldığı türde bir yerdi.

"Yaygın bir durumdu," dedi Pix. "Tıp öğrencilerinin kadavralara ihtiyacı vardı. Adam hortlatan denen insanlar tıp öğrencilerine satmak için ceset çalıyordu. Eğer eski bir Harvard iskelet modeliyse bence mezar hırsızlarının kurbanı olmuş olması muhtemel. Bu bana eklemlerini yeniden birleştirtmek için onu göndermem gerektiğini hatırlattı. Yeni bir tarak kemiği almam gerekiyor ve çengel kemik, piramit kemik ve bilek kemiği arasındaki kirişin de onarılması gerekiyor. İskelet olmak zor iş."

Bir an gülümsedikten sonra ciddileşerek ayva tüyü saçlarını ovuşturdu.

"Tarak kemiklerini çok konuştuk," dedi yeniden. "Biraz da el ve koldaki diğer kemiklerden konuşalım..."

Stevie, Pix'in neden durduğunu çok iyi biliyordu. Ellingham Akademi artık sıradan iskelet şakaları yapabileceğiniz türde bir yer değildi.

Stevie dışarıya adım attığında soğuk hava yüzüne çarptı. Vermont ormanındaki ağaçların kırmızı ve altın sarısı muhteşem pelerini, striptiz gösterisi yapıyorlarmış gibi birdenbire düşmüştü.

Striptiz mi? Striptiz. Striptiz? Tanrı aşkına, çok yorgundu.

Dışarıda Stevie'yi Nate Fisher bekliyordu. Düşmüş omuzlarıyla telefonuna bakan Nate, banklardan birinde oturuyordu. Mademki hava serinlemişti, Nate yürüyen bir doğal ve sentetik kumaş yığınına dönüşene dek memnuniyetle ya da Nate'in deyimiyle memnun-niyetle üst üste kocaman kazaklar, fitilli bol kadifeler giyip atkılar takabilirdi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Stevie'ye selam vermek yerine.

Sonra da eline bir bardak kahve ve akçaağaç pekmezli donat tutuşturdu. Daha doğrusu Stevie akçaağaç pekmezli olduğunu varsaydı. Çünkü Vermont'ta her şey öyleydi. Nate'e cevap vermeden önce kahvesini yudumlayıp donatından bir ısırık aldı.

"Düşünmeye ihtiyacım vardı," dedi. "Dersten önce biraz dolaştım."

"Üstündekiler dünkü kıyafetlerin."

Stevie utanarak eğilip altındaki bol eşofman altına ve siyah Converse ayakkabılarına baktı. Üstünde de esnemiş bir kazak ve ince, kırmızı yağmurluğu vardı.

"Bunlarla uyudum," dedi Stevie donatından yere ufak kırıntılar düşerken.

"İki gündür bizimle yemek yemedin. Seni bir türlü bulamıyorum," dedi Nate.

Söylediği doğruydu. Stevie iki gündür yemekhaneye gitmemiş, onun yerine çoğu zaman gecenin bir yarısı mutfaktaki makinelerden aldığı bir avuç kuru mısır gevreğiyle idare etmişti. Karanlıkta tezgâhın başında dikilip biraz daha Fruit Loops karışımı almak için elini makinenin ağzına tutarak kolu çekmişti. Dün kütüphane zemininde, yığınların arasında otururken hayal meyal bir muz alıp yediğini hatırlıyordu. Tamamen kendi düşüncelerine yoğunlaşmak için insanlardan, sohbetlerden ve mesajlardan kaçmıştı çünkü aklında çok fazla şey vardı ve Stevie'nin onları düzene sokması gerekiyordu. Bu keşişlere özgü, Aristocu harekete üç büyük olay neden olmuştu.

İlki, erkek arkadaşı sayılabilecek David Eastman'ın Burlington'da yüzünü yumruklatmasıydı. Bunu kasıtlı olarak yapmış ve saldırgana para ödemişti. Dövüldüğü videoyu internete yükledikten sonra da sırra kadem basmıştı. David, Senatör Edward King'in oğluydu. Senatör King, David'i kontrol altında tutmaya yardım etmesi koşuluyla Stevie'nin okula dönmesine yardım etmişti.

Stevie koşulu yerine getirme konusunda başarısız olmuştu.

Bu bile tek başına zihnini tamamen meşgul etmeye yeterdi ancak aynı gece Stevie'nin danışmanı, Dr. Irene Fenton evinde çıkan yangında öldü. Stevie, Dr. Fenton'la ya da kendisine hitap edilmesini istediği şekliyle Fenton'la pek yakın değildi. Bu korkunç olayın tek iyi yanı vardı, o da yangının Burlington'da çıkmış olmasıydı. Burlington burada, yani Ellingham'da değildi ve Fenton, Vermont Üniversitesi'nde bir profesördü. Bu da ölümünün Ellingham'a bağlanamayacağı anlamına geliyordu. Her şeyin sürekli ters gittiği bir dünyada danışmanının kampüs dışında bir yangında ölmesi Stevie'nin karmaşık yeni hayatının "iyi

tarafından bakılabilecek" ender olaylarından biriydi. Böyle düşünmek iğrenç ve bencilce olsa da bu noktada Stevie gerçekçi olmak zorundaydı. Olayları birbirinden ayrı tutması gerekiyordu.

Üstesinden gelemeyeceği kadar fazlaydılar. Fakat kafasının içinde dönüp duran son olay...

"Sence de konuşmamız gerekmiyor mu?" dedi Nate. "Olanlar hakkında? Şimdi olan şey hakkında?"

Bu şaşırtmacalı bir soruydu. *Şimdi olan şey?*

"Benimle yürü," dedi Stevie.

Arkasını dönüp dersliklerin olduğu binadan, insanlardan, direklere ve ağaçlara takılı kameralardan uzaklaştı. Bu hem konuşmalarını gizli tutmak hem de elindeki donatın başına gelecekleri hiç kimsenin görmemesi içindi. Karnı çok açtı.

"*Vak fin çoz mu*," dedi Stevie ağzına bir parça donat tıkıştırırken.

"Vaktim çok değil ama var," dedi Nate.

"Çözdüm, çözdüm," dedi Stevie. "Ellingham Vakası'nı çözdüm."

"Biliyorum," dedi Nate. "Konuşmamız gereken de o zaten. O, yangın ve diğer her şey. Of, Stevie."

"Mantıklı," dedi Stevie ağır ağır yürüyerek. "George Marsh, şu FBI'dan olan, Ellinghamları koruyan adam... Evin yerleşim planını, evdekilerin programlarını, paranın geldiğini, ailenin alışkanlıklarını bilen, kaçırma işini kolaylıkla ayarlayabilecek olan kişi. Ve işte olanlar..."

Nate'i kolundan hafifçe tutup yönlerini değiştirerek Büyük Köşk'e doğru döndü. Büyük Köşk kampüsün incisiydi. 1930'lu yıllarda burası Ellinghamların eviydi. Şimdi ise okul yönetiminin yer aldığı ve dans gibi etkinliklerin ya-

pıldığı yerdi. Arka tarafta duvarlarla çevrili bir bahçe vardı. Stevie her zaman alışkın olduğu noktaya doğru yürüyerek duvardaki kapıyı açtı. Bir zamanlar suni bir göl olduğu ve Iris Ellingham'a yüzme havuzu olarak hizmet ettiğinden buraya batık bahçe deniyordu. Albert Ellingham, Alice'in cesedinin gölün dibinde olduğunu düşünen birinin sözüne inanarak kızının ortadan kaybolmasının ardından gölü kurutmuştu. Ceset falan bulamamışlardı ama gölü yeniden dolduran da olmadı. Böylece orası otlarla kaplı kocaman bir çukur olarak kaldı. Ve tam ortasında, bir zamanlar gölde bir ada olan küçük ve tuhaf tepenin üstünde üçgen cam parçalarından oluşan bir kubbe vardı. Orada Dottie Epstein'in, hemen altında da Hayes Major'ın yaşamı son bulmuştu.

"İşte," dedi Stevie eliyle işaret ederek. "Dottie Epstein bu kubbede oturmuş kendi kendine Sherlock Holmes kitabını okuyor. Birdenbire bir adam ortaya çıkıyor. George Marsh. İkisi de bir diğeri için beklenmedik misafir. Ve karşısına çıkabilecek onca Ellingham öğrencisi dururken George Marsh içlerinden en zeki olanına, dayısı New York polis teşkilatında çalışan Dottie'ye denk geliyor. Dottie, Marsh'ın kim olduğunu biliyor. George Marsh'ın kubbede Dottie'yle karşılaşmasıyla bütün plan bir anda suya düşüyor. Dottie kötü şeyler olacağını bildiği için, karşısındaki insanın kim olduğunu söylemenin en iyi yolu olarak Sherlock Holmes kitabına işaret bırakıyor ve sonra ölüyor. Ama adamı ele vermiş olarak. İleriyi görerek..."

Stevie eve doğru dönerek kaldırım taşlı verandaya ve oradan da eskiden Albert Ellingham'ın ofisi olan odanın Fransız kapılarına yöneliyor.

"Albert Ellingham sonraki iki seneyi kızını arayarak geçiriyor, ta ki bir şey... *Bir şey* belleğini yeniden canlandırana kadar. Dottie Epstein'i ve kitaptaki işareti düşünüyor. Onun konuşmasını kaydettiği ses bandını alıp dinliyor. Bunu yaptığını biliyoruz çünkü öldüğü gün kayıt masası-

nın üstündeydi. Dottie'nin George Marsh'ın ne yaptığını biliyor olabileceğini fark ediyor. Ve..."

Stevie, Albert Ellingham'ın ofisi arşınlayarak deri sandalyeden masaya hayvan postundan kilimlerin üzerinde bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü, şöminenin üzerindeki yeşil mermer saate bakarak aklındaki düşüncenin doğru olup olmadığını çözmeye çalıştığını gözünde canlandırabiliyordu.

"Belki de kendini test etmek, buna gerçekten inanıp inanmadığını görmek için bir bilmece yazıyor. *"Aslında orada olmayan birini nerede ararsın? Merdivende değil, daima merdiven boşluğunda."* Bu durumda bilmece sana merdiven boşluğundan 'merdiven' kelimesini kaldırmanı söylüyor. Geriye ne kalır? Boşluk. Bir olaydaki boşlukları kim araştırır? Bir dedektif. Peki, aslında orada olmayan kimdir? Olayı araştırsın diye tuttuğun, hemen yanı başındaki kişidir. Aklına bile gelmeyen, farkına varmayacağın biridir."

"Stevie..."

"O gün öğleden sonra George Marsh'la tekne gezintisine çıkıyorlar ve tekne havaya uçuyor. Anarşistlerin işi olduğu düşünülmüş çünkü daha önce de onu öldürmeye çalışmışlar, kızını da anarşistlerin kaçırdığı düşünülmüştü. Fakat buna imkân yok. Teknenin patlamasına ikisinden biri sebep oldu. Ya George Marsh yolun sonuna geldiğini düşünüp canlarına kıydı yahut da bunu onunla yüzleştikten sonra Albert Ellingham'ın kendisi yaptı. Ama sonuç olarak olay orada kapandı. Ve ben Alice'i kaçıranın Şeytanın Ta Kendisi olmadığını biliyorum çünkü o notun burada okuyan birkaç öğrenci tarafından muhtemelen bir şaka olarak yazıldığını biliyorum. Tüm bunlar yalnızca birkaç meselenin çığırından çıkmasıyla yaşandı. O mektup bir şakaydı ama sonra kaçırılma olayında işler ters gitti ve bir sürü insan öldü..."

"Stevie," dedi Nate ve arkadaşını içinde bulundukları ana, üzerinde dikildikleri soğuk ve ıslak çimlere geri getirdi.

"Fenton," diye karşılık verdi Stevie. "Albert Ellingham'ın vasiyetinde Alice'i bulana servet verileceğini söyleyen bir madde olduğuna inanıyordu. Tam bir komplo teorisi ya da paranoya gibi gözükse de Fenton böyle düşünüyordu. Elinde kanıt olduğunu söylüyordu. Ben görmedim ama öyle diyordu. Gerçek bir paranoyaktı – yalnızca kâğıt üstünde kayıt tutuyordu. Not kâğıtlarını eski pizza kutularında saklıyordu. Evinde bir komplo duvarı vardı. Parçaları bir araya getirerek büyük bir olayı çözmeye çalıştığını söylüyordu. Bulduklarımı anlatmak için onu aradım ama konuşamayacağını söyledi ve 'Çocuk orada' diye bağırıyordu. Sonra da *evi yandı*.

Nate bitkin bir halde başını ovaladı.

"Kaza olma ihtimali *hiç* mi yok?" dedi. "Lütfen olduğunu söyle."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Stevie alçak sesle.

"*Ben* ne mi düşünüyorum?" diye cevap verdi Nate batık bahçenin kenarındaki taş banklardan birine otururken.

Stevie de yanına oturdu, taşın soğuğu kıyafetlerinin içine işliyordu.

"Sanırım ne düşüneceğimi bilmiyorum. Komplo teorilerine pek inanmıyorum çünkü insanlar genellikle büyük, karmaşık dolaplar çeviremeyecek kadar plansızlar. Fakat aynı zamanda bir yerde tek seferde bir sürü tuhaf şey gerçekleşiyorsa, bunların birbiriyle bağlantısı olabilir diye düşünüyorum. Hayes, sen Ellingham Vakası'nın videosunu çektiğin sırada öldü. Ve Ellie, Hayes'in gösterisini onun yazdığını ortaya çıkarmanın ardından kaçarken öldü. Ve şimdi de Ellingham olayını araştırmasına yardım ettiğin danışmanın öldü, hem de tam sen yüzyılın cinayetini işleyenin kim olduğunu bulmuşken. Bunların hepsi korkunç birer kaza ya da değil ama benim beynim durdu ve kafayı

doğru düzgün yiyebilmek için enerjimi muhafaza etmem gerekiyor. Bu yardımcı oldu mu?"

"Hayır," dedi Stevie gri-pembe gökyüzüne bakarken.

"Beni dinle, hemen şimdi yetkililere *her şeyi* anlatıp bunların hepsinden kurtulsan nasıl olur?"

"Ama ben hiçbir şey bilmiyorum," dedi Stevie. "Sorun da bu. Daha fazlasını bilmem gerekiyor. Ya hepsi birbiriyle bağlantısıyla? Öyle olmak zorunda, değil mi? Iris, Dottie, Alice, Hayes, Ellie ve Fenton."

"*Öyle mi?*" diye sordu Nate.

"Düşünmem gerekiyor," dedi Stevie elini kısa sarı saçlarının arasından geçirerek. Saçları dimdik havaya kalkmıştı. Eylül ayının başlarında Ellingham'a geldiğinden beri saçlarını kestirmemişti. Bir ara gecenin ikisinde banyoda kendisi birazcık kesmişti ama yarısına geldiğinde gözleri artık görmez olmuştu. Şimdi ise, bir gözünün üzerine diğerinden daha fazla düşen ve dikkat kesilmiş bir papağanın tepesindeki havaya kalkmış tüyleri andıran aşırı büyümüş ekinler gibiydiler. Stevie tırnaklarını diplerine kadar yemişti ve okulun çamaşır yıkama hizmeti olmasına rağmen neredeyse her gün aynı yıkanmamış kapüşonluyu giyiyordu. Görünüşüne pek dikkat etmemeye başlamıştı.

"Peki öyleyse planın ne? Yemeden içmeden, kimseyle konuşmadan avare avare dolaşıyorsun."

"Hayır," dedi Stevie. "Bir şey yapmak zorundayım. Daha çok *bilgiye* ihtiyacım var."

"Peki," dedi Nate yenilgiyle. "Tehlikeli ya da yanlış olmayan bilgiyi nereden bulacaksın?"

Stevie düşünceli bir şekilde tırnağının kenarındaki eti kopardı. Güzel soruydu.

"Bugüne dönecek olursak," dedi Nate, "Janelle bu akşam makinesini test edecek ve görmemiz için bizi de çağırdı. Sen gelmeyeceksin diye üzülüyor."

Tabii ya. Stevie zihninde geçmişe gidip gelirken hayat devam ediyordu. Buradaki en iyi arkadaşı ve yurttaki kapı komşusu Janelle Franklin, bütün vaktini okul binasında Sendel Waxman yarışması için bir makine icat etmekle geçirmişti. Makineyi tamamlamıştı ve en yakın arkadaşlarına test çalışmasını göstermek istiyordu. Stevie kafasındaki karışıklık yüzünden ancak bu kadarını hatırlayabildi. *Bu akşam, sekizde. Makineye bak.*

"Doğru," dedi Stevie. "Gidiyorum. Tabii ki. Gidiyorum. Şimdi biraz daha düşünmem gerekiyor."

"Belki de yurda gidip biraz uyuyup duş falan almalısın. Çünkü ben iyi olduğunu düşünmüyorum."

"Aynen öyle," dedi Stevie başını birden yukarı kaldırarak. "İyi değilim."

"Dur biraz, ne dedin sen?

"Yardıma ihtiyacım var," dedi Stevie gülümseyerek. "Zorlu işleri seven biriyle konuşmam gerekiyor."

Şubat 1936

"Henüz gelmedi, tatlım," dedi Leonard Holmes Nair fırçasının ucunu bir bezle silerken. "Sabretmemiz gerekiyor."

Iris Ellingham onun önünde, genellikle iyi havalarda kullanılan hasır bir sandalyede oturuyordu. Tiftik paltosunun içinde titriyordu ama Leo'ya göre nedeni soğuk değildi. Şubatın ortası olmasına rağmen dağda beklenene göre nispeten yumuşak bir hava vardı. Ailenin ve evin resmini yapmak için dışarıya çıkacak kadar ılıktı. Civarda paltolarına, atkı ve eldivenlerine bürünmüş, kolları kitaplarla dolu yeni Ellingham Akademi'nin öğrencileri bir binadan ötekine koşturuyordu. Gevezelikleri dağda bir zamanlar var olan sessizliği bozuyordu. Bu köşk, bu mimari ve çevre düzenlemesi, bu mühendislik mucizesi ve insan iradesi, hepsinin yalnızca bir okul için olması inanılmaz değil miydi? Leonard'a göre bu, kusursuzca hazırlanan ziyafetlerin açıkta bırakılıp rakunlar tarafından yenilip yutulmasını izlemek gibiydi.

"Sende kesin *biraz* vardır," dedi Iris yerinde kıpırdanarak. "Sende hep *bir şeyler* olur."

"Dikkatli olmalısın. Şekerin seni ele geçirmesini istemezsin."

"Bu kadar ahlak dersi yeterli, Leo. Biraz ver hadi," dedi Iris.

Leo içini çekerek önlüğünün cebine elini daldırıp ayakkabı şeklinde küçük, sırlı bir kutu çıkardı. Tırnağını kullanarak açık avucuna bir tutam toz döktü.

"Yenisi gelene kadar gerçekten hepsi bu," dedi. "İyi mal Almanya'dan geliyor ve bu da zaman alıyor."

Iris kafasını çevirip tozu yavaşça burnuna çekti. Leo'yla yeniden göz göze geldiklerinde gülüşü daha parlaktı.

"Çok daha iyiyim," dedi Iris.

"Seni bununla tanıştırdığıma pişmanım." Leo kutuyu yeniden cebine koydu. "Ara sıra almak iyi gelir. Düzenli kullanırsan seni ele geçirir. Böyle olduğunu daha önce gördüm."

"Bu çok normal," dedi Iris çocukları seyrederken. "Yetimhane çalıştırıyor gibi göründüğümüze göre bu tepede başka yapacak hiçbir şey yok."

"Bunu kocanla konuş," dedi Leo.

"Dağa konuşsam daha iyi. Albert ne isterse..."

"Satın alır. Bunun berbat bir durum olduğuna eminim. Açık konuşmak gerekirse bu durumun içinde olmaktan rahatsızlık duymayacak birçok insan var. Ülkede kriz devam ediyor."

"Farkındayım," diye atıldı Iris. "Fakat New York'a geri dönmeliyiz. Bir aşevi açabilirim. Her gün binlerce insanı doyurabilirim. Peki biz burada ne yapıyoruz? Otuz tane ço-

cuğa eğitim veriyoruz. Üstelik yarısı arkadaşlarımızın çocukları. Aileleri onları başlarından atmak istiyorsa, herhangi bir yatılı okula gönderebilirler."

"Bunu kocana açıklayabilecek olsaydım, yapardım," dedi Leo. "Ben yalnızca bir saray ressamıyım."

"Pisliğin tekisin."

"O da var. Ama senin pisliğinim. Şimdi sabit dur. Çene çizgin fevkalade görünüyor."

Iris bir süre sabit durdu ama sonra kendini bıraktı. Toz etkisini göstermeye başlamıştı. Kusursuz çene çizgisi de kayboldu.

"Sana bir şey soracağım," dedi Iris. "Bu konudaki tutumunu da biliyorum ama... Alice artık büyüyor. Eninde sonunda bilmesi iyi olacak..."

"Cevabı benden daha iyi biliyorsun," diye yanıt verdi Leo fırçasını hafifçe palete vurup canlı bir maviyi griye çevirirken. Odağında Iris olmasaydı, çatı boyunca gökyüzüne karışan taş işçiliğinin bir kısmına bakabilirdi. "Sana güzel bir şey verdim. Karşılığı bu olmamalı."

"Onu biliyorum, canım. Biliyorum. Ama..."

"Flora, babanın kim olduğunu bilmeni isteseydi sana söylemez miydi sence? Ayrıca ben bilmiyorum."

"Ama sana *söylerdi*."

"Benim arkadaşlığımı test ediyorsun," dedi Leo. "Sana veremeyeceğim şeyler isteme benden."

"Bugünlük benden bu kadar," dedi Iris gümüş tabakasını alırken. "İçeri girip sıcak bir banyo yapacağım."

Iris yeşillikten ön kapıya doğru yürürken paltosuna iyice sarındı. Leo, can sıkıntısının hafiflemesine faydası olsun diye Iris'e arada sırada kendisininki gibi ufak dozlarda toz

vermişti. Fakat son günlerde Iris'in davranışlarının değiştiğini fark ediyordu. Iris değişken, sabırsız ve ketum biri olmuştu. Bir yerlerden daha fazlasını bulup sık sık alıyordu ve elinde kalmadığında huzursuzlanıyordu. Uyuşturucu bağımlısı olmaya başlamıştı. Albert'ın bundan kesinlikle haberi yoktu, elbette. Sorun da buydu. Albert krallığını yönetiyor, kendini eğlendiriyordu. Iris ise kıvrak zekâsını meşgul edecek çok az şeyi olduğundan başka şeylere kapılarak gittikçe kötüye gidiyordu.

Belki Leo New York'a dönebilirdi. O, Flora, Iris ve Alice. Yapılabilecek tek mantıklı şey buydu. Iris'i canlandıracak bir yere geri götürüp, Beşinci Cadde'de bu gibi sorunları çözen, tanıdığı olan iyi bir doktora göstermeliydi.

Albert ayak diretirdi. Iris ve Alice'den uzak kalmaya dayanamazdı. Bir gece bile çok gelirdi. Karısına ve çocuğuna olan düşkünlüğü takdire şayandı. Albert'ın konumundaki pek çok adamın düzinelerce ilişkisi ve her şehirde bir sürü metresi vardı. Albert sadık görünüyordu, bu da muhtemelen sadece tek ilişkisi olduğu anlamına geliyordu. O da Burlington'da olabilirdi.

Leo önündeki resme, taş duvarlarıyla arkasında yükselen, düşünceler içindeki eve baktı. Şubat sonu güneşi beyaz lavanta rengiydi, gizemli dev yaratıkların açık dolaşım sistemleri gibi görünen çıplak ağaçlar ufukta iz bırakıyordu. Leo boyayı tuvale dokundurup geri çekildi. Resimdeki üç suret beklentiyle ona bakıyordu. Bu resimde ters olan, anlaşılmayan bir şey vardı. Bütün mesele zenginliğin insanları mutlu ettiğine dair yanlış inanıştı. Genelde tam tersi oluyordu. Pek çok insanda açlık uyandırıyordu ve ne yerlerse yesinler asla doymuyorlardı. Bir yerlerde bir delik açıldı. Leo kaybolmak üzere olan gün batımında, çizdiği suretlerde ve ufkun renginde bir anda hepsini gördü. Bir süre paletini inceleyip koyu laciverte ve onunla nasıl tahrip olmuş bir gökyüzü çizebileceğine odaklandı.

"Bay Holmes Nair?"

Leonard resme başlarken öğrencilerin arasından bir kız ve bir oğlan yanına yaklaştılar. Oğlan yakışıklıydı, saçları hakiki altın sarısıydı, şairlerin sıkça yazıp nadiren gördükleri cinstendi. Kızın gülüşü tehlikeli bir sual gibiydi. Leo'nun dikkatini ilk çeken şey ne kadar heyecanlı göründükleriydi. Çevrelerindekilerin aksine ikisi de ışıl ışıldılar ve yanakları pespembeydi. Hatta alınlarında ve gözlerinin altında ter izleri vardı. Giysileri ve saçları dağınıktı.

Anlaşılan kırıştırmışlardı ve dışarıdan belli olması onları rahatsız etmiyor gibiydi.

"Siz Leonard Holmes Nair'siniz, öyle değil mi?" diye sordu erkek olan.

"Evet," dedi Leo.

"Geçen sene New York'ta Orfeus gösterinizi izledim. Çok beğendim, Herkül'den bile güzeldi."

Çocuk ağzının tadını biliyordu.

"Sanatla mı ilgileniyorsun?" dedi Leo.

"Ben şairim."

Leo şairleri genellikle severdi ama onlardan soğumak istemiyorsanız işleri hakkında konuşmaya başlamalarına izin vermemeniz çok mühimdi.

"Fotoğrafınızı çekmemin sakıncası var mı?" diye sordu çocuk.

"Sanmıyorum," dedi Leo içini çekerek.

Çocuk fotoğraf makinesini çıkarırken Leo yanındaki arkadaşını inceledi. Oğlan sevimliydi, kız ilginçti. Gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Elindeki defteri göğsüne sımsıkı bastırışına bakılırsa içindekiler çok kıymetli ve muhtemelen birtakım kurallara aykırı bir şeydi. Leo'nun ressam gözü ve

sıra dışı hissiyatı, bu ikiliden dikkat etmesi gerektiği kişinin kız olduğunu söylüyordu. Ellingham Akademi'de bu ikisi gibi öğrenciler varsa, deney tam bir fiyasko olmayabilirdi.

"Sen de mi şairsin?" diye sordu Leo kıza nazikçe.

"Kesinlikle hayır," diye yanıt verdi kız. "Bazı şiirleri severim. Dorothy Parker'ı seviyorum mesela."

"Bunu duyduğuma sevindim. Dorothy arkadaşımdır."

Çocuk kamerayla oynuyordu. Cecil Beaton veya Man Ray'in doğru açıyı yakalamaya çalışmalarını beklemek normaldi fakat ne kadar zevkli olursa olursa bu çocuğu beklemek aynı şey değildi. Kız da bunu hissetmiş gibiydi ve sabırsızlanıyordu.

"Çek artık, Eddie," dedi.

Çocuk fotoğrafı hemen çekti.

"Kabalık etmek istemem," dedi Leo elinden geldiğince kaba olmaya çalışarak, "fakat ışığımı engelliyorsunuz."

"Hadi Eddie, dönsek iyi olur," dedi kız Leo'ya gülümseyerek. "Teşekkürler, Bay Nair."

İkisi de yollarına devam ettiler, kız bir tarafa, oğlan başka tarafa gitti. Leo, Minerva Yurdu'na hızlı adımlarla ilerleyen kızı bir süre gözleriyle takip etti. Dorothy'ye kızdan bahsetmeyi aklının bir kenarına yazdı ama acele davrandığından yanlışlıkla aklının biraz dağınık bir köşesine yerleştirdi. Elindeki bezle gözlerinin arasını ovuşturdu. Ev ve gizemi hakkında gördüğü o şeyi kaybetmişti. Âni kaybetmişti.

"Kokteyl saati geldi," dedi. "Bugünlük bu kadar yeter."

II

"Nasıl olduğum hakkında konuşmak istiyorum," diye yalan söyledi Stevie.

Stevie, Büyük Köşk'teki en güzel odalardan biri olan bu odanın büyük kısmını kaplayan masif masanın ön tarafına oturdu. Burası başlangıçta Iris Ellingham'ın giyinme odasıydı. Duvarlar hâlâ güvercin grisi ipek boyayla kaplıydı ama içeride yatak ve tuvalet masaları yerine yerden tavana kadar uzanan kitaplıklar vardı.

Stevie masanın arkasında oturan Iron Man tişörtü ve ona uygun spor bir mont giymiş, tarz bir gözlük takmış, sarı-gri saçlı kişiye doğrudan bakmamaya çalışıyordu. Onun yerine pencerelerin arasındaki duvarda asılı çerçevelenmiş resme bakıyordu. Bu resmi çok iyi biliyordu. Ellingham Akademi'nin resimli haritasıydı. Akademi'ye giriş evraklarının tamamında görmüştü. İsterseniz posterini alabilirdiniz. Şu sürekli etrafta görüp üzerine pek düşünmediğiniz şeylerdendi. Kusursuz değildi, daha çok sanatsal bir teknikle yapılmıştı. Binalar kocamandı ve başlangıç için fazla süslüydü. Eski öğrencilerden biri tarafından yapıldığını duymuştu ve bu öğrenci daha sonra çocuk kitapları resmetme-

ye başlamıştı. Ellingham Akademi'nin insanları büyüleyen yanı dünyaya yansıtılan süslü görüntüsüydü.

"Benimle konuşmak için gelmene çok memnun oldum," dedi Charles.

Stevie buna inandı. Sonuçta Charles'la ilgili her şey, onun eğlenceli ve kendinizden bir şeyler bulabileceğiniz biri olduğunu gösteriyordu. Kapısındaki BENİ SORGULA, SENİN GERÇEKLİĞİNİ REDDEDER YERİNE KENDİMİNKİNİ KOYARIM ve tam ortada elle yazılmış kocaman BANA MEYDAN OKU yazıları da bunu destekliyordu. Bir de Iris Ellingham'ın pencere pervazlarını dolduran, Stevie'nin, Charles'ın Cambridge ve Harvard'daki kürek takımlarına ait olduğunu düşündüğü resimlerin yanında *Funko Pop!* figürleri vardı. Charles zıpır ve açık yürekli göründüğü kadar yüksek vasıflıydı da. Ellingham'ın tüm öğretim üyeleri öyleydi. Paçalarından akan diplomalar, takdirnameler ve bir yığın tecrübeyle dağın tepesine öğretmenlik yapmaya gelmişlerdi.

Mesele şu ki buraya duygularından bahsetmeye gelmemişti. Bazılarının bu konuda sıkıntısı yoktu, herkesin önünde rahatça konuşup deşarj olabiliyorlardı. Stevie bir başkasıyla hassas iç dünyasını paylaşmaktansa arı yemeyi tercih ederdi. Bunları kendi kendiyle bile paylaşmak istemezdi. Kırılgan görünmekle Charles'a duygularını belli etmek arasındaki ince çizgide yürümek zorundaydı çünkü gerçek hislerini göstermek iğrenç bir şeydi. Stevie ağlamadı, öğretmenlerinin önünde zaten ağlamazdı.

"Hazmetmeye çalışıyorum," dedi Charles'a.

Charles başını salladı. *Hazmetmek* güzel kelimeydi, ağzı iyi laf yapan birinin kullanacağı cinstendi ve Stevie'nin daha fazlasını konuşmasına engel olacak kadar da tarafsız bir sözcüktü.

"Stevie," dedi Charles. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu sene burada çok fazla üzüntü yaşandı. Pek çoğunun da uzak ya da yakından seninle alakası vardı. Son derece güçlüydün. Böyle olmak zorunda değilsin. Bunu unutma. Cesur olmanın âlemi yok."

Kelimeler neredeyse içine işliyordu. Artık cesur olmak istemiyordu. Yorulmuştu. Anksiyete her an onu delip geçebilecek, derisinin altında sürünen bir tür yaratık gibiydi. Stevie odadaki gürültülü tik tak sesini fark etti. Büyük yeşil mermer saatin durduğu şömine rafına döndü. Saat önceden alt katta, Albert Ellingham'ın ofisindeydi. Güzel ve belli ki değerli bir modeldi, rengi koyu yeşildi ve altın yaldızları vardı. Rivayete göre saat Marie Antoinette'ye aitti. Acaba yalnızca bir rivayet miydi? Yoksa buradaki pek çok şey gibi o da düşük olasılıklı bir gerçek miydi?

Hazır Charles dinliyorken Stevie, buraya gelme nedeni olan bilgiyi almak için harekete geçebilirdi.

"Size bir şey sorabilir miyim?" dedi Charles'a.

"Elbette."

Stevie bakışlarını yeşil saatin kadranının üstünde hareket eden narin ve antika kollara dikti. "Albert Ellingham hakkında," dedi.

"Onun hakkında benden daha çok şey biliyor olabilirsin," dedi Charles.

"Vasiyetindeki bir şeyle ilgili. Orada Alice'i bulanın bütün parayı alacağını söyleyen bir madde olduğuna dair söylentiler var. Bütün parayı değil ama çok para alacağını söylüyor da olabilir. Ödül fonu gibi bir şey. Eğer bulunmazsa parayı okul alacakmış. Bunun hep bir dedikodudan ibaret olduğunu düşünmüştüm fakat... Dr. Fenton gerçek olduğuna inanıyordu. Siz de yönetim kurulundasınız, öyle

değil mi? Biliyorsunuzdur. Ayrıca okula yakın zamanda bir yerden para gelmesi gibi bir durum yok mu?"

Charles sandalyesinde arkasına yaslanıp elini başının üstüne koydu.

"Kimsenin hakkında ileri geri konuşmak istemem," dedi, "hele de yakın zamanda böylesine trajik bir biçimde ölmüş olan birinin arkasından, fakat Dr. Fenton'ın tam olarak anlayamadığımız bazı sorunları vardı."

"Alkol problemi vardı. Bu onun yanıldığını göstermez," dedi Stevie.

"Tabii ki," dedi Charles karşılığında başını sallayarak. "Vasiyette Alice'in bulunması halinde herhangi bir ödül verileceğine dair bir şey yok. Alice hayatta olsaydı eğer ona kalacak bazı fonlar vardı. Onlar serbest bırakılacak. Sanat atölyesini ve diğer birkaç yeni binayı bu şekilde inşa edebildik.

Bu kadar basitti. Böylece Fenton'ın ihtimal dışı kaçık fikirleri suya düşmüş görünüyordu.

Fenton'ın evi gibi.

"Şimdi ben sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Charles. "David Eastman Burlington'a gitti ve kampüse geri dönmedi. Seni bu işe karıştırmak istemedim. Yeteri kadar şey yaşadın. Fakat David'in babası..."

"Senatör King."

"Bildiğini tahmin etmiştim," dedi Charles ciddiyetle başını sallayarak. "Kampüste güvenlik gerekçesiyle gizli tuttuğumuz bir durum. Bir senatörün oğlunun belli ölçüde korunması gerekiyor..."

"Ve bu senatör..."

"Bir canavar," dedi Stevie.

"Hepimizin hem fikir olmadığı kutuplaştırıcı politik inançları olan biri. Ama sen daha güzel söyledin."

Stevie ve Charles karşılıklı gülüştüler.

"Sana bir sır vereceğim, Stevie. Senatör King'in senin okula dönüşünle ilgisi olduğunu biliyorum. Senin bundan pek hoşnut olduğunu sanmıyorum."

"Evime geldi."

"David'le yakın mısınız?" diye sordu Charles.

"Biz..."

Her anını gözünün önünde canlandırabiliyordu. İlk öpüşmelerini. Stevie'nin odasında yerde yuvarlanışlarını. Birlikte tünelde oldukları anı. David'in kâküllerinin parmaklarının arasından kayışını. Kaslı, güçlü ve sıcak bedenini...

"O benim yurttan arkadaşım," dedi Stevie.

"Ve nerede olduğu hakkında bir fikrin yok, öyle mi?"

"Hayır," dedi Stevie. Ve doğru söylüyordu. Hiçbir fikri yoktu. David mesajlarına cevap yazmamıştı. "Pek konuşkan değildir."

"Sana karşı dürüst olmam gerekirse, diken üstündeyiz, Stevie. Bir şey daha olursa kapıları nasıl açık tutarız bilmiyorum. Bu yüzden eğer sana ulaşırsa bana mutlaka haber ver olur mu?"

Bu çok akla uygun, dürüstçe yapılmış bir ricaydı. Stevie evet der gibi başını salladı.

"Teşekkürler," dedi Charles. "Dr. Fenton'ın bir yeğeni olduğunu biliyorsundur. Üniversitede öğrenciymiş ve teyzesiyle yaşıyormuş.

"Hunter," dedi Stevie.

"Artık bir evi yok. Dr. Fenton öğrencilerimizden birine danışmanlık yaptığı ve Ellingham'a özel bir ilgisi olduğu için yönetim, yeğeninin yeni bir yer bulana kadar burada kalmasına karar verdi. Ve sizin yurt normalden daha boş olduğu için de..."

Bu doğruydu. Sakinlerinin yarısı ya kayıp ya da ölmüş olduğundan geceleri yurttan tıkırtı ve gıcırtı seslerinden başka bir şey duyulmuyordu.

"Hunter ihtiyaç duyarsa kampüse arabayla gelecek. Okul olarak elimizden ancak bu kadarı geldi. Teklifimizi yaptık ve o da kabul etti. Sanırım teyzesi gibi onun da buraya karşı ilgisi var."

"Ne zaman geliyor?"

"Yarın hastaneden taburcu olduğunda. Durumu iyi fakat polis onunla konuşabilsin diye müşahede altında tutuyorlar. Yangında her şeyini kaybetmiş, bu yüzden okul temel ihtiyaçlarını alabilmesi için yardımcı olacak. David yüzünden Burlington'a gidişleri iptal ettik ama Hunter'ın ihtiyacı olan şeyleri alabilmen için sana izin çıkartabilirim. Onun sevebileceği şeyleri seçmekte benim gibi yaşlı birinden daha iyi olacağını tahmin ediyorum."

Charles cüzdanını açıp içinden bir kredi kartı çıkararak Stevie'ye uzattı. "Yeni bir mont, bot ve eşofman, çorap, terlik gibi sıcak tutacak şeylere ihtiyacı var. Bin doları geçmemeye çalış. Seni *L.L.Bean*'e götürmesi için güvenliklerden birini ayarlayabilirim ve şehirde bir saat kalabilirsin. Sence faydası olur mu?"

"Kesinlikle," dedi Stevie. Olaylar hiç beklenmedik ve güzel bir yönde gelişiyordu. Belki de içini dökmek işe yaramıştı.

Stevie dışarı çıkar çıkmaz telefonunu çıkarıp mesaj yazdı.

Burlington'a geliyorum. Buluşabilir miyiz?

Cevap çabuk geldi.

Nerede ve saat kaçta?

Biraz gerçek bilgi edinmenin vakti gelmişti.

III

Vermont eyaletinde yer alan Burlington, Vermont ve New York arasında uzanan Champlain Gölü'nün üzerindeki küçük bir şehirdir. Göl, Kanada'ya doğru akan uçsuz bucaksız bir suyuyla tablo gibidir. Daha iyi havalarda gölde yelkencilik de yapılır. Albert Ellingham, hayatına mal olan tekne gezintisini bu gölde yapmıştı. Etrafında konumlanan şehir önceleri önemli ve endüstriyel bir yerken son dönemde daha çok sanata ağırlık vermişti. Stüdyolarla doluydu, pek çoğu yoga stüdyosu ve yeni nesil mağazalardı. Her yerde kış sporlarından izler vardı. Bu durum dev *L.L.Bean* mağazasında da özellikle geçerliydi ve kar ayakkabıları, kar çubukları, kalın ceketler, kayaklar ve kocaman botlarla dolu stokları şu mesajı yayıyordu: *"Vermont! Buranın ne kadar soğuyabildiğine inanmayacaksın! Felaket!"*

Stevie, bir saat kadar önce kendisine verilen kredi kartını sıkıca tutarak mağazanın önüne geldi. Pek tanımadığı bir erkek için alışveriş yapıyor olması tuhaf olmaktan biraz öte bir durumdu. Hunter hoş biriydi. Üniversite okuyor ve teyzesiyle birlikte yaşıyordu. Çevre bilimi okuyordu. Kumraldı, çilliydi ve Ellingham Vakası'yla gerçekten ilgileniyordu. Stevie ya da teyzesi kadar değildi belki ama yeterince ilgi-

leniyordu. Stevie'nin, teyzesinin dosyalarına göz atmasına bile izin vermişti. Stevie pek bir şey bulamamıştı ama ses kaydına dair ipucunu oradan edinmişti.

Geri kalan her şey kelimenin tam manasıyla artık yanıp kül olmuştu. Fenton'ın tüm işi, topladığı her şey ve tüm bildikleri...

Her neyse, Stevie doğru düzgün tanımadığı bir adama hızlıca bir şeyler almak zorundaydı. Charles ona üzerinde beden numaralarının yazdığı, mont bedeniyle başlayan kısa bir liste vermişti. Siyah mont almasına gerek yoktu, hepsi Stevie'nin daha önce satın aldığı her şeyden çok daha pahalıydı. Kafası karışmış halde askıdan askıya bir süre koşturup fiyatlarına, kumaşlarına ve sıcak tutma derecelerine baktıktan sonra uçtaki ilk montu aldı. Ellingham'a gelip de kışın ilk sabahında buz gibi banyo zeminini hissedene dek terlik almak Stevie'ye en saçma gelen şey olmuştu. Ayakları fayansa değip de ruhu taş kesildiğinde terliklerin ne işe yaradığını anlamıştı. Bilek kısmı tüylü, ayakkabıya benzeyen, tabanı kaymayanlardan bir tane aldı. Hunter rahatsızlığından dolayı bazen değnek kullanıyordu, bu terliklerle yürümesi daha güvenli olurdu. Aldıklarının hepsini sıcakkanlı bir tezgâhtarın onunla kayaktan ve hava durumundan konuşmaya çalıştığı kasaya götürdü. Stevie işlem bitene kadar tezgâhtara boş gözlerle baktı. On beş dakika ve yüzlerce dolar sonra, yürürken dizlerine çarpan kocaman bir alışveriş çantasıyla dışarı çıktı. Buraya asıl gelme nedeni olan şeyi yapmak için çok az vakti vardı.

Vakit öğleden sonrayı henüz geçmiş olmasına rağmen Burlington'ın sokak lambaları titreşerek yandı. Trafiğe kapalı Church Caddesi ışıklarla donatılmıştı. İşportacılar sıcak elma şarabı ve akçaağaç aromalı patlamış mısır satıyordu. Her yerde sahiplerini çekiştiren köpekler vardı. Stevie kalabalığın arasından kendine yol açarak gitmek istediği istikamete yöneldi. Caddedeki çok sayıda yoga ve açık

hava mağazasından birinin yanındaki neşe saçan ufak kahve dükkânına gitmeye çalışıyordu. Dükkâna vardığında Larry çoktan oradaydı, kırmızı-siyah ekose montu ve yüzünde taş gibi bir ifadeyle oturuyordu.

Larry ya da tam adıyla Güvenlik Larry, Ellingham Akademi'nin eski güvenlik şefiydi. Büyük Köşk'ün bodrumunda Ellie'nin cesedinin bulunmasının ardından işine son verilmişti. Ellie'nin başına gelenlerin Larry'nin hatası olmadığı muhakkaktı ama birileri bedel ödemek zorundaydı. Larry, Ellingham'dan önceki hayatında cinayet masası dedektifiydi. Şimdi ise işsizdi ama haşin ve gözü pek görünüyordu. Önünde içecek yoktu. Stevie, Larry'nin bir fincan kahveye asla iki dolardan fazla ödememiş ve şimdi de ödemeyecek bir adam olduğu kanaatindeydi. Stevie hiçbir şey içmeden masayı işgal etmeye utandı ve kasaya gidip yaptıkları en ucuz kahve olan dümdüz bir fincanda, köpüğü ya da başka saçmalıkları olmayan en sade kahveyi satın aldı.

"Ne yazık," dedi Stevie otururken. "Dr. Fenton artık yok."

"Evet."

"Sen iyi misin?"

Stevie sade kahveyi sevmedi ama yine de yudumladı. Bu gibi durumlarda sevmeseniz bile keskin, sıcak içeceklere ihtiyacınız oluyordu. Uyanık kalmak zorundaydınız.

"Onu çok iyi tanımıyordum," dedi Stevie bir süre sonra. "Sadece birkaç kez görüştük. Neler oldu? Senin bir şeyler bildiğini düşünüyorum."

Larry gürültüyle içini çekerek çenesini ovdu.

"Yangın mutfakta başlamış," dedi. "Galiba ocağın üstündeki gaz düğmelerinden biri kısmen açık kalmış. Oda gazla doluyken Fenton sigara yakıyor... Görenler mutfağın ateş topuna döndüğünü söylüyor. Çok kötüymüş."

Larry hiçbir şeyi yumuşatarak anlatmıyordu.

"Böyle bir şeyi fark etmemiş olması çok zor," dedi, "fakat Dr. Fenton'ın alkol problemi vardı. Girişteki verandada bulunan boş şişelerin miktarına bakılırsa hâlâ da öyleymiş."

"Hunter bana söylemişti," dedi Stevie. "Şişeleri de gördüm. Artı, Fenton sigara içmenin koku duyusunu öldürdüğünü söylemişti. Evi çok pis kokuyordu ama Fenton kokuyu almıyordu."

"Yeğeni şanslıymış. Üst katta, evin öbür tarafındaymış. Kokuyu alınca aşağıya inmiş. Alevler birinci katı sarıyormuş. Mutfağa girmeyi denemiş ama imkân yokmuş. Birkaç yanığı varmış, biraz da duman solumuş. Güç bela kendini dışarı atıp yere yığılmış. Zavallı çocuk. Çok daha kötüsü olabilirdi ama..."

Bir süre sessiz oturdular, dehşet hissi giderek yerleşiyordu.

"Kedileri vardı," dedi Stevie. "İyiler mi?"

"Kediler bulundu. Havalandırma deliğinden çıkmışlar."

"Bu iyi," dedi Stevie başını sallayarak. "Yani iyi değil tabii. Kediler için iyi demek istedim. Şey için değil..."

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi Larry. Oturduğu koltukta arkasına yaslanıp kollarını bağlayarak yirmi yıl boyunca şüphelileri korkudan çılgına çevirmiş buz gibi gözlerle Stevie'yi süzdü.

"Şans da bir yere kadar," dedi Larry sonunda. "Şimdiye dek üç kişi öldü, Hayes Major ve Element Walker okulda, Dr. Fenton da burada öldü. Ellingham'la bağlantılı üç kişi. Senin tanıdığın üç kişi. Sadece birkaç ayda üç kişi. Bu çok fazla, Stevie. Sana bir şey soracağım: Ellingham'dan ayrılmayı düşünüyor musun?"

Stevie kahvesinin üstündeki girdap şeklini almış yağlı parıltıya baktı. Birkaç masa ötelerinde oturanlar çok gürül-

tülü gülüyorlardı. Kelimeler Stevie'nin dilinin ucundaydı. *Çözdüm. Yüzyılın cinayetini çözdüm. Kimin yaptığını biliyorum.* Kelimeler dilinin ucuna kadar gelip dişlerinin arkasına çarptılar ama sonra... Geri çekildiler.

Çünkü bu yüksek sesle söylenebilecek bir şey değildi. Eski bir ses kaydı buldunuz ve güçlü önsezileriniz var diye Amerikan tarihinin en meşhur cinayetlerinden birini kimin işlediğini bildiğinizi emniyet teşkilatından birine söyleyemezdiniz. Güvenirliğinizi kaybedebilirdiniz.

"Ne oldu?" diye sordu Larry. "Bana anlatmadığın şey ne?"

Stevie elindeki en büyük bilgi kırıntısını kendine saklayacağı için onun yerine söyleyebileceği dişe dokunur bir şey bulmaya çalıştı. Zihni ona en yakın bilgiyi bulup paylaşmak isteyip istemediğine karar veremeden çıkmasına izin verdi.

"David," dedi. "Kendini dövdürdü. Çekip gitti."

"Videoyu gördüm," dedi Larry.

"Gördün mü?"

"Telefonum var," diye cevap verdi Larry. "Yaşlı olabilirim ama Ellingham'la alakalı her şeyi takip ediyorum. *Kendini dövdürdü* derken ne demek istiyorsun? Ve gitti derken?"

"Patenci çocuklara onu dövsünler diye para vermiş. Döverlerken videosunu çektirmiş. Orada, tam olay anında kendisi internete yükledi. Ben de oradaydım. Her şeyi gördüm."

Larry düşünceli düşünceli burnunu sıktı.

"Sen şimdi bana David'in kendini dövdürdüğünü ve videoyu da o zaman yüklediğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Ve sonra da Burlington'da ortadan kayboldu?"

"Evet.

"Dr. Fenton'ın evi yanıp kül olurken mi?"

"İkisi birbiriyle alakalı değil," dedi Stevie. "David, Dr. Fenton'ı tanımıyordu bile."

Ağzından bunlar çıkmış olsa bile Stevie'nin aklına bir şey gelmişti. Kafası bu kadar meşgul olmasaydı belki parçaları daha önce birleştirebilirdi. David, Dr. Fenton'ı tanımıyor olsa da yeğeni Hunter'la tanışmıştı. David'i gördüklerinde Hunter ve Stevie birlikte yürüyorlardı. *Hızlısın,* demişti Stevie'ye. *Yeni sevgilin. İkiniz adına çok mutluyum. Büyük gün ne zaman?*

David onu kıskanmış mıydı? Hunter'ın evini ateşe verecek kadar yani?

Yok. Söyleyiş şekli çok düzdü, daha çok alaycı olmak zorunda hissetmiş gibiydi. Öyle değil miydi?

Larry okuma gözlüklerini takıp telefonunu çıkardı. David'in videosunu izleyip son kısmında durdurdu.

"Stevie," dedi Larry, David'in kanlar içindeki yüzünü göstererek, "söylediğin doğruysa eğer, kendine bunu yaptırmak için birilerine para verip sonra da görüntüleri internete koymaya gönüllü olan biri pek çok şey yapabilir. King..."

Sesini hemen alçalttı.

"...O *aile*, onlar sorunlu."

"David bunu," dedi Stevie telefonu işaret ederek, "babasına zarar vermek için yaptı."

"Senin de pek yardımın dokunmuyor," dedi Larry. "O çocuğun çektiklerini anlıyorum. David o kadar kötü biri değil. Bence sorun babasıydı ama arızayı hep David çıkarıyordu. Element Walker'la iyi arkadaş olduklarını biliyorum. Bahse girerim kızın ölmesi ve cesedi David'in bulması ona çok ağır geldi. Böyle şeyler insanı çok etkiler."

Etkilemişti de. David tamamen çökmüştü ve ne olduğuna anlam veremeyen Stevie kontrolü kaybetmişti. David'i yüz üstü bırakmıştı çünkü tüm olanlarla kendisi de baş edememişti. Her yanda suçluluk vardı, kahvenin tadında, odanın kokusunda, pencereden gelen soğukta. Suçluluk ve paranoya. Göğsündeki çarpıntıyı, kendini hatırlatan anksiyete motorunun gümbürtüsünü hissediyordu.

"Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Larry.

Stevie başını iki yana salladı.

"Haberleştiniz mi?"

Stevie başını yeniden iki yana salladı.

"Bana telefonunu gösterip kanıtlamak ister misin?" diye sordu Larry.

"Doğruyu söylüyorum."

"Bana şimdi bir söz vermen gerekiyor, Stevie. Eğer seninle iletişime geçerse bana söyleyeceksin. Onun yangınla bir ilgisi var demiyorum, sadece kendine zarar verebilir diye diyorum."

"Tamam," dedi Stevie. "Söz veriyorum."

Oda hareket etmeye başladı, nesneleri tam olarak seçemiyordu. Bunlar yüzeye çıkmak üzere olan panik atak belirtileriydi ve hızlı bir şekilde geliyordu. Gizlice çantasına uzanıp anahtarlığını buldu. Anahtarlığına kapağı çevrilerek açılan küçük bir ilaç şişesi takılıydı. Stevie titreyen eliyle şişeyi açıp içindekileri masanın altında avucuna boşalttı. Acil durumlar için bir tane Ativan, lazım olursa diye hep orada olurdu. Nefes al, *Stevie. Dört saniyede içine çek, yedi saniye tut, sekiz saniyede bırak.*

"Dönmem gerekiyor," dedi Stevie ayağa kalkarak.

"Stevie," dedi Larry. "Dikkat edeceğine söz ver."

Neye dikkat etmesi gerektiğini söylemesine lüzum yoktu. Hem her şeydi hem hiçbir şey. Ormandaki hayaletti. Zemindeki gıcırtıydı. Bu kazaların hepsinin altında yatan her neyse oydu.

"Haberleşiriz," dedi Larry'ye. "Ondan haber alırsam sana hemen söylerim. Söz veriyorum. Şimdi tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Çantasını kapıp sendeleyerek tuvaletlere doğru yürüdü. İçeri girer girmez ilacı ağzına atıp su içmek için kafasını musluğun altına soktu. Doğrulup ağzının kenarından akan suyu silip solgun suratına baktı. Oda dönüyordu. İlaç hemen işe yaramazdı ama birazdan etkisini gösterirdi.

Tuvaletten çıkıp koridorda Larry'nin gitmesini bekledi. Beklerken gözleri ilan panosuna takıldı, yoga eğitmenlerinin, masörlerin kartlarıyla, müzik dersleri ve çömlek atölyesi ilanlarıyla doluydu. Tam dönüp gitmek üzereydi ki sağ alt köşedeki mavi renkli el ilanı gözüne çarptı. Durup ilanı daha dikkatli okudu:

BURLINGTON KABARESİ VON DADA DADA

DADA DADA

Gel ve hiçbir şey görme. Gürültüye katıl.

Dans etmek hem zorunlu hem yasak.

Lezzetli olan her şey burada.

Burlington Kolektif Sanat Evi

Her cumartesi gecesi, 21:00

Bilet sensin

İlanda et bıçağıyla keman çalan, altın sarısı ve mavi renklerle boyanmış birinin resmi vardı. Yanında ayakların-

da ve ellerinde karton kutular olan birinin ve arka planda da elinde saksafon tutan birinin resmi vardı...

Bu Ellie'ydi.

4 Nisan 1936

Ellingham Akademi'de dinamit boldu.

Üst üste yığılmış kutular halinde duruyorlardı ve yanlarındaki soluk bej rengi bombaların üstünde uyarılar vardı. Kayaları patlatmak ve dağ yüzeylerini düzleştirmek için kullanılan dinamitler. Tünellerde kullanılan dinamitler. Kalbini ele geçiren dinamitlerdi. Eddie değil. Dinamitler.

Francis okula ilk geldiğinde Albert Ellingham onu bombayla korkutmuş ve kızın onlarla bu kadar çok alakadar olmasına gülmüştü. Ondan sonra Francis gözlerini onlardan ayırmamıştı. Artık kampüsün büyük kısmı inşa edildiğinden dinamit eskisi kadar fazla değildi ama arada bir işçilerin birinden adını duyup adamın peşine düşüyordu. Bu yürüyüşlerden birinde adamın birinin birkaç tahta parçasını ne yapacağını sorduğunu duydu.

"Delikten aşağıya at," diye cevap verdi iş arkadaşlarından biri.

Adamın heykellerden birine doğru gidişini izledi. Bir dakika sonra yere oturup kendini aşağıya doğru sarkıttı.

Francis ortalık boşalınca hemen gidip inceledi. Adamın nereye gittiğini anlaması biraz zamanını aldı. Heykelin tam

altında bir kaya parçası vardı. Francis bunun şekil değiştirmiş bir kapak olduğundan emindi. Nasıl açıldığını anlaması epey vaktini aldı. Albert Ellingham oyunlardan ve mimari şakalardan hoşlanıyordu. Francis bir yolunu buldu ve kaya parçası kenara düştü. Bir çukur ortaya çıktı, içinde de aşağıya inmesine yardımcı olacak ahşap bir merdiven vardı.

Girdiği yer bitirilmemiş bir proje gibi görünüyordu. Francis'in annesinin bir müzik odası istediğine karar verip de sonradan ne bir müzik aleti çalabildiğini ne de müziği gerçekten sevdiğini hatırlaması gibiydi adeta. Heykeltıraşın, nesnenin ve taşın kendi zevkine göre olmadığına karar vermeden önce attığı ilk kesiklerle yarım kalmış bir ilham... Zengin insanlar böyle yapıyordu. İşleri yarım bırakıyorlardı.

Bu proje annesinin müzik odasından daha geniş ölçekliydi. Alanın ilk kısmı oyulmuş ve mağara gibi görünmesi için sert kayalarla çevrilmişti. Boşluk sonunda daralıyor ve dönüyordu. Kayadan yapılmış sert bir kapı vardı. Kapıdan geçince kendini bir mağarada, yeraltındaki bir harikalar diyarında buldu. Derinliği yaklaşık iki metreyi bulan geniş bir hendek kazılmıştı. İçinde kullanılmayı bekleyen çimento torbaları ve tuğla yığınları vardı. Arka duvarı boylu boyunca kaplayan bir resim vardı, Eddie daha sonra bunun Valkyrie'ye ait bir resim olduğunu söyleyecekti. Diğer köşede kuğu şeklinde, altın rengi, kırmızı ve yeşile boyanmış, yan yatmış bir tekne vardı. Alanı çevreleyen yarım kalmış sarkıt ve dikitler, kırık dişlerle dolu bir ağzı andırıyordu. Etrafa saçılmış bira şişeleri, kırık kürekler ve sigara paketleri vardı. Aylar boyunca kaya donmuş vaziyetteydi fakat artık zemin yumuşamıştı Francis sığınağı Eddie'ye gösterebilirdi. Gizli işlerini konuşmak için haftada birkaç kez yeraltı mağarasına giriyorlardı. Fiziksel işleri de oluyordu elbette, planları üzerinde çalışırken yeraltı mağarasının mahremiyeti işe yarıyordu.

Francis ve Eddie'nin, Ellingham'dan geri dönmemek üzere ayrılmaya karar verdikleri gün, silahları almak Eddie'nin göreviydi. Av tüfeklerini almak kolaydı, okulun her yerinde depolanmış vaziyette bir sürü vardı. Francis dinamitlere bakacaktı. İlk kaçış için Büyük Köşk'ün arkasındaki garajdan araba çalacaklardı ama Burlington'dan çabucak yenisini bulacaklardı. Haritaları verdi, yeraltı mağarasının zeminine sererek Vermont'tan çıkış rotalarını planlamışlardı. New York'dan doğuya, Pennsylvania'ya, oradan kömür ülkesi West Virginia'a geçip kestirmeden Kentucky'ye gideceklerdi. Küçük eyaletlerden başlayacaklardı. Hepsine gece girecek, güvende olacaklardı. Mümkün olduğu sürece kan dökmek yoktu. Kaliforniya'ya ulaşana kadar ilerlemeye devam edeceklerdi ve sonra...

Uçurumdan atlarlardı belki. Bonnie ve Clyde bile, polisler onları Louisiana'da pusuya düşürüp Ford Deluxe'lerini kurşuna tuturak, üzerini arabanın görünmeyeceği kadar çok delikle doldurduğunda, yolun sonuna gelmişti. Bonnie ve Clyde başlarına bunun geleceğini biliyordu. *Onlar şairdi,* demişti Eddie, *kurşunlarla yazıyorlardı.*

Francis tüm planı günlüğüne yazmıştı: Olası rotalar, el yapımı patlayıcılar, gerçek suç dergilerini okuyarak öğrendiği numaralar.

Nisan ayının bu öğleden sonrasında Francis ve Eddie gizli yerlerine bir kez daha geldiler. Eddie mumlarla yerde bir çember oluşturup toprağa beş köşeli bir yıldız çizdi. Hep böyle şeyler yapar, paganlık oynardı. Bu gösteriş Francis'i kızdırdı, burası bir sığınaktı, yeraltı tapınağı değildi. Ancak Francis kendi eğlencesini yaşamak istiyorsa Eddie'nin de kendininkini yaşamasına tahammül etmek zorundaydı.

"Bugün," dedi Francis bir çanta dolusu malzemeyi yere bırakırken, "oyun oynuyoruz."

"Ah. Bunu sevdim." Eddie çemberin içinde yerde dümdüz yuvarlanıp tişörtünü biraz yukarı çekti. "Aklında nasıl bir oyun var bakalım?"

"Bugün *Albert Ellingham'ı Korkutmaca* oynuyoruz."

"Öyle mi?" dedi Eddie dirseklerinin üstünde doğrularak. "Bunu beklemiyordum ama seni dinliyorum."

"Albert Ellingham bana çok kaba davrandı," dedi Francis. "Bana dinamitleri gösterdiğinde, kız olduğum için patlayıcılarla baş edemezmişim gibi bana güldü. Bu yüzden şimdi biz de biraz onunla dalga geçeceğiz. Ona bir bilmece hazırlayacağız. Bilmeceleri seviyor. Ama sadece bunun gibileri."

Francis çantasına uzanıp bir yığın dergi çıkardı. En üstten üzerinde *Gerçek Dedektif Hikâyeleri* yazan bir tanesini çekti ve kenarı kıvrık olan sayfayı açtı, sayfada kesilmiş harflerle oluşturulmuş bir fidye notunun resmi vardı. Eddie dergiyi incelemek için karnının üstünde döndü.

"Bir şiir," dedi.

"Şiir görünümünde bir uyarı."

"Tüm iyi şiirler birer uyarıdır," dedi Eddie. (Francis gözlerini devirmemek için direndi.) "Şöyle başlayabiliriz, *Bilmece, bildirmece, başlasın eğlence...*"

Francis not defterini çıkarıp yazdı. *Bilmece, bildirmece, başlasın eğlence.* Harika bir başlangıçtı. Eddie böyle şeylerde iyiydi.

"Öyleyse Dorothy Parker'ın 'Resumé' şiiri gibi bir şey yapabiliriz," diye devam etti Eddie. "Ölme yöntemlerinin bir listesi. Biz de öldürme yöntemlerini yazarız."

"İp mi yoksa silah mı deyince," diye öneride bulundu Francis.

Başka mısralar da eklediler... *Bıçaklar keskin, parıltısı tuzak... Ki zehir yavaş, vah ki ne vah...* İpler, araba kazaları, kesik başlar... İmza: *Şeytanın Ta Kendisi*, bu her ikisiydi.

Sonra ikinci bölüm başladı. Francis dergi ve gazeteleri yere yaydı. Haftalar boyunca ya çöpten alarak ya kütüphaneden alarak ya da Gertie'den kaçırarak *Photoplay, Movie News, Times, Life ve New Yorker* dergilerini biriktirmişti. Noel için eve gittiğinde annesinin hizmetçisinden çaldığı dikiş makasını ve cımbızı çıkardı. Kâğıdı ve zarfı Woolworth'dan almıştı. Dergiler, makas, kâğıt, yapıştırıcı. Öylesine basit ve tehlikesiz şeyler.

Özenle çalışarak her harfi ve kelimeyi tek tek kesip yapıştırıcı sürerek sayfaya yerleştirdiler. Doğru harfleri bulup doğru açıda yerleştirmek birkaç saatlerini aldı. Francis eldiven giymeleri konusunda ısrar etti. Mektupta parmak izi aramaları ihtimali uzaktı ama yine de önlemler almak mantıklıydı.

İşleri bitince mektubu kuruyup sertleşmesi için bırakarak birbirleriyle meşgul oldular, işin heyecanı ikisini de canlandırıyordu. Ellingham kampüsünde onlar gibi seks yapan bir ya da iki çift daha vardı ama diğerleri bu işi utanıp sıkılarak, aceleye getirerek ve korkarak yapıyorlardı. Eddie ve Francis ise birbirlerine korkusuzca ve tereddütsüz yaklaşıyordu. Gelecek planınız seri suçlar işlemek olduğunda birlikte basılmak umurunuzda olmuyordu ve sığınakları da gerçek manasıyla bir kayanın altında, yeraltındaydı. Daha gizli bir yer olamazdı.

Ter içinde işleri bittiğinde Francis kıyafetlerini yerden aldı ve giymeden önce onları silkeledi.

"Gitme vakti," dedi.

"Reddediyorum," dedi Eddie.

"Kalk hadi."

Eddie kalktı. Gönlü yoktu ama Francis'in dediğini yaptı.

Francis kıyafetlerini giymeyi bitirince malzemeleri toplamaya başladı. Sonra da eldiven takıp kâğıdı katladı.

"Bizim için mektubu gönderebilecek birini tanıyorum," dedi Francis kâğıdı dikkatle zarfa koyarken. "Posta damgası Burlington'da basılacak."

"Mektubun eline ulaştığını nereden bileceğiz?" diye sordu Eddie.

"Muhtemelen Nelson'a söyleyecektir. Ona her şeyi söyler. Nelson demişken benim gitmem gerekiyor. Gözü sürekli üzerimde. Bana hiç güvenmiyor," dedi Francis.

"Haksız da sayılmaz," dedi Eddie.

İkili yeniden gün ışığına çıktı. Francis gözlerini kırpıştırarak saatine baktı.

"Geç kaldık," dedi. "Nelson peşime düşecek. Acele etsek iyi olur."

"Bir kerecik daha," dedi Eddie Francis'i bileğinden kavrayarak. "Ağaca karşı, bir hayvan gibi."

"Eddie..." Teklifi baştan çıkarıcıydı ama Francis onu itti.

Eddie biraz homurdandıktan sonra Francis'i kovalamaya başladı. Francis malzemeleri kolunun altına sıkıştırıp kahkahalar atarak koştu. Hava canlı ve taptazeydi. Her şey yolunda gidiyordu. Yakında o ve Eddie buradan ayrılıp maceraya atılacaklardı. New York'tan ve sosyeteden uzağa gidecek, kendilerini yola, özgürlüğe, çılgınlığa ve tutkuya vuracaklardı. Orada öpüşmeler asla bitmeyecek, silahlar ateşlenecekti.

Kampüsün daha kalabalık olan tarafına döndüklerinde Eddie yurttan arkadaşlarını görüp onların yanına giderken Francis, Minerva'ya yöneldi. Ellingham'da başka yerlerde

olduğundan daha fazla eşitlik olsa da kızlar için daha çok kural mevcuttu. Dinlenmek, kitap okumak ve akşam yemeğine hazırlanmak için yurda daha erken dönmek zorundalardı.

Francis yurdun kapısını iterek açtığında Bayan Nelson'ı kucağında kocaman bir kitapla fazla resmi bir şekilde koltukta otururken buldu. Gertie van Coevorden de oradaydı, suratında her zamanki aptal gülümsemesiyle bir film dergisi okuyordu. Okuduğu tek şey de muhtemelen oydu. Gertie van Coevorden'in iki beyin hücresi varsa birbirlerinin varlığına şaşırıyor olmalıydılar. Ancak birinin başının ne zaman belaya gireceğini sezme konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahipti ve o anı görmek için mutlaka orada hazır bulunurdu.

"Biraz geç kaldın, değil mi, Francis?" dedi Bayan Nelson hoş geldin demek yerine.

"Üzgünüm, Bayan Nelson," dedi Francis hiç de üzgün olmayan bir sesle. Fiziksel olarak üzüntüsünü belli etmekten acizdi. "Kütüphanede vaktin nasıl geçtiğini fark etmedim."

"Kütüphane hatırladığımdan daha pis galiba. Saçında yapraklar var."

"Biraz dışarıda okudum," dedi Francis kafasındakileri hafifçe silkelerken. "Gidip akşam yemeği için hazırlanayım."

Yanından geçerken Gertie'ye bir bakış attı, ona parlak sarı saçlarının yerinde kalsın istiyorsa yüzündeki o sırıtışı silmesinin daha iyi olacağını ima eden bir bakıştı bu. Gertie hemen elindeki dergiye döndü.

Odasının güvenli sınırlarına girer girmez Francis eşyalarını yatağının üstüne koydu. Albert Ellingham odaları güzel döşemişti ama mobilyalar sadeydi. Francis'in ailesi onu okula bir kamyonet dolusu mobilyayla göndermişti. Bergdorf marka yatak takımı, ipek giyinme paravanı, yün halılar, boy aynaları, Fransız işi bir gardrop, makyaj malze-

meleri ve banyo yağları için camdan ve cevizden yapılmış küçük bir dolap, gümüş bir tuvalet aynası ve altına koymak için bir tuvalet masası. Dantel yatak fırfırları gibi perdeleri de el yapımıydı. Francis montunu çıkarıp sallanan sandalyenin üstüne fırlattı ve aynada kendine baktı. Terli. Kir içinde. Bluzunun her yeri buruş buruştu ve düğmelerini de yanlış iliklemişti. Biraz önce ne yaptığı bundan daha fazla bariz olamazdı.

Francis memnun oldu. Milletin gözüne sokmak hoşuna gidiyordu.

Yatağındaki eşyalara döndü. Dergilerin hepsini kâğıt bir torbaya sakladı. Torbayı da yatağın altına tıkıştırdı. Not defteri önemliydi. Her zaman güvenli bir yerde olması gerekiyordu. Öğleden sonra yaptıkları çalışmalara göz attı, bilmeceyi tatmin duygusuyla okuyup sayfaların arasına sıkıştırdığı zarfı kontrol etti. Ama bir şey... Bir şey eksikti. Panikle kitabın sayfalarını karıştırdı.

"Francis!" diye seslendi Bayan Nelson.

"Geliyorum!"

Sayfaları daha heyecanla çevirmeye başladı. Fotoğrafları bu kitabın içindeydi. Eddie'nin ikisini Bonnie ve Clyde pozu verirken çektiği fotoğraf. Gizli görüntüleri. Sayfanın köşelerine sıkıştırdığı yerden çıkıp gitmişti. Koşarken ormanda düşürmüş olmalıydı. Lanet olası, aptal Eddie! İşte bu yüzden iplerin onun elinde olması gerekiyordu. Eddie'de disiplin denen şeyden yoktu. Acele işe şeytan karışmıştı işte.

"Francis!"

"Evet!" diye karşılık verdi Francis.

Şimdi vakit yoktu. Elbise dolabın kapağını açıp yere çömeldi ve pervazı biraz geriye doğru çekti. Defteri duvardaki yerine yerleştirdikten sonra ahşabı yerine itti. Sonra da

üstünü başını elinden geldiğince düzeltip dünyayla yüzleşmek için dışarı çıktı.

IV

Burlington Kolektif Sanat Evi, Church Caddesi'ndeki kahve dükkânından on dakikalık bir yürüme mesafesinde ya da içi mont ve botlarla dolu kocaman bir çantayla yedi dakikalık koşar adım yürüme mesafesindeydi. Stevie saati kontrol etmemek konusunda çok dikkatliydi çünkü çok kısa sürmüş olması kaçınılmazdı. Bir şeyler yapılması gerekiyor olmasının dışında oraya gitmek için belli bir nedeni yoktu, bu yüzden ne kadar az engeli olursa (pratiklik ve kendini koruma gibi) o kadar iyiydi.

Doğru yerde olup olmadığını anlamak için kapı numarasını kontrol etmesine gerek yoktu. Kolektif Sanat Evi, Fenton'ın evinin olduğu bölgedeydi. Burası bir kısmı üniversiteye ait, bir kısmı da apartmana dönüştürülmüş, çoğu tadilatta olan kocaman Viktorya dönemi evlerinin olduğu bir mahalleydi. Kolektif Sanat Evi esas ölçüleri, şekli ve tarzı bakımından komşularıyla aynı olsa da diğer her şeyiyle ötekilerden ayrılıyordu. Ev koyu, birazcık kirli bir eflatuna boyanmıştı, üçgen çatısında mor güneş ışınları vardı. Ön taraftaki sundurma bel vermişti. Teneke kutulardan, kırık cam ve çanak çömlek parçalarından, paslı çarklardan ve makine parçalarından ve bir tanesi de taşlardan yapılmış, düzinelerce hatta daha fazla rüzgâr çanı çatı kirişlerinden

sallanıyordu. İçinde bir manken başı olan makrame bir saksılık da vardı. Mankenin bacakları sundurmanın bir köşesinde tek başına duruyordu ve bir küllüğü desteklemek için kullanılmıştı. Kapının yanındaki tahta kutuda bir kar küreği ve kedi kumu vardı.

Stevie sinekliği açıp şarap kırmızısına boyanmış kapıyı tıklattı. Yamalı bir pantolon ve devasa bir örgü şapka giymiş gömleksiz bir adam kapıyı açtı.

"Selam," dedi Stevie, nerdeyse bir anlığına tutulup kaldı çünkü garip bir eve, tuhaf yabancılarla daha önce kafasında belirlemediği bir şeyi konuşmak için geldiğini fark etmişti. Diyecek hiçbir şeyi olmadığından elindeki ilanı havaya kaldırıp fotoğraftaki Ellie'yi gösterdi.

"Ellie arkadaşımdı ve sanırım buraya..."

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Merak ettim de eğer... Ben... Şeyi öğrenmek istedim..."

Adam geri çekilerek Stevie'nin içeri girmesi için kapıyı açtı.

Burlington Kolektif Sanat Evi büyük bir yerdi. Duvarlardan biri yerden tavana kadar kitap raflarıyla kaplıydı ve raflar ağzına kadar kitapla doluydu. Arkada üzerinde eski bir piyano ve bir yığın başka enstrümanın olduğu küçük bir sahne vardı. Her taraf ıvır zıvırla doluydu. Tüylü fularlar, silindir şapkalar, yarım kalmış çanak çömlek parçaları, bateriler, yoga matları, sanat kitapları, boş bir akvaryumun içinde duran sahipsiz bir flüt... Yan tarafta, örtüsü bozulmuş bir yatak vardı, burası birinin yatak odası olmalıydı.

İkinci kat beyaz ferforje parmaklıklarla çevrili geniş bir balkona açılıyordu, parmaklıklara bir sürü renkli çarşaf serilmişti. Her yer adaçayı kokuyordu.

Evin içinde bir tane de ağaç vardı. Canlı gibi görünmüyordu, sanki bir yerden kesilip bir şekilde bütün olarak eve

getirilmiş gibiydi. Birinci kattaki köşelerden birini işgal etmiş, ikinci kata kadar uzanıyordu. Bu insanların Ellie'nin arkadaşları olduğu konusunda Stevie'nin hiç şüphesi yoktu. Ellie'nin kafasının içi böyle bir şey olmalıydı.

"Şey, ben..."

Adam ikinci kattaki tavan arasını işaret etti. Stevie şaşkınlıkla kafasını yukarı kaldırdı. "Ben..."

Adam yeniden işaret etti.

"Yukarıya mı?" diye sordu Stevie.

Adam evet der gibi başını salladı.

"Çıkayım mı? Yukarıya mı çıkayım?"

Adam bir kez daha başını sallayıp odanın arka tarafında kıvrılarak yukarı çıkan merdivenleri işaret etti. Sonra da duvarlardan birine doğru yürüyüp amuda kalktı. Stevie merdivenleri çıkarken ağacın dallarından üzerinde sözler yazan etiketlerin sallandığını fark etti. "Gökyüzünü düşün" ve "Şimdi değil, hemen" gibi sözler yazıyordu. Üst katta minderlerin üstünde oturan bir kız vardı. Stevie onu bir an Ellie zannetti. Kızın saçları minik rastalar halindeydi. Üzerinde *Withnail and I* yazan esnemiş bir tişört ve Mickey Mouse desenli tozluklar vardı. Stevie yaklaşınca kız, dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp kulaklıklarını çıkardı.

"Selam," dedi Stevie. "Özür dilerim."

"Sakın bir daha özür dilerim diyerek selam verme," diye karşılık verdi kız.

Doğru söylüyordu.

"Beni alt kattaki adam içeri aldı. Yukarı çıkmamı söyledi ya da işaret etti de diyebiliriz..."

"Paul şu an sessiz dönemde," dedi kız sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Ah. Ben Stevie. Ben şeyim... Şeydim... Ellie'nin arkadaşıydım."

Kız yerden fırlayıp boynuna sarıldığında Stevie, cümlesini henüz tamamlamamıştı bile. Kız kendi vücut kokusuyla karışık tütsü kokuyordu. Fit görüntüsünün sebebi muhtemelen yaptığı günlük yoğun yoga programıydı. Stevie, sıcak ve kötü kokan bir hortuma sarılmış gibiydi.

"Bize geldin! Geldin! Ellie görse çok mutlu olurdu! Geldin!"

Stevie, Kolektif Sanat Evi'nde nasıl karşılanacağını bilmiyordu ama şu an yaşadığı şey olasılıklar listesinde yer almıyordu.

"Ben Bath," dedi kız geri çekilirken.

"Bath?"

"Bathsheba. Herkes bana Bath der. Otursana!"

Bu çok tuhaftı çünkü Stevie, Ellie'yle ilk kez karşılaştığında Ellie, kıyafetlerini pembeye boyamak için üstünden çıkarmadan küvete[4] girmişti. Büyük ihtimalle bu gece kulübü için hazırlanıyordu. *Küvet* kelimesi Stevie'ye hep Ellie'yi hatırlatacaktı.

Bath yerdeki diğer minder yığınını işaret etti. Minderler solmuş, lekeli ve tahtakuruları tarafından yenmiş görünüyorlardı ama Stevie yine de oturdu. Oturur oturmaz üst kattaki duvarlardan birinin neredeyse tamamında, içlerinde erimiş mumlar olan boş Fransız şarap şişelerinin yan yana dizili olduğunu fark etti.

"Ellie'den," dedi Bathsheba çıplak zeminde bağdaş kurmuş otururken. "Tabii ya. Fransız şarabı. Fransız şiirleri. Alman tiyatrosu. Buydu işte benim kızım."

[4]Küvet kelimesinin İngilizce karşılığı olan 'bath' sözcüğü kastedilmektedir. (ç.n.)

Bath bu sözlerle gözyaşlarına boğuldu. Stevie minderlerin üstünde huzursuzca kıpırdanarak bir süre çantasıyla oynadı.

"Gelmene sevindim," dedi Bath burnunu çekerek sakinleşmeye çalışırken. "Seni severdi. Çok bahsetti senden. Dedektifmişsin."

Stevie'nin boğazı düğümlendi. Ellie, en başında Stevie dedektif olduğunu söylediğinden beri onu ciddiye almıştı. Ona, Stevie'nin kendine güvendiğinden çok daha fazla güvenmişti. Onu kabullenmiş, tıpkı şu an Bathsheba'nın yaptığı gibi onunla başından beri arkadaş olmuştu. Stevie, Bathsheba'ya bakarken Ellie'nin onun bakışını ve bazı davranışlarını örnek aldığını fark etti.

"Ellie burayı nasıl buldu?" diye sordu Stevie. "Burası üniversitenin bir parçası, öyle değil mi?"

"Değil," dedi Bath. "Burada yaşayanların çoğu o üniversiteye gider. Ev sahibi, yerel sanatları desteklemek isteyen biri. Burası sanatçılara açık bir yer. Ellie, Ellingham'a geldikten bir hafta sonra bizi buldu. Kapıya gelip, 'Sanatla uğraşıyorum. İçeri girebilir miyim?' dedi ve biz de onu içeri buyur ettik."

"Ben bazı şeyleri çözmeye çalıştığım için buradayım." Tam bir çaylak gibi konuşmuştum. Her an soru sormaya hazırdım. Üstelik insan dedektif olunca karşısına konuşmak için kimin çıkacağını bilemiyordu. *Öyleyse konuş*, dedi kendi kendine içinden. *Konuşmaya başla, gerisi gelir.* "Ellie'yle ilgili şeyler. Nasıl biri olduğu ve..."

"Gerçekti," dedi Bath. "O Dada[5]'ydı. İçi dışı birdi. Eğlenceliydi."

"Sana Hayes'ten bahsetti mi?" diye sordu Stevie.

[5]Dadaizm; I. Dünya Savaşı yıllarında başlamış bir kültür ve sanat akımıdır. Savaşın barbarlığına ve gündelik hayatın entelektüel katılığına protesto amacıyla başlatılmıştır. (e.n.)

"Hayır," dedi Bath gözlerini ovuşturarak. "Hayes ölen çocuk, değil mi? Adı bu muydu?"

Stevie başını sallayıp onayladı.

"Hayır. Onu tanıdığını söyledi ama hepsi bu. Ve bir de üzüldüğünü."

"Hayes'in şovunu hazırlamasına yardım ettiğinden söz etti mi?"

"Bir şov yapımına mı yardımcı oldu? Kabare oyunu gibi bir şeye mi? Hey, sen hiç bizim kabaremizi gördün mü?"

"Hayır, ben..."

Bath çoktan dizüstü bilgisayarındaki bir videoyu açmaya hazırlanmıştı.

"Bunu görmen lazım," dedi. "Çok hoşuna gidecek. Ellie'nin en iyi performanslarından biri."

Stevie görev duygusuyla on dakika boyunca akortsuz bir saksafon, şiir, amuda kalkma ve davul seslerinden oluşan karmakarışık kamera görüntülerini izledi. Ellie oradaydı ama karanlıkta gözükmüyordu.

"İşte böyle," dedi Bath video sona ererken. "Ellie. Onun ölümünden beri pek bir şey yapamadım. Çalışmayı deniyorum ama çoğunlukla dışarı çıkmıyorum. Eminim bu durumu sanata çevirmemi isterdi. Denedim. Hâlâ da deniyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Ben de, diye düşündü Stevie.

"Onu düşündüğümde..." diye devam etti Bath, "yani nasıl öldüğünü. Yapamıyorum."

Stevie de düşünemiyordu. Yer altında, karanlıkta kimseye sesini duyuramadan mahsur kalmış olması fikri çok korkunçtu. O zifiri karanlık tünelde ilerlerken oradan çıkamayacağını anladığında Ellie paniğe kapılmış ve bir nok-

tada öleceğini anlamış olmalıydı. Stevie kan dolaşımına karışarak, zihninde bu görüntüyü her canlandırdığında hissettiği mide bulantısını ve nefes darlığını bastıran Avitan'a minnettardı.

Ellie'nin ölümü onun hatası değildi. Gerçekten değildi. Öyle değil mi? Stevie'nin duvarda bir geçit olduğu ya da bodrumda bir tünel olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Tüneli kapatan kesinlikle o değildi. Stevie'nin yaptığı tek şey Hayes'in ölümündeki gerçekleri gözler önüne sermekti ve bunu herkesin içinde, tamamen güvenli görünen bir yerde yapmıştı.

Bath uzanıp Stevie'nin elini tuttu. Ani hareketi Stevie'yi hazırlıksız yakalamıştı ve neredeyse elini geri çekiyordu.

"Onu hatırlaman güzel," dedi Bath.

"Evet," diye karşılık verdi Stevie çatallaşan sesiyle.

Yeni bir odak noktası bulabilmek için etrafına bakındı. Ellie ne görmüştü? Orada bilinmesi gereken ne vardı? Boya damlaları, Noel ışıkları, bir gitar, simler, köşede birkaç kirli çamaşır, duvara yaslanmış tuvaller, bir yığın şarap şişesi.

Burada parti yapmışlardı. David de yapmıştı. Bu doğruydu. David Stevie'ye Ellie'nin Burlington'daki arkadaşlarını görmeye geldiğini söylemişti. O arkadaşlar bunlardı. Bu insanlar David'in nerede olduğunu biliyor olabilirdi. Stevie bu fikre sıkıca tutundu.

"Sanırım buraya arkadaşlarımızdan biri daha geliyormuş? David?"

"Son zamanlarda gelmedi," dedi Bath. "Ellie'yle gelirdi."

"Ama artık gelmiyor, öyle mi?"

"Hayır," dedi Bath. "Geçen seneden beri gelmedi."

Ne Hayes hakkında bir ipucu vardı, ne de David'den bir iz. Stevie'nin bugün gerçekten başardığı tek şey bu kızı ağlatmak ve boşu boşuna yurda geç kalmaktı.

"Zaman ayırdığın için teşekkürler," dedi Stevie ayağa kalkıp uyuşmuş bacağını sallarken. "Seninle tanıştığıma sahiden çok memnun oldum."

"Ben de öyle," dedi Bath. "İstediğin zaman gel, hatta kabareye gelmeye ne dersin? Ya da ne zaman istersen o zaman gel. Çok memnun oluruz."

Stevie başını sallayarak teşekkür edip eşyalarını topladı.

"Başına gelenler için çok üzgünüm," dedi Bath, Stevie merdiven başına geldiğinde. "Başına bir sürü berbat şey gelmiş. Hele o duvarındaki yazı."

Stevie durup Bath'e döndü.

"Duvarım mı?" diye tekrarladı.

"Birisi duvarına mesaj bırakmış ya?" dedi Bath. "Korkunç bir şey. Ellie çok öfkelenmişti."

Bath, "Bu arada istediğim zaman kelebeğe dönüşebiliyorum, bak!" deseydi Stevie bu kadar şaşırmazdı. Hayes'in ölümünden önceki gece Stevie gecenin bir yarısı uyanmış ve duvarında ışıldayan bir şey görmüştü. Şeytanın Ta Kendisi bilmecesi tarzında yazılmış başka bir bilmece gibiydi. Stevie o gece gördüğü tuhaf mesajın anısıyla vücudunun titrediğini hissetti.

"O bir rüyaydı," dedi Stevie cebinde titreyen telefonunu duymazdan gelerek.

"Ellie rüya olduğunu düşünmüyor gibiydi." Bath geriye doğru yaslanınca üzerine giydiği askılı atlet gelişigüzel ve kendinden emin bir şekilde memesinin bir kısmını ve koltuk altı kıllarını açıkta bıraktı. "Onu yapan kişiye öfkeli olduğunu söyledi."

"Kimin *yaptığını* biliyor muydu yani?"

"Evet, öyle görünüyordu."

"Düşündüm ki..." Stevie'nin aklından bir sürü düşünce geçiyordu. "Düşündüm ki, böyle bir şey olduğuna göre, belki de *o* yapmıştır. Şaka niyetine?"

"Ellie mi?" Bath başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır. Kesinlikle hayır. Mümkün değil. Ellie'nin *katılımcı* bir sanat anlayışı vardı," dedi. "Korkuyla işi yoktu. Onun sanatı *rızaya dayalıydı. Kucaklayıcıydı.* Sana ait bir yere bir şey koymaz, hele ki bu seni korkutacak ya da alaya alacak bir şeyse. O yapmış olamaz."

Stevie, Ellie'nin kıymetli saksafonu Roota'yı çalışını düşündü. Çıkan sesin kucaklayıcı olduğu söylenemezdi fakat kavgacı da değildi. Acemice ve eğitimsizdi. Eğlenceliydi de.

"Evet," dedi Stevie. "Evet, bence de o değildi."

"Duvardaki o şey biraz karışık," dedi Bath. "Belşazzar'ın Ziyafeti gibi."

"Ne?"

"Duvardaki el. İncil'deki hikâyeyi biliyorsundur. Benim adım Bathsheba. Böyle bir ismin olunca İncil'den bir sürü hikâye okurken buluyor insan kendini. Hikâyede büyük bir ziyafetteler ve duvarda bir el ortaya çıkıp kimsenin anlamadığı şeyler yazmaya başlıyor."

Stevie'nin İncil bilgisi muazzam değildi. Küçükken birkaç kez pazar okuluna gitmişti ama onlar çoğunlukla İsa resimleri boyamak ve öğretmenleri piyanoda 'İsa Beni Seviyor' ilahisini çalarken ona eşlik etmekten ibaretti. Avuç avuç ot yiyip yeşil dişleriyle sırıtan Nick Philby adında bir çocuk vardı. Tam bir eğitim değildi ama Stevie, duvarlara yazılmış sözcükleri hayal meyal hatırlıyordu.

"Rembrandt İncil'deki bu hikâyeyi resmetmiş," dedi Bath dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazarken. Sonra da görmesi için Stevie'ye çevirdi. Ekranda yağlı boya bir resim vardı, resmin odağındaki adam korku dolu gözlerle masadaki yerinden fırlayıp kalkmıştı. Bir sis bulutunun içinden uzanan el duvara İbranice harflerle ışıklı bir şeyler yazıyordu.

"Duvardaki yazı," dedi Bath.

Stevie'nin telefonu yine çalıyordu. Titrediği duyulmasın diye elindeki alışveriş çantasını üstüne bastırdı.

"Peki kimin yaptığını söylemedi mi?" diye sordu Stevie.

"Hayır. Yalnızca birisi seninle kafa bulmaya çalıştığı için kızdığını söyledi, o kadar."

Zzzzz.

Birisi odasına bir mesaj yansıtmıştı. Gerçekten olmuştu. Peki Ellie yapmadıysa kim yapmıştı? Hayes mi? Hiçbir şeyi kendi başına yapamayan tembel Hayes mi? Başka kim onun dikkatini o şekilde çekmeye çalışacak kadar onu umursuyordu ki?

Sadece David. David yapmış olabilirdi. Ve David artık yoktu.

"Evet," dedi Bathsheba kendi kendine kafasını sallayarak. "Ellie hep duvarlardan bahsederdi."

"Duvarlar mı?"

Zzzzz.

Telefon ayaklanıp üzerine yürüse de patlasa da umurunda değildi.

"Evet. Ellingham'daki duvarlarda acayip şeyler olduğunu söylerdi. Bazı tuhaf şeyler ya da oyuklar falan. Duvarlarda saçma sapan bir şeyler bulmuştu."

Duvarlarda. Saçma sapan. Şeyler.

Artık bir ipucu, bir odak noktası vardı. *Duvarlarda bir şeyler vardı.* Bunun ne anlama geldiğinden ya da neyi aradığından emin değildi. Fakat bu her neyse büyük kısmı duvarlarla alakalıydı. Duvarlara yazmak. Duvarlarda kaybolmak. Ve bir el onun duvarına bir şeyler *yazmıştı.*

V

Karanlık vardır ve bir de daha çok *karanlık*. Dağın tepesindeki bu yerde ikincisi geçerliydi.

Ellingham'da güz kışa dönerken Stevie bunu anlamaya çalışıyordu. Pittsburgh'de etrafta hep ışık vardı; sokak lambaları, arabalar, evlerdeki televizyon ışıkları. Ancak dört bir yanı orman olan, göğe uzanan bir tepedeyken karanlık her yanınızı kuşatıyordu. Elligham'da herkese güçlü birer el feneri verilmesinin nedeni buydu. Gece etrafta dolaşırken karanlığı daha yoğun hissediyordunuz. Bu gece gökyüzü bulutluydu, o yüzden yalnızca birkaç yıldız görünüyordu. Sanat atölyesine doğru yürürken Stevie alabildiğine kayıtsızdı. Yoldan ayrılmadan ilerlemeye çalışırken Edward King'in her yere taktırdığı güvenlik kameralarıyla güvenlik hatlarının ürkütücü mavi ışığına karşı bir miktar şükran duygusu hissetti.

Kampüse dönüşü pek konforlu geçmemişti. Şehre bakım ve onarım müdürü Mark Parsons'la gitmişlerdi. Mark köşeli suratlı ve John Deere traktör ceketli, iri yarı ve ciddi bir adamdı. Ön panelinde işe gidip gelirken borular, malzemeler ve insanlar hakkındaki sonsuz mesaj trafiğini takip ederek hepsini cevaplayabilmesini sağlayan bir telefon tutacağı olan SUV kullanıyordu. Stevie'nin gecikmesi Mark'ın

gününü mahvettiğinden, yolcu koltuğuna küçük ve mahcup bir halde oturmuştu.

Stevie, Dr. Fenton'ın mahallesinde dolaşıp onu anmak istediğini söyleyerek gecikmesinden söz etmeyi geçiştirmeye çalıştı. Böyle yalan söylemek çirkin ve tuhaftı ama zaten çok da normal bir zamandan geçmiyordu. Gerekli olanı yapmak zorundaydı. Tıpkı *Titanic* filminin sonundaki Rose ve Jack gibi. Kapı harika bir sal değildi ama bir kapı ve dipsiz, soğuk okyanus arasında seçim yapmak zorunda kaldığınızda kapıyı seçiyordunuz. (Stevie'nin cinayetler dışındaki en büyük ilgi alanı felaketlerdi, bu yüzden Titanic'i pek çok kez izlemişti. O kapıda iki kişi için yeterince yer olduğu açıktı. Jack cinayete kurban gitmişti.)

Yani Steve yirmi dakikalık yolculuk boyunca, Mark arabadaki hissedilir garipliğe artık dayanamayıp radyoyu açana kadar üzgün görünmeye çalıştı. Haberler kar yağacağını söylüyordu. Çok fazla yağacaktı. Tipi bekleniyordu ve her yer bembeyaz olacaktı.

Okula giden ormanlık alandaki dik ve dolambaçlı yolda giderlerken, "Birkaç gün içinde çok şiddetli bir fırtına gelecek," dedi Mark. "Son yirmi yılın en şiddetli fırtınalarından biri."

"Büyük fırtınalarda burada neler olur?" diye sordu Stevie.

"Bazen bir süreliğine elektrik kesilir," dedi Mark, "ama zaten bu yüzden şöminelerimiz ve kar ayakkabılarımız var. Ekstra malzemeler almak için şehre gitmem ve bu saatte geri dönmek zorunda olmam da bu yüzden."

Cümlenin sonunda *"Ama geç kaldım"* iması vardı.

Mark, Stevie'yi garaj yolunda arabadan indirdi ve Stevie oradan Janelle'in deneme çalışmasını izleyeceği sanat atölyesine doğru yürümeye başladı. Heykel başlarının yanından geçerek karanlıkta ayaklarının altında çıkan çıtırtı

sesleriyle yürüdü. Stevie'nin yerdeki ve tepesindeki hışırtılar ve baykuşların ötüşü gibi hâlâ anlamlandıramadığı gece sesleri vardı. Bunlar burada geceleri gündüz olduğundan çok daha fazla şey yaşandığını ima eden şeylerdi.

(Yine de Stevie, otoyol boyunca birçok tabelada adı geçen tek yaratığı, AMERİKAN GEYİĞİ denen canlıyı henüz görmemişti. Bir geyik. Tüm istediği buydu. Çok şey mi istiyordu? Bunun yerine, bu baykuşlar vardı ve Stevie'nin baykuşlar hakkında duyduğu tek şey parlak şeyleri sevdikleri ve ellerine geçen ilk fırsatta insanın gözlerini yiyebilecekleriydi.)

Stevie kendini Ellie, duvarlar, baykuşlar ve Amerikan geyiği hakkında beyninde dönüp duran düşüncelere o kadar kaptırmıştı ki arkasından birinin geldiğini fark etmedi bile.

"Hey," dedi bir ses.

Stevie yalpalayarak döndü ve kendini korumak için kollarını hafifçe havaya kaldırdı. Arkasında iri, meraklı gözleri ve sert, gergin ifadesiyle yarı baykuşa benzeyen biri vardı.

"Demek," dedi Germaine, "danışmanın öldü."

Germaine Batt nezaketle vakit kaybetmedi. Stevie'nin çözmesi gereken bir dava vardı ve Germaine'in de takip etmesi gereken hikâyeleri vardı. Germaine, gazeteciliği ve *Batt Raporu* adındaki internet sitesi sebebiyle Ellingham'daydı. *Batt Raporu*, Germaine'in Hayes Major ve Element Walker'ın ölümlerinin iç yüzü ve Ellingham Akademi'deki genel uğursuzluğa dayanan yazılarıyla küçük bir blogdan orta büyüklükte bir bloga dönüşmüştü. Karanlıkta ve gölgelerde baykuş gibi avlanarak internet sitesinin daha fazla tıklanmasını sağlayacak yeni şeyler arıyordu.

"Bir kaza oldu," dedi Stevie.

"Sen aksini söyleyene dek Hayes hakkında da böyle dediler. Etrafında çok fazla şey oluyor, değil mi?"

"Etrafımızda," dedi Stevie. "Ve evet, çok şey oluyor."

Sanat atölyesine doğru yürümeye devam etti ve Germaine de yanında ilerledi. Germaine'in sorularıyla uğraşacak hali yoktu ama ormanda yalnız başına olmaktansa yanında birinin olmasının daha iyi olduğunu kendine itiraf etti.

"Duyduğuma göre yurdunuza yeni biri geliyormuş," dedi Germaine.

"Onu da mı duydun? Kim söyledi?"

Germaine, bazen bilginin nereden geldiğini asla bilemeyeceğimizi ima edercesine omuzlarını silkti. Belki de rüzgâr fısıldamıştı.

"Öğrenci değilmiş. Bir adammış."

"İsmi Hunter, Fenton'ın yeğeni."

"Fenton kim?" diye sordu Germaine.

"Adı buydu. Dr. Fenton."

"Peki öğrenci olmayan bu adam neden gelip de burada yaşıyor?"

"Çünkü okul kendini kötü hissediyor," dedi Stevie.

"Okullar kötü mü hissedermiş?"

"Bu okul öyle," dedi Stevie. "Dr. Fenton bu yer hakkında bir kitap yazdı. Ve sanırım bizim de olanlardan sonra toplumu ya da bir şeyleri desteklememiz iyi görünecek."

"Olanlardan derken burada birilerinin ölüp durmasından mı bahsediyorsun?" dedi Germaine.

Stevie bunun üzerinde durmayıp ileride görünen sanat atölyesinin sıcacık ışıklarına odaklandı. "Bir hikâye ister misin?" dedi. "Janelle makinesini test edecek. Bunu yazarsın."

"İnsanlarla ilgilenmiyorum," dedi Germaine. "David'den ne haber? Herkes onun ailevi bir mesele için eve gittiğini söy-

lüyor ama bu saçmalıktan başka bir şey değil. Siz çıkıyorsunuz galiba, değil mi? Sahi, nerede o?"

Stevie hızlanırken, "Az önce insanlarla ilgilenmediğini söylediğini sanıyordum," diye cevap verdi.

"Evet öyle. Dayak yedi ve sonrasında gitti, kimse gerçekten nerede olduğunu bilmiyor. Şu durumda bu şüpheli bir şey. En son giden kişinin sonu tünelde ölmek oldu. Bu yüzden soruyorum, David nerede? Biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Stevie.

"Ayrıca Ellie'yle arkadaştı. Sence David de bir tünelde olabilir mi?"

Stevie kapıdaki panele kimliğini okutup Germaine'i karanlıkta tek başına bırakarak sessizce sanat atölyesine girdi.

Sanat atölyesi artık büyük ve esrarengiz bir makineye ev sahipliği yapıyordu. Janelle ortalıkta dolaşıp su terazisiyle her şeyi kontrol ederken Vi, "RUBE'UN LOKANTASI" yazan ahşap tabelayı asıyordu. Janelle okulun kendisine ayırdığı bütçeyi alıp makinesini yapmak için yemekhanedeki hasarlı ürünleri de kullanmıştı. Direkler, üzerlerine tabak ve bardak yığınlarının özenle yapıştırıldığı hafif eğimli rafları tutacak bir iskelet gibi yerleştirilmişti. Üzerlerine daha fazla tabak ve bardağın dengeli bir biçimde konulduğu küçük masalar ve kasıtlı olarak eğik konumlandırılmış sandalyeler vardı. Birkaç eski ekmek kızartma makinesi ve gazlı içecek makinesi görünümünde boyanmış bir pano vardı. Her şey Frankenstein'ın canavarının dolaşım sistemini andıran plastik borularla birbirine bağlanmıştı.

Nate bilgisayarından başını kaldırıp baktı.

"Bu ne uzun bir konuşmaydı," dedi.

"Burlington'a gittim," dedi Stevie. "Nasıl yani? David dayak yiyip ortadan kaybolduğundan beri otobüsleri kaldırmışlardı."

"Tamam!" dedi Janelle. "Başlamaya hazırım."

Vi gelip Nate ve Stevie'nin yanına oturdu. Nate endişeyle Stevie'ye baktı ama Stevie dikkatini doğrudan karşıya yöneltti.

"Peki," dedi Janelle gergin bir şekilde ellerini birleştirerek. "Öyleyse önce konuşmamı yapacağım ve sonra makineyi çalıştıracağım. İşte başlıyoruz. Mühendisliğin amacı karmaşık bir şeyi basit bir şeye dönüştürmektir. Bir Rube Goldberg makinesinin amacı ise basit bir şeyi karmaşık bir şeye dönüştürmek..."

"Neden?" dedi Nate.

"Eğlencesine," diye yanıtladı Janelle. "Çünkü bu mümkün. Araya girmeyin. Bunu yapmak zorundayım. Mühendisliğin amacı karmaşık bir şeyi basit bir şeye dönüştürmek, bir Rube Goldberg makinesinin amacı ise basit bir şeyi karmaşık bir şeye dönüştürmektir. Rube Goldberg makinesi bir çizgi roman olarak ortaya çıkmıştır. Rube Goldberg aynı zamanda mühendis olan bir karikatüristti. Profesör Butts[6] adında bir karakter yarattı. Buna kesin güleceksiniz, değil mi?"

Vi başparmağını kaldırdı.

"Tamam, kahkahalar için duracağım. Profesör Butts ağzını peçeteyle silmesi ve bunun gibi şeyler yapması için gülünç makineler yapan bir karakterdi. İnsanlar çizgi romanları o kadar çok sevdi ki Rube Goldberg makineleri bu çizgi romanlarda aranan bir özellik haline geldi ve daha sonra da düzenli bir yarışmaya dönüştü..."

Stevie'nin aklı çoktan başka şeylere kaymaya başlamıştı bile. Cinayet böyle bir şey miydi? Karmaşık hale dönüşen basit bir şey miydi?

[6] *Butt* sözcüğü İngilizce'de 'popo' anlamına gelmektedir. (ç.n.)

"...Boyutları 3x3 metreyi geçemez ve sadece bir hidrolik kullanabilir..."

O mesajı duvara yansıtan kimdi? Amacı neydi? Sadece onunla kafa bulmak mıydı? Bunu Hayes veya David yaptıysa ve Ellie'nin de haberi varsa Stevie'ye neden söylememişti?

"...Ve bu yılki görev bir yumurta kırmak."

Janelle elindeki yumurtayı, beyaz naylon bir örtü gerilmiş atölyenin karşı duvarının önünde duran masanın üstündeki küçük yumurtalığın içine nazikçe yerleştirdi.

"Öyleyse," dedi Janelle, uzun sarma makinesinin önüne dönerek. "Başlıyoruz!"

Ekmek kızartma makinelerinden birinin üzerindeki kolu bastırdı ve makine bir saniye sonra plastik bir ekmek dilimi fırlattı. Bu dilim, küçük metal bir topu menü panosuna bağlı bir dizi küçük yarım borumlardan aşağı yuvarlayan tahta bir kolu eğdi. Top yuvarlanmaya devam ederek bir şef figürünün elindeki tepsinin üzerine ve oradan da bir terazinin kefelerinden birine düştü. Diğer kefenin yukarı kalkmasıyla başka bir top serbest kaldı.

Makine çok şey anlatıyordu. Anlamsız görünen bir tetikleyici bir dizi olayı başlatıyordu. Top yuvarlanarak tuhaf küçük parçaların her birini devirdi. *Hayes'in Ellingham Vakası hakkında bir video çekmesi. Kuru buzu almak için birinin Janelle'in kimliğini çalması. Duvardaki mesaj. Hayes'in çekim yaptıkları günün sonunda bir şey yapmak için bir dakikalığına geri gitmesi gerektiğini söylemesi ve bir daha asla geri dönmemesi. Stevie'nin Hayes'in şovunu Ellie'nin yazdığını fark etmesi. Ellie'nin duvarlara rastladıktan sonra tünele girip bir daha hiç çıkamaması.*

Gazlı içecek makinesine devrilen bir bardak dizininin çevresinden aşağı doğru ilerleyen başka bir top daha serbest

kaldı. Bu topla birlikte üç plastik sürahiye sıvı dökülmeye başladı. Bu sıvılar da ağırlık yaparak...

Stevie, üç paintball tabancası aynı anda ateşlenirken gözlerini kırpıştırarak dikkatini oraya verdi. Tabancaların hepsinin yumurtayı hedef alarak patlatmasıyla kırmızı, mavi, sarı boyalarla birlikte yumurta akları havaya uçtu.

Vi keyifle çığlık atarak Janelle'i kucaklamak için ayağa fırladı.

"Bu baya iyiydi," dedi Nate.

Stevie dalgın dalgın başını salladı. Silahı tetikleyen olayı tabii ki kaçırmıştı. *Bir şeye* bakıyordu ama göremiyordu. *Aslında orada olmayan birini nerede ararsın...*

Bir noktada birinci sahnede yerleştirilen silah, genellikle üçüncü sahnede ateşleniyordu.

Dedektif olmanın en önemli kısımlarından biri de buydu: Gözün hep silahta olmalıydı.

4 Nisan 1936

Dottie Epstein, o gün Francis ve Eddie'yi gözetleme niyetinde değildi. Kucağında açık bir kitap, üstünde teyzesi Gilda'nın kendisi için ördüğü geniş kahverengi bir kazakla bir ağacın tepesinde kendi işiyle meşguldü. Nisan ayı havanın sıcak olmadığı anlamına geliyordu ama dağ artık buzlarla kaplı da değildi. Yeniden özgürce dışarı çıkabiliyorlardı ve ormanda, açık havada olmak güzeldi. Ağaç, Jason ve Argonotlar'la biraz zaman geçirmek ve kitap okumak için mükemmel bir yerdi.

Francis ve Eddie geldiğinde Dottie orada sessiz ve gözlerden uzakta oturuyordu. Francis ve Eddie birbirlerine öyle yakın yürüyorlardı ki kafaları neredeyse birbirine değiyordu. (İnsanlar kafaları birbirine bu kadar yakın nasıl *yürüyebiliyordu*? Bu, sirkte görülebilecek bir şey gibi büyüleyiciydi.) Ve yürüme *tarzlarında* da tuhaf bir şey vardı, sessizce, gülümseyerek, çabuk çabuk ama çok da hızlı yürümüyorlardı. Fark edilmek istemediklerini gösteren bir yürüyüştü.

Diğer zengin kızların aksine Francis, Dottie'ye karşı nazikti. Dottie'ye yürüyen bir paçavraymış gibi bakan, bakışları kıyafetlerindeki yamalarda gezinen Gertie van Coevorden gibi değildi. (Dottie'nin annesi paltosundaki bu yamaları dikmek için çok uğraşmıştı. "Bak, Dot, dikişler zar zor

seçiliyor! Bu iplik ne de güzel uydu. Woolworth'da buldum. Sence de iyi uymamış mı? Bütün gece bununla uğraştım.") Gertie, Dottie'nin tüm ailesini ve onun küçük mavi gözlerindeki coşkulu varoluş nedenini yargılayarak Dottie'nin annesinin dikişlerini bakışlarıyla sökmüştü. "Ah zavallı, Dottie!" derdi. "Bunun içinde çok üşüyor olmalısın. Yün, kürk kadar sıcak tutmaz. Sana ödünç verebileceğim eski bir kürküm var."

Gertie gerçekten ona kürkü vermiş olsaydı farklı olabilirdi. Ama sorun da buydu. Bir şeylerden bahsedip sonra da unutuyor; sanki onunla alay ediyorlardı.

Fakat Francis gerçekten iyi biriydi, Dottie'yi kendi haline bırakıyordu. Dottie'nin tek isteği buydu. Konuştuklarında, ki bu pek sık olmazdı, dedektif hikâyeleri gibi iyi şeyler hakkında konuşurlardı. Francis okumayı neredeyse Dottie kadar severdi ve polisiye roman tutkunuydu. Dottie'ye göre bu asil bir uğraştı. Francis sinsi sinsi dolaşmaktan da hoşlanıyordu. Dottie onun geceleri etrafta dolaştığını duyardı ve odasının kapısından kafasını uzatıp baktığında Francis'in koridorda sessiz sessiz yürüdüğünü, bazen de pencereden çıkıp gittiğini görürdü.

Dottie'nin istemsiz bir şekilde ağaçtan inip mesafeyi koruyarak onları takip etmesine neden olan şey buydu. Polis olan dayısı yüzünden de olabileceğini düşündü. "Dot," derdi dayısı, "bu işi biliyorsun. İçgüdülerinin izinden git."

Francis ve Eddie, sadece taşlı yolların böldüğü sık ağaçlardan oluşan arazinin el değmemiş ve yabani kısmına geri döndüler. Dağın yüzeyinden hâlâ taşların çıkarıldığı yere yöneldiler. Bazıları inşaat malzemesi olarak kullanılmak için daha küçük parçalara bölünme sürecindeymiş gibi görünen büyük taş yığınları vardı. Yol fazlasıyla inişli çıkışlıydı ve bir anda kesiliyordu. Dottie taşların üzerinden atlamak

için ağaçlardan yardım alarak elinden geldiğince sessizce peşlerinden gitti. Francis ve Eddie manzaranın ortasında ışıltılı iki renk gibiydiler ve sonra gözden kayboldular.

Bir anda. Gittiler. Ağaçların, kayaların ve çalıların arasında yok oldular.

Belli ki Dottie'nin henüz bulamadığı, Bay Ellingham'ın küçük sığınaklarından birine girip kaybolmuşlardı. Dottie'nin içi keşif korkusu ve eşit ölçüde hissettiği heyecanla doldu. Kitabını okuduğu yere geri dönmeyi düşündü ama bunu yapamayacağını biliyordu. Bu yüzden gözden kaybolmamış olduklarını tahmin ettiği noktaya kadar birkaç adım geri gelerek bir ağacın arkasına sokuldu.

Orada iki saatten fazla bekledi. Tam kitabına dalmıştı ki Francis ve Eddie'nin ayaklarının çıtırtısını duyup tam zamanında saklandı. Fısıldaşıp kahkahalar atarak aceleyle dışarı çıkmışlardı. Francis'in kolunun altında bir kitap vardı.

Dottie, Francis'in, "Aman Tanrım, çok geç kaldık," dediğini duydu.

"Bir kerecik daha, ağaca karşı, bir hayvan gibi..."

"Eddie..." dedi Francis gülerek onu itip aceleyle yoluna devam ederken. Eğlenceleri sırasında Francis'in kitabından küçük, yaprak boyutunda birkaç şey düşmüştü. Onlar gittikten sonra Dottie oraya gidip düşenleri aldı. Bunlar fotoğraftı. Birinde Francis ve Eddie poz vermişti. Dottie ne yaptıklarını hemen anlamıştı, bu pozu herkes daha önce görmüştü. Kanun kaçağı Bonnie ve Clyde'ın meşhur pozları gibiydi. Francis muhtemelen oyuncak olan bir av tüfeğini (belki de personelden birinin gerçek tüfeğiydi) doğrudan Eddie'nin göğsüne doğrultarak Bonnie gibi poz vermişti. Kolunu Eddie'ye doğru uzatmıştı ama parmak uçları gömleğine bile değmiyordu. Eddie'nin yüzünde yarım yamalak, acayip bir gülümseme vardı ve kafasına ters taktığı şapkasıyla Francis'e özlemle bakıyordu. Gerçek fotoğrafa o kadar

çok benziyordu ki küçük farklılıklar pek göze çarpmıyordu. Bonnie ve Clyde değildiler ama Dottie öyle olmayı çok istediklerini hissedebiliyordu.

Diğer fotoğraf ressam Leonard Holmes Nair'e aitti, elinde fırçasıyla çimlerin üzerinde dikilmiş işinin bölündüğüne sanki biraz sinirlenmiş gibi görünüyordu. Önündeki şövalenin üzerinde Büyük Köşk'ün bir resmi vardı. Fotoğraflar biraz yapış yapıştı. Kenarlarda biraz tutkal var gibiydi.

Dottie ağaca yaslanıp birkaç dakika resimleri inceleyerek tadını çıkardı. Başkalarının hayatlarına dair bu ışıltılı ipuçları ona yol gösteriyordu. Bu yol onu nereye götürecek kendisi de tam olarak bilmiyordu.

Gitme vakti gelmişti, birazdan akşam yemeği zamanıydı. Fotoğrafları cebine koyup hızlı adımlarla Minerva Yurdu'na döndü. İçeri girer girmez onları Francis'in kapısının altından atmayı düşündü. Sonuçta fotoğraflar Francis'e aitti.

Ama hayır. Bunu yapmak tuhaf olurdu. Her şeyi açığa çıkarırdı. Ve bazı nedenlerden dolayı koleksiyonu için bunlara ihtiyacı vardı. Odasına girip kapıyı kapattı ve yere çömelip süpürgeliği çekti.

Francis, Dottie'ye başka kimsenin görmesini istemediği şeyleri saklamak için duvarları kullandığını söylemişti. Pervaz yerinden kolayca çıktı. Burası zengin kızların alkol ve sigaralarını sakladığı yerdi. Dottie teneke kutusunu, bulduğu harika şeylerden oluşan koleksiyonunu orada saklıyordu. Fotoğrafları içine sokuşturup kutuyu yerine koydu.

Fotoğrafları bir ara geri vermeye karar verdi. Yakın bir zamanda. Belki okul bitmeden önce.

Bunu yapmak için mutlaka vakti olacaktı.

VI

Planla. Kâğıda dök. Düzenle. Hatırladıklarını yaz. Hafızan ipleri ele geçirip değişiklikler yaparak kol olması gereken yere bacak koymadan önce ilk izlenimlerini yaz.

Stevie çalışma masasının çekmecesini açıp annesiyle babasının evde ofis olarak kullandıkları odada duran Edward King kampanyası malzemelerinin arasından çarptığı bir avuç dolusu basit yapışkanlı not kâğıdını çıkardı. Duvarında boş yer yoktu, montunu ve kıyafetlerini asmak için duvara yapışan kancalardan takmıştı. Onları duvardan indirip notları yapıştırmaya başladı. Sarı kâğıtlarda 1930'lu yıllara ait kurbanlar vardı:

Dottie Epstein: kafa travması

Iris Ellingham: ateşli silahla vurulma

Alice Ellingham: durumu bilinmiyor

Ve diğer taraftaki açık mavi kâğıtlarda ise bugüne ait kurbanlar vardı:

Hayes Major: karbondioksit zehirlenmesi/kuru buz

Ellie Walker: donarak ölüm/sıvı kaybı/mahsur kalma

Dr. Irene Fenton: evde çıkan yangın

Stevie yatağın kenarına oturup zihni boşalana ve gözleri bulanıklaşana kadar karşısındaki altı kâğıt parçasına baktı.

Burada onun göremediği bir örüntü vardı. Ayağa kalkıp polisiye kitaplarının sırtlarına baktıktan sonra raftan Agatha Christie'nin *Roger Ackroyd Cinayeti* kitabını çekip çıkardı. Hercule Poirot'ın dedektif olduğu, yayınlandığı dönemde kötü nam salmış bir kitaptı. Poirot'ın yöntemi, "küçük gri hücrelerini" kullanarak oturup düşünmek, katilin psikolojisi üzerine kafa patlatarak vakayı çözmekti.

Stevie duvara geri dönüp bir nottan diğerine bakarak bilgileri sırayla tekrar tekrar okudu ve bugüne ait olanların üzerinde oyalandı. Kuru buz, mahsur kalma. Yangın. Kuru buz, silahın buz olduğu ve katilin orada olmadığı, mahsur kalma olayıyla aynı yankıyı uyandıran bir olaydı. Diğeri duvarların arasında mahsur kalma olayıydı. Ve yangının da bir başka mahsur kalma olayı olduğu söylenebilirdi. Bu kez silah binanın kendisiydi.

Stevie bu olayların arasındaki bağlantıları görmeye başladı, neredeyse vaka duvarında olayları bağlayan ipler gibi görünür olduklarını söyleyebilirdi. Katilin psikolojisi. Gördüğü şey buydu. İki tarafı birbirinden ayıran yalnızca zaman değildi, birbirlerinden gerçekten ayrılardı. Dottie'nin ölümü vahşice ve doğrudandı. Iris vurulmuştu. Bunlar silahla işlenmiş, kanlı ve saldırganın olay yerinde bizzat bulunup kurbanının başında dikildiği cinayetlerdi. Fakat Hayes, Ellie ve Fenton birinin önce tuzak kurup sonra yürüyüp gittiği kapalı alanlarda ölmüşlerdi. Hayes, karbondioksitle dolu bir yeraltı odasına girmişti. Ellie bir tünele girmiş ve çıkışın birisi tarafından kapatılmasıyla orada mahsur kalmıştı. Hadi diyelim ki Dr. Fenton da bir ihtimal gazı açık

unutup sigara yaktı. Ama belki de orada biriyle konuşuyordu. Ve o kişi gazı açıp sonra da kapıyı üzerlerine kapatıp gitti. Sonra da koku alamayan ve sigara tiryakisi olan Dr. Fenton sigarasını yaktı.

Tıpkı Janelle'in makinesi gibi önce kur, sonra da bırak gitsin. Ekmek kızartma makinesi koluna bas ve sonunda silah ateşlensin.

Bu zeki biriydi. Planlar yapan biriydi. Ellerini kirletmek istemeyen biri olabilirdi. Ve tüm bu olanların inkârı mümkündü. Hayes, yer altındaki odaya içeriyi zehirlemiş olan kuru buzdan bihaber tek başına girmişti. Ellie de o tünele tek başına girmişti. Ve Fenton evini ateşe veren fitili kendisi yakmıştı. Ortalıkta başka kimse yokken meydana gelen ve kaza gibi görünen üç olay.

Zeki olan kimdi? David.

Dümenler çeviren kimdi? David.

Janelle'in kartını çalıp kuru buzu kim almış olabilirdi? Tünelleri ve gizli yerleri bilen kimdi? Yangının olduğu gece kim Burlington'daydı? David.

Ancak Stevie, David'in bunları yapması için hiçbir neden göremiyordu. Hem de hiç! David, Hayes'den pek hazzetmiyordu ama Ellie arkadaşıydı. Hatta Ellie'nin ölümü onu perişan etmişti. Ellie'yi bulduğunda kendini kontrol edemeyip hıçkırıklara boğulmuştu. Fenton'ı tanımıyordu bile. Eğer David bunları keyif için yapan bir seri katil değilse, bunları yapmış olmasının imkânı yoktu.

Peki, öyleyse kimdi?

Ve duvardaki o not? Onun bunlarla ne alakası vardı?

Daha moral bozucu olan şeyse Stevie'nin o gece duvardaki o mesaja pek bakamamış olmasıydı. Uyurken ortaya çıkmıştı. Bir ses duyup yattığı yerden kafasını kaldırıp bakmış ve ışıklar içinde bir mesaj görmüştü. Gördüğü şeyi

yazmamıştı çünkü ilk önce kimin yaptığını görmek için pencereye gitmişti. Ardından büyük bir panik atak geçirmiş ve Janelle'in odasına gitmişti. Sonra da bunun bir rüya olduğunu düşünmüş ya da gerçek çok ürkütücü olduğu için kendini buna inandırmaya çalışmıştı. Bu da zihninin devreye girip senaryolar uydurmaya başlaması için yeterli bir zamandı ama belki bir kısmını anımsayabilirdi.

Gözlerini kapatıp düzenli nefes almaya çalıştı. Dört saniye al, yedi saniye tut ve sekiz saniye ver. Aklından geçen düşünceleri serbest bıraktı ve dikkatini tekrar nefesine verdi. Birkaç dakika sonra gözlerini aralayıp şu anda yapışkanlı not kâğıtlarıyla kaplı, o gece mesajın yazılı olduğu duvara baktı. Bu boş, sessiz alan. Ne vardı burada?

Ayağa kalkıp etrafta dolaşma dürtüsünü bastırdı. Nefes al, Stevie. Al, ver. O gece ne görmüştü? İpuçları oradaydı, rüzgârın taşıdığı bir parfüm kokusu gibi kafasının içinde bir yerlerdeydi. Nasıl bir şeydi?

Dergi, gazete gibi yerlerden kesilmiş harfler vardı, Şeytanın Ta Kendisi mektubundaki gibi bir fidye mektubu tarzındaydı.

Daha net düşün, Stevie. Harfler nasıldı?

Işıl ışıl. Kocaman. Bazıları net gözüküyordu ama bazıları belirsizdi. Penceredeki ışık belli bir açıdan içeri süzülüp genişleyerek şöminenin yanındaki duvarı aydınlatıyordu.

Duvarda bir bilmece...

Evet, ilk satır buydu. Hatırlaması kolaydı. Bu kadarından emindi.

Ama devamı neydi? Kafiyeli bir şeydi. Ölümle ilgiliydi. Ölüm bilmem ne.

Mesajda imgeler vardı. Cesetler. Arazideki cesetle alakalı bir şey vardı. Mantıklıydı. Ekili bir arazide yarı gömülü

halde bulunan Dottie'ye bir gönderme yapıyordu. Arazide bir ceset...

Kafasının içindeki sesler Stevie'yi kandırmaya çalışsa da o cesetlere odaklandı. Bir tane daha vardı. İkinci bir ceset. Dottie'den başka ölen tek kişi Iris olduğuna göre mesaj ondan bahsediyor olmalıydı. Evet, bir göl vardı. Iris'ten bahsediyordu. Göldeki kadın gibi bir şeyler diyordu.

Şimdi resim biraz daha netleşmeye başlamıştı. Kesilmiş harfler biraz daha belirgindi. Cinayet. Cesetler. Mesaj ürpertici derecede oyunbazdı. Oyunla ilgili bir şeydi.

Alice, Alice...

Alice?

Alice. Evet, Alice'den bahsetmişti. Mesajda adı geçiyordu. Alice'le ilgili ne diyordu hatırlayamadı. Ama Alice'in adı geçiyordu.

Stevie gözlerini yeniden odaklayıp derin düşüncelerine devam etti. Gözbebekleri ışığa uyum sağladıkça odadaki nesnelerin etrafında haleler oluşuyordu. Dizlerinin üzerine kalktı ve bunu yaparken kendine bir göz gezdirdi. Üstünü değiştirmesi gerekiyordu. Böyle yerden toplayıp giydiği kıyafetlerle olmazdı. Duş almak hafızasını harekete geçirebilirdi. Banyo malzemelerinin olduğu çantayı alıp kendini koridora doğru sürükledi. Midesini bulandıran somon rengi fayanslara basarak suyun kısacık saçlarını başına yapıştırarak üzerinden akıp gitmesine izin verdi. Bir kez daha Ellie'yle banyoda tanıştığını hatırladı. Ellie gururla çırılçıplak dolaşıyordu.

Ellie. Ellie, üzgünüm.

Neden böyle düşünüyordu? Ellie'ye zarar vermemişti ki. Yaptığı tek şey ona Hayes'in şovunu kimin yazdığıyla alakalı gerçeği söylemekti. Ama Ellie artık hayatta değildi. Hayes de öyle. Ve Fenton. Birden büyük Ellingham Vaka'sının

parçalarını bir araya getirmek o kadar da önemli değilmiş gibi hissetmeye başladı. Burada, tam da şu anda bir şeyler oluyordu. Hayes, Ellie ve Fenton bir şekilde birbirleriyle ilişkiliydiler. Hepsi ölmüştü. Larry bu yüzden korkuyordu.

Burada bir katil vardı.

Stevie bundan korkup korkmadığını merak etti. Kendine sordu ama şaşırtıcıydı ki cevap alamadı.

Suyu kapattı ve kendine soğuktan titreme ve bir şeyler hissetme izni verdi.

Duvardaki o mesaj Stevie'ye bir şeyler anlatmaya çalışan birine aitti. Onunla oyun oynamaya çalışan birine. Öyleyse Stevie bu oyunu oynayacaktı. Endişeli olabilirdi. Acemi de olabilirdi. Ancak Stevie Bell'in kendisi hakkında bildiği bir şey vardı ki o da bir kez gizemin tadına vardığında asla bırakmayacak olmasıydı. Kendini dağın tepesindeki bu okula aldırmıştı. Bunu da yapabilirdi. Sonuçta insanlar bunu artık hep yapıyordu. Halk arasındaki dedektifler internetten, evden, yalnız ya da gruplar halinde vakalar üzerinde çalışıyorlardı.

Aceleyle odasına dönüp az önce yerden kıyafet alıp giymemesi gerektiğini düşünmüş olmasına rağmen köşede duran eşofman altını alıp üstüne geçirdi. Oldukça temiz görünüyordu. Ellingham, öğrencilerin çamaşırlarını yıkıyordu ama önce kirlilerin etiketli çantalara koyulması gerekiyordu. Stevie buna pek aldırış etmiyordu. Bir kez daha deodorant sıktı. En azından güzel kokacaktı. Saçları artık parmak boyunda, dik dik sarı tutamlar halinde ve buğday kadar canlıydılar. Hazır ağartıcılar güçlü şeylerdi. Doğru şekli alana kadar saçlarını elleriyle karıştırdı.

Şimdi odaklanmıştı. Artık yapabilirdi...

Telefonu çaldı. Arayan gizli numaraydı.

"Bugün şehirdeydin."

Ses Stevie'nin bedenini bir yılan gibi sardı. İçini ısıtırken bir yandan da buz gibi üşüttü. O kadar yakındı ki sanki kendi içinden geliyor gibiydi.

"Hangi cehennemdesin sen?" diye karşılık verdi Stevie.

"Merhabaya ne oldu?" Sadece David'in sesi bile Stevie'nin onu zihninde her şeyiyle canlandırabilmesi için yeterliydi. Koyu renk kıvırcık saçları, hafif çatık kaşları, kıvrımlı kaslı kolları, yırtık pırtık tişörtleri ve sarkmış Yale eşofman altı, kolundaki kırık Rolex, hepsi Stevie'nin gözlerinin önündeydi. Stevie'nin asla tahammül edemeyeceğini düşündüğü bu serseri zengin çocuk tuhaf, zor ve belki biraz da kendine acıyan biriydi. Dünyanın ne düşündüğü umurunda bile değildi. Komikti. Tehlikeli biriydi.

"Soruma cevap vermedin," dedi, nefesinin kesildiğini belli etmemek için dümdüz konuşmaya çalışarak, sesi neredeyse sıkılmış gibi çıkıyordu.

"Tatildeyim," dedi David. "Bronzlaşmaya çalışıyorum. Güneş gözlüğü takan bir köpekle sörf yapıyorum."

"David," dedi Stevie. İsmini söylemek bile zordu. Ağzından bir anda çıkıvermişti. "Neler oluyor? Neden dayak yedin? Bana söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Benim için endişeleniyor musun yoksa?" David'in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu ve bu onu hem baştan çıkarıyor hem de öfkelendiriyordu.

"Hayır," dedi Stevie.

"Yalancı. Bal gibi endişeleniyorsun. Ben ve benim güzel yüzüm için endişeleniyorsun. Bunu anlayabiliyorum. Yüzüm iyileşiyor. Göründüğü kadar kötü dayak yemedim. Kanı yüzüme kendim yaydım."

"Ne istiyorsun?" dedi Stevie kalbi küt küt atarken. "Neler olduğunu anlatacak mısın? Yoksa sadece serserilik olsun diye mi aradın?"

"İkincisi."

"Ciddi olamazsın..."

"Uzun zaman önce yapmam gereken bir şeydi," diye cevap verdi. "Daha fazla soru sormak istersen yazılı olarak avukatıma gönderebilirsin."

Stevie bakışlarını tavana çevirdi. Gözlerinin yaşlarla dolması şaşırtıcıydı. David tabii ki geri gelmiyordu. Stevie duygularının yoğunluğu altında ezildi. David, öptüğü ve tam burada, odasının zemininde başka şeyler de yaptığı ilk kişiydi.

"Şehirde olduğumu nereden öğrendin?" dedi Stevie öksürerek sesindeki duygusallığı bastırmaya çalışarak. "Bathsheba?"

"Benim her yerde gözlerim ve kulaklarım var. Profesörün hakkındaki olayı da duydum. Korkunç bir şey."

"Evet," dedi Stevie. "Çok korkunç."

"Evi mi yandı?"

"Gazı açık unutup sigara yakmış."

"Tanrım," dedi David. "Bir sürü kötü şey oluyor."

"Evet, gerçekten öyle."

Yatağının yanına yere oturup David'e ne söyleyeceğini düşündü. Aralarında sessizlik derinleşti.

"Ee," dedi Stevie, "Ne istiyorsun? Geri gelmiyorsan ve benim için de endişelenmediysen başka bir şey olmalı."

"Senin için mi?" dedi. "Sana hayatta bir şey olmaz."

Stevie bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, bir güvence miydi yoksa bir suçlama mı?

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedi Stevie. "Beni günde bir kez ararsan dikkatli olacağım."

"Buna söz veremem," dedi David.

"Ne yani, tanık koruma programında falan mısın? Orada burada sürtmeyi bırak."

"Kapatıyorum, sohbet tuhaflaşmaya başlıyor" dedi David.

"Çok geç..."

Ama gitmişti. Stevie, telefonunun ekranında yanıp sönen bir uyarı mesajı belirene dek bir süre neler olduğunu anlamaya çalışarak telefonuna bakakaldı. BURLINGTON VE ÇEVRESİ İÇİN KAR FIRTINASI UYARISI VERİLMİŞTİR. FIRTINANIN 48 SAAT İÇİNDE GELMESİ BEKLENİYOR VE KAR KALINLIĞININ 60 SANTİMETREYİ BULACAĞI SÖYLENİYOR.

Stevie telefonunu yere bırakıp ayağıyla tekmeledi.

VII

Ertesi sabah kahvaltıda Janelle bilgisayarında öfkeyle bir şeyler yazarken Stevie tabağındaki taze waffle dilimiyle oynuyordu. Vi siyasal bilimler ders kitabını okuyordu. Nate kapağında ejderha olan bir kitaba dalmıştı.

Stevie'nin de okuyor olması gerekiyordu çünkü bir saate edebiyat dersi vardı ve şimdiye dek *Muhteşem Gatsby*'yi bitirmiş olmalıydı. İlk birkaç bölüme göz gezdirmişti, partiler düzenleyen zengin bir adam ve onu gözetleyen komşusuyla ilgiliydi. Sonra da anatomi dersi vardı ve iskelet sistemiyle ilgili sözlü sınav olacaklardı. Bay Nelson yine masada olacaktı ve Stevie'nin onun tüm kemiklerinin adlarını bilmesi gerekiyordu. Temel matematik ve dil bilimlerinde altı ünite geride kalmıştı. Ödevler dev bir canavar gibi üzerine çöküyordu. Arkasına dönüp bakmazsa ondan kurtulabilirdi belki.

Janelle bilgisayarını çat diye kapatırken, "Tüm okula bir mesaj gönderdim," dedi.

Stevie'nin başını kaldırıp bakmasıyla waffle sosu üstüne damladı.

"Nasıl yani?" dedi.

"Saat sekizde bir gösteri yapıyorum ve herkes davetli."

Dahası, onlar henüz orada otururlarken Stevie, mesajın bazı öğrencilerin telefonlarına ve bilgisayarlarına geldiğini gördü. Mudge karşıdan onlara doğru başparmağını kaldırdı.

"Mudge'ı tanıyor musun?" dedi Stevie.

"Elbette. Bir hayal mühendisi olup otomatlar ve robotlar yapmak istiyor."

"Harika olacak!" dedi Vi.

O sabah kırmızı tulum giymişti, içinde gökkuşağı renkli kısa bir tişört vardı. Gümüşümsü sarısı saçlarının kenarlarını biraz daha tıraş edip üst kısmı dik dik yapmıştı. Vi elektriğe kapılmış gibi hep tetikte ve canlı görünüyordu. Belki de bu yüzden Janelle'le bu kadar iyi geçiniyorlardı. İkisi de hayatı dolu dolu ve capcanlı yaşıyordu.

"Gitmem lazım," dedi Vi çantasını alırken. "Çince dersine geç kalıyorum."

Janelle'i alnından öpüp Nate ve Stevie'ye el salladı. Nate peçetesini buruşturup içi boş meyve suyu bardağına sokuşturdu.

"Ben de gitsem iyi olacak," dedi.

"İlk dersinin başlamasına birkaç saat daha yok mu?" dedi Janelle.

"Evet," diye cevap verdi Nate. "Sadece geri dönüp şu Hunter denen adam gelmeden önce bir süre ikinci katın sadece bana ait olmasının tadını çıkarmak istiyorum. Hunter. Sağlam biri mi?"

"Çevre bilimleri okuyor," diye yanıt verdi Stevie. "İyi biri."

"Güzel," dedi Janelle. "David yerine doğayı seven iyi bir adam geliyor. Kulağa güzel bir değişim gibi geliyor."

Janelle, David'den pek hoşlanmadığını hiçbir zaman gizleme gereği duymamıştı.

"Tamam," dedi Vi. "Altıda orada buluşuyoruz, sana akşam yemeği getiririm ve ..."

Vi'nin telefonu çalmaya başlayınca çıkarıp baktı.

"Aman Tanrım," dedi. "Olamaz."

"Ne oldu?" dedi Janelle.

Stevie'nin midesi kasıldı.

Vi telefonunu uzatıp ekranda parlayan manşeti gösterdi: SENATÖR EDWARD KING BAŞKANLIĞA ADAY OLDUĞUNU AÇIKLADI.

"Aday olmuş demek," dedi Vi. "Biliyordum. Adi herif."

Stevie sırrını Janelle ve Nate'le paylaşmıştı, yani David'in Edward King'in oğlu olduğunu ikisi de biliyordu. Stevie'ye baktılar. Nate tepsisini kaptığı gibi aceleyle çıktı.

"Her neyse," dedi Vi başını sallayarak. "Altıda görüşürüz. Varsa taco alıp gelirim."

Baş başa kaldıklarında Janelle biraz meyve salatasından yedikten sonra Stevie'ye baktı.

"Hiç sesin çıkmıyor," dedi. "Neler yapıyorsun? O kaydı o eski makinede dinlediğimizden beri tuhaf davranıyorsun. Ve şu Burlington'da yaşayan danışmanın... Neler oluyor?"

"Çok şey," dedi Stevie. "O gece duvarımda beliren mesajı hatırlıyor musun? Rüya gibi olan hani?"

"Tabii hatırlıyorum."

"Dün Burlington'da Ellie'nin bir arkadaşıyla tanıştım. Bana Ellie'nin mesaj hakkındaki her şeyi bildiği ve onu duvara birinin yazdığını düşündüğü gibi şeyler anlattı. Ellie mesajın gerçek olduğunu düşünüyormuş. Hatta *biliyor* da diyebilirmişiz."

Janelle şaşkınlıkla başını geriye attı.

"Ama bunu kim yapar ki?" dedi. "David mi?"

"Sanmıyorum," dedi Stevie. "Yani bana mantıklı gelen tek isim Hayes. Video yüzünden yapmış olabilir mi? Aslında hiç kimse mantıklı gelmiyor. Ama bu kız, Ellie'nin bunun gerçek olduğundan emin olduğunu ve yapanın kim olduğunu bildiğini söyledi."

"Kim olduğunu öğrenirsek," dedi Janelle, "bunu ona ödeteceğiz. Bunu sana kimse yapamaz."

Stevie yüzüne bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Eski okulundan arkadaşları vardı, ara sıra konuşup mesajlaştığı insanlar. Fakat dürüst olmak gerekirse (ki sık sık olmamaya çalışırdı) bu insanlarla gerçek hayatta görüşebileceği bir arkadaşlığı hiç olmamıştı. Stevie bugüne dek en gerçek ilişkilerini vaka çözümü forumlarındaki insanlarla kurmuştu. Ellingham ona bu *şeyi* sağlamıştı, ailesinin de ona hep söyleyip durduğu şeyi. Pijamalarıyla oturup konuşabildiği, onu dinleyen ve gerektiğinde onu savunabilecek arkadaşlar.

Ancak Stevie bunu nasıl ifade edeceğini, hatta etmesi gerekip gerekmediğini bile bilmiyordu, bu yüzden yeniden waffle dilimine döndü.

"Duvarların içine bakabilir misin?" diye sordu Janelle'e.

"Duvarların içine şahsen bakıp bakamayacağımı mı soruyorsun? Her şeyi yapabilirim. Ama sanırım duvarı delip geçerek arkasındaki şeyleri gösterebilecek bir şey olup olmadığını soruyorsun ve bunun cevabı evet. Bir duvar tarayıcı. Kolay bulunabilirler. Çivi, kablo, boru gibi şeylerin yerlerini tespit etmek için kullanılırlar. Niye sordun?"

"Hiç... Sadece merak ettim."

"Vay be! Dört kişiden cevap geldi bile," dedi Janelle telefonu öttüğünde. "İnsanlar akşam geliyorlar. Aman Tanrım. Ya çalışmazsa?"

"Çalışacak," dedi Stevie.

"Tamam. Sakin olmam lazım. Şimdi derse gidiyorum, sonrasında birkaç kez çalıştırırım. Orada görüşürüz, tamam mı?"

"Tabii ki," dedi Stevie.

Janelle eşyalarını toparlayıp büyük turuncu çantasının içine tıkıştırarak aceleyle oradan ayrıldı. Stevie *Muhteşem Gatsby*'yi çantasından çıkarıp kitabın kapağını inceledi. Arkasında şehrin bir dizi mücevher gibi uzandığı, çoğunlukla gözlerini gördüğümüz, büyük kısmını ışığın ve gökyüzünün oluşturduğu bir kadın yüzünün havada süzüldüğü gece mavisi bir kapaktı. Leonard Holmes Nair'in yaptığı, Büyük Köşk'te asılı duran Ellingham aile portresine benziyordu biraz. Kişiye ve mekâna ait bir halüsinasyon gibiydi.

Dağınık saçlı kızlardan bahsetmişken... Maris yemekhaneye yeni geliyordu. Siyah, suni kürkten kocaman, kabarık bir mont giymişti. Maris'in kabarık tüylü, saçaklı bir sürü şeyi vardı. Baştan ayağa koyu renk şeyler giymiş, dumanlı bir göz makyajı yapıp iddialı bir ruj sürmüştü. Büyük beden paltosu ve uzun atkısıyla Dash ona eşlik ediyordu.

Maris ve Dash teatral kişiliklerdi, Ellingham'da böyle sadece birkaç kişi vardı, artık Hayes öldüğüne göre dramatik olan her şeyden tamamen bu ikisi sorumluydu. Görünüşe göre Maris, Hayes'in ölümünden sonraki hüznü üzerinden atmıştı. Birkaç hafta boyunca etrafta kasabanın dulu gibi dolaşmış, karalara bürünüp siyah ruj sürerek, kütüphane ve yemekhanede ağlayarak, Hayes için kubbeli binada yapılmış olan tapınağın bakımıyla meşgul olmuştu. Bir hafta ya da olsa olsa iki haftadır çıktığı biri için bu kadar yas biraz fazla gibiydi. Maris matem elbisesini siyah file çoraplar ve kalın topuklu ayakkabılarla giydiği eski görünümlü sarı bir elbiseyle değiştirmişti. İmzası haline gelen parlak kırmızı ruja dönüş yapmadan önce mavi bir ruj sürmüştü.

Stevie yemek salonunun diğer tarafında ateşli kızıl saçları olan piyanist Gretchen'ı gördü. Geçen yıl Hayes'in sevgilisi oydu. Hayes işlerini yaptırmak ve ödevlerini yazdırmak için onu kullanmıştı. Hatta ondan beş yüz dolar borç almış ve hiçbir zaman ödememişti.

Teoride hem Maris'in hem de Gretchen'ın elinde Hayes'in aleyhine olan bir şeyler vardı. Hayes, Gretchen'a pek çok açıdan ihanet etmişti. Ve YouTuber arkadaşı Beth Brave'le uzun mesafe ilişkisi yaşarken aynı anda Maris'le çıkıyordu. Bu birini öldürmek için yeterli bir neden miydi? Ayrıca, Hayes bu mesajı Stevie'nin duvarına yansıtmak istemişse Maris ona yardım etmiş olabilirdi. Zeki kızdı. Maris tiyatro konusunda bilgiliydi, yani mesajı yansıtmak için bir şeyler bulmuş olabilirdi.

Şu mesajla ilgili bir şey Stevie'yi rahatsız ediyordu. Ne anlama geliyordu ki? En iyi ihtimalle zararsız bir eşek şakasıydı. Gerçi çok da zararsız değildi. Büyük bir panik atak geçirmesine neden olmuştu. Fakat Ellingham'da olanlarla kıyaslandığında zararsızdı. Onu öldürmemişti.

Sorun olayın şiddeti değildi, sebebinin ne olduğuydu. Böyle bir şey *neden* yapılırdı ki?

Stevie duvardaki elin gizemini çözebilirse her şeyi anlayacağı hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

Yeni başlayan öğrencilerin neredeyse tamamı Dr. Quinn'in herkesin bir roman okuyarak, romanın geçtiği dönem ve o döneme ait bağlamı öğrendiği edebiyat ve tarih seminerine katılmıştı. *Muhteşem Gatsby,* pek çok büyük suçun gerçekleştiği ve 1930'lardaki Ellingham Vakası'nda da payı olan 1920'li yıllar hakkında olduğu için Stevie'nin belli belirsiz ilgisini çekiyordu.

"İskelenin ucundaki yeşil ışık pek çok anlam ifade ediyor," dedi Dr. Jenny Quinn. Dr. Quinn okulda müdür yardımcısıydı ve genel olarak korku veren bir kişilikti. Tahtanın önünde uzun adımlar atarak yürüyordu. Yüksek topuklu, parlak stilettolar, kalem etek ve Stevie'nin herhangi bir kategoriye dahil edemediği, çok süslü, geniş, beyaz bir bluz giymişti. "Herkes iskelenin ucundaki yeşil ışıktan bahsediyor. Fakat ben kitabın sonunda gerçekleşen Gatsby'nin ölümü etrafındaki olaylara odaklanmak istiyorum. Gatsby cinayetine."

Stevie başını kaldırıp baktı. *Muhteşem Gatsby* bir cinayet romanı mıydı? Neden daha önce ona bundan bahseden olmamıştı? Heyecan terleri dökerek önündeki kitaba baktı.

"Stevie," dedi Dr. Quinn.

Rüzgâr doğru yönden estiği müddetçe Dr. Quinn muhtemelen en az bir buçuk kilometre öteden terin ve korkunun kokusunu alabiliyordu. Tüm dikkatini Stevie'ye yoğunlaştırdığında Stevie küçüldüğünü hissetti. "Sen bizim yerel dedektifimizsin. Gatsby'nin ölümünün beklendiğini hissettin mi? Anlatıya nasıl hizmet ettiğini düşünüyorsun?"

Bir şey söylemek zorundaydı, bu yüzden fikir sahibi olduğu konularla devam etti.

"Cinayetler normalde bir kitabın sonunda olmaz," dedi.

"Cinayet romanlarında öyle olabilir," dedi Dr. Quinn. "Aksi takdirde okuyucunun yapacak çok şeyi olmazdı. Bu hikâyede cinayetin nasıl bir fonksiyonu var?"

"Bir şey söyleyebilir miyim?" dedi Maris elini kaldırarak.

Stevie bedeninde yükselen şükran dalgasının Maris'e ve mavi dudaklarına doğru yayıldığını hissetti.

"Elbette, bu bir münazara," dedi Dr. Quinn çekimser bir şekilde.

"Bence Gatsby oyuna geldi."

"Nasıl yani?"

"Bence Gatsby'nin sonuçları görmek için bir yaşama şansı olmalıydı," dedi. "Demek istediğim, Tom bir ırkçı ve istismarcı ama o ve Daisy hayatta kalıyorlar."

"Ve Gatsby de onların günahlarının bedelini ödüyor," dedi Dr. Quinn. "Ancak benim asıl sorum, Gatsby'nin gerçekten ne zaman öldüğü. Kurşun içeri girdiğinde mi yoksa hikâyenin başka bir noktasında mı?"

Bütün bunlar Stevie'nin beynini çalışmaya zorlamak için tasarlanmış gibiydi. Hayes gerçekte ne zaman ölmüştü? Gazla dolu o odaya girmeye karar verdiğinde mi? Peki ya diğerleri? Ellie tünele ilk girdiğinde mi ölmüştü? Ya da Fenton masadaki sigaralara baktığında mı? Her şey bir el tarafından tıpkı kitabın kapağındaki bedenden ayrılmış gözler gibi önlerine serilmişti...

"Sence Stevie?" diye sordu Dr. Quinn.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Stevie dürüstçe. "Her şeyin nerede başlayıp nerede bittiğini nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum. Sanki bir döngü gibi."

Cevabı, Dr. Quinn'in durup ona bakmasına neden olacak kadar tuhaftı. Üzerinde oyalanan bakışlar başta bütün sınıf arkadaşlarının önünde, maun kitaplıkların bile utançtan cilalarının dökülmesine neden olacak bir şekilde azarlanacağının habercisi gibiydi. Ama sonra bir şey değişti. Dr. Quinn, ağırlığını diğer topuğuna verip manikürlü eliyle masaya vurarak ritim tuttu. Stevie'yi daha derinden incelemeye başladı. Onu parçalarına ayırıp mekanizmasını incelemek istiyor gibiydi.

"Bir döngü," diye tekrarladı Dr. Quinn. "Yerinde sayan bir şey. İlerlemeye çalışırken geri adım atan bir şey. Geleceği bulmak için geçmişe dönen bir şey."

"Kesinlikle," deyiverdi Stevie düşünmeden. "Bugünü ve geleceği çözmek için geçmişi anlamalısınız."

Stevie'nin Dr. Quinn'in söyledikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama bazen tesadüfen kendinizi başka birinin frekansına girmiş halde buluyordunuz. Bir şeyin gerçek anlamını bilmeseniz bile size hissettirdiklerinin izinden gidebilirsiniz. Kimi zaman bu daha önemli ve daha bilgilendiricidir.

"Peki cevaplar orada mı?" dedi Dr. Quinn. "Gatsby muhakkak böyle düşünmüş olmalı ve sonunda geldiği noktaya bir bakın. Kendi havuzunda ölüyor. Katilin ona doğru yaklaştığı, vurulma anından hemen önceki bölümü düşünün: "Ürkütücü yaprakların arasından yabancı *bir gökyüzüne bakmış ve bir gülün ne kadar tuhaf bir şey, güçbela büyümüş otların üstüne düşen gün ışığının ne kadar çig olduğunu fark edince ürpermiş olmalıydı. Yeni bir dünya, düşleri hava gibi soluyan zavallı hayaletlerin şans eseri çevresinde sürüklendiği yeni bir dünya, maddi ama gerçek olmaktan uzak... Biçimsiz ağaçların arasından kendisine doğru akan o külrengi, acayip biçim gibi"*[7]

Anlamlarıyla ilgili bağlam olmadan bile kelimeler Stevie'yi hipnotize etti. Hava yerine hayaller soluyan hayaletler, kül rengi bir suret ve eğer Stevie yanlış anlamadıysa bir silah. Geçmişten anlam çıkarmaya çalışan kişinin sonu ölüm olmuştu.

Stevie tasarım kıyafetler içindeki elit hocasına baktı. Pek çok önemli insanı tanıyan, başkanlık yönetimlerinden iş teklifleri almış bir kadındı. Ama işte burada, dağın tepesinde *Muhteşem Gatsby*'yi öğretiyordu. Sevmediği bir adam olduğu belli olan Charles'ın altında çalışıp öğretmenlik yapmak için bunca teklifi neden geri çevirmişti acaba?

[7]F. Scott Fitzgerald, *Muhteşem Gatsby*, Çev: Fadime Kâhya, İş Bankası Kültür Yayınları, 2015

Dr. Quinn ona mesaj vererek uyarmaya mı çalışıyordu? Yoksa Stevie keçileri mi kaçırıyordu?

"Bir dahaki sefere kitabı okuyun," dedi Dr. Quinn, "yoksa cezalandırılırsınız."

Stevie arkasındaki kül rengi, solgun varlığı neredeyse hissedebiliyordu.

20 Nisan 1936

Flora Robinson ve Leonard Holmes Nair, balo salonuyla Albert'ın ofisinin dışındaki taş avluda dikiliyorlardı. Eve gelen telefonun ve dünyanın yerle bir oluşunun üzerinden bir hafta geçmişti. Albert vaktinin çoğunu ofisinde Mackenzie'yle birlikte telefonlara bakıp haber bekleyerek geçirmişti. Rock Point'ten bir çanta dolusu parayı aşağıya bıraktığı geceden beri hiçbir haber alınmamıştı ve sessiz geçen her gün daha da kaygı vericiydi.

Kimse onları kalmaya zorlamıyordu ama dış dünya vahşi, tehlikeli ve onları sorgulayarak hikâyelerini didik didik etmek isteyecek insanlarla doluydu. Bu sebeple mutfak görevlilerinin kalabalık misafirler için hazırladığı, bitmek bilmeyen sandviçleri yiyip sigara içerek evin içinde dolaşıp durdular. Bir şey olmasını bekliyorlardı. Herhangi bir şey. Polis arazide dolaşıyor, çukurları sopalarla kontrol ediyor, telefon hatları çekiyor, basını ve meraklıları uzaklaştırıyordu.

Bu akşam, güneşin dağın arkasında batışını seyrederek avluda yürüdüler. Leo sessizlikten bıkmıştı.

"Iris bana bebeğin babasını sordu," dedi parmağını taş korkulukta gezdirirken. Sigarasından uzun ve endişeli bir nefes çeken Flora'yı süzdü.

"Açıkçası ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu," diye devam etti. "Ama Flo, canım, düşünüyordum da..."

"Önemli değil."

"*Daha önce* önemli değildi," dedi Leo. "Ama işler değişebilir."

"Hiçbir şey değişmeyecek. Bulunacaklar. O kadar."

Leonard ağzındaki dumanı üfleyip sigarasını ayağının altında ezerek söndürdü. Arkadaşının yanına gelerek parmaklıklara oturdu.

"Genç Alice hakkında söylentiler çıkacak," dedi alçak sesle. "Yakında başlarlar. Her gün aynı şeyi yazmaktan sıkılıyorlar. Daha fazlasını isteyecekler. Fotoğrafı dünyadaki tüm gazetelerde yayımlandı. Ve insanlar onun Albert ya da Iris'e pek benzemediğini fark edebilirler."

"Küçük çocuklar bazen ebeveynlerine benzemezler."

"Sonra Iris'in neden doğum yapmak için İsviçre'ye gittiğini sormaya başlayacaklar..."

"Basından kaçmak için, hikâye buydu..."

"Sonra da gözü pek bir muhabir kliniğe gidip sorular sormaya başlayacak. Herkese yeteri kadar para vermiş olsak da hikâyeyi satmak isteyen birileri çıkacaktır."

"Bir çocuğu evlat edinmenin yanlış bir tarafı yok."

"*Elbette* bir çocuğu evlat edinmenin yanlış bir tarafı yok," dedi Leo. "Bunun doğru ya da yanlışla alakası yok. Hikâyeye aç bir dünyayla alakası var. Alice dünyadaki en meşhur çocuk. Ve bu karışıklığın içinde ikimiz de olduğumuz için belki bu bilgiyi benimle de paylaşmak isteyebilirsin. Bu seni, Iris'i ve Alice'i korumak için. Bu dünyayı ilgilendiren bir durum değil. Bir yerlerde bu hikâyeden hızlı bir şekilde para kazanmak isteyebilecek biri olup olmadığını bilmek istiyorum. Anlat bana çünkü bunu sadece sen ve Alice için

istiyorum. Bunu biliyorsun. Herkesin sırlarını sakladığımı biliyorsun."

Yanlarından iki polis geçerken bir süre konuşmayı bıraktılar.

"İşler hep yolundaydı," dedi Flora polisler uzaklaştığında, "çünkü burada, mümkün olan en iyi yuvaya sahip olacaktı. Varlıklı ve güvende olacaktı. Her şeyin en iyisine sahip olacaktı. Albert parayı ödeyecek. Albert parayı ödeyecek ve eve gelecekler. Gelecekler..."

İleride bir şey Flora'nın dikkatini çekince Leo kadının bakışlarını takip etti. İleride Robert Mackenzie ve George Marsh süs havuzunun etrafından onlara doğru yürüyorlardı. Ve işte o an Leo fark etti. Alice'in çene hattı. Mavi gözleri.

George Marsh'ınki gibiydiler.

"Öyleyse o," dedi Leo alçak sesle. "Nasıl oldu da daha önce göremedim."

"Pek uzun sürmedi," diye yanıtladı Flora. "Birkaç hafta. Havalar bozduğunda buraların ne kadar sıkıcı olduğunu biliyorsun."

"O biliyor mu?" diye sordu Leo.

Flora başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "En ufak bir fikri yok."

"İyi," diye karşılık verdi Leo. "En azından hikâyesini kimseye satma ihtimali yok, hiç bilmiyor olması daha iyi."

"Alice eve gelecek," dedi Flora, daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Eve sağ salim gelecek ve onu buradan uzağa, New York'a geri götürecekler. Bir daha böyle bir şey asla olmayacak. O güvende. Biliyorum. Öyle olmak zorunda. İyi olmasa bilirdim. *Hissederdim.*"

Güneş ufuk çizgisinin üzerine düştü ve dağ kuşları gökyüzünde günün son halkalarını çizdiler. Leo elini Flora'nın omzuna koydu. Her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi ama bu yalan olurdu. Leo için pek çok şey söylenebilirdi ama yalancı onlardan biri değildi.

"Birer fincan çay içelim," dedi Flora'nın koluna girerek. "Daha sert bir şeyler de olabilir. İçeri girelim, burası çok kalabalık."

VIII

Stevie Minerva'ya döndüğünde ortak salon onun Burlington'dan aldıkları da dahil bir sürü çantayla doluydu.

"Banyoya ulaşmak için merdiven çıkmak zorunda olmanın senin sorun olmayacağından emin misin?" diyordu Pix. "Her şeyin erişilebilir olduğundan emin olmak istiyorum."

"Hiç sorun değil," diye cevap verdi bir ses. "Merdiveni halledebilirim. Teşekkürler."

Koridor duvarına yaslanmış tek bir kol değneği vardı. Bir dakika sonra Hunter, Stevie'nin odasının yanındaki bir zamanlar Ellie'ye ait olan odadan çıktı.

Hunter, mavi gözleri dışında teyzesine pek benzemiyordu. Belki kum rengi saçlarından, belki de çillerinden dolayı teyzesinden çok daha ışıltılı görünüyordu. Stevie'yi görünce gülümsedi, koltuk değneğini sol koluna alıp ortak salona geldi.

"Selam," dedi Stevie.

"Bunu beklemiyordum," dedi Hunter. "Buraya taşınıyorum. Bu bir sürpriz mi?"

"Odan benimkinin yanında," dedi Stevie. Bu basit bir gerçekti ama yüksek sesle söyleyince biraz garip gelmişti.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Yerleşmek veya çantalarını açmak ya da..?"

"Kesinlikle var."

Hunter'ın peşinden koridorun sonunda yer alan kuleli banyonun yanındaki üç numaralı odaya gitti. Oda artık tavus kuşu tüyleri, rengârenk kıyafetler, duvar halıları, boyalar, renkli kalemler, sanat kitapları ve kabare kostümleriyle dolu değildi. Duvarlara izinsiz boyayla yazılmış Fransız şiirlerinden parçalar hâlâ göze çarpıyordu, ustalar odayı henüz yeniden boyamamıştı. Stevie'nin Ellie'nin odasıyla ilgili en net hatırladığı şey, Ellie'nin iç çamaşırını gururla yere fırlatmasıydı. Kirli külotlar. Bir erkeğin boxerlarını fırlatıp attığı gibi o da iç çamaşırlarını rahatça ortalığa fırlatırdı. Bir zamanlar külotların durduğu yerde şimdi alışveriş çantaları vardı, paketi açılıp yeni serilmiş çarşafın üstünde hâlâ kat izleri vardı.

"Bunların bazılarını benim için senin aldığını duydum," dedi Hunter.

"Okulun işi. Ben sadece seçtim." Hunter, Stevie'nin onun için aldığı ağır pofuduk montu çıkarıp giydi.

"Teşekkürler," dedi. "Bu gerçek bir mont. Florida'da böyle montlarımız yok. Sanki yorgan giyiyormuşum gibi hissediyorum. Ama iyi anlamda."

Montun kollarını inceledi, sonra etrafa dağılmış eşyalarına baktı. Konuşacak pek bir şey yoktu. Sahip olduğun her şey alevlerin içinde yok olup gittiğinde eşyalarını toparlamak kolay oluyordu.

"Gerçekten üzgünüm," dedi Stevie. "Teyzen için. Senin için. Sen... İyi misin?" Kelimeler dudaklarından ahşap bloklar gibi hantal bir şekilde döküldü.

"Teşekkürler," dedi Hunter. "Biraz keyifsizim. Yanıklarım da var ama çok kötü değiller. Boğazım ilk başta çok ağ-

rıyordu ama o da iyileşiyor. Bu hafta dinlenmem gerekiyor, bu yüzden sürekli yatan bir komşun olacak. En azından dönem sonuna kadar burada olacağım. Sonrasında da üniversite bana kampüste bir yer ayarlayabilir. Oda ve yemek ücretinden muafım ve harç indiriminden yararlanmaya devam etmeme müsaade edecekler, ki bu çok iyi. Ve ayrıca hep görmek istediğim süper havalı bir yerde yaşayacağım. Bir şekilde idare ederim..."

Montu çıkarıp özenle yatağın üstüne koydu.

"Doğru anlatamadım," dedi Hunter. "Hiçbir şeyi doğru ifade edemiyorum. Hıyarın biri gibi konuşuyorum."

"Sorun değil," dedi Stevie kafasını iki yana sallayarak.

"Tabii ki sorun..." Hunter yeni yatağının kenarına oturup bomboş odaya baktı. "Teyzemi çok iyi tanımıyordum. Orada yaşamak hoşuma gitmiyordu. Pisti ve kötü kokuyordu ve ona yardım edemiyordum. Eve gitmeyi düşünüyordum. Harç indirimi bile buna değmezdi. Açıkçası olanlar ne kadar korkunç olursa olsun onunla yakınmışız gibi davranamam. Bil diye söylüyorum, hissettiklerim bunlar."

Bu Stevie'nin tamamıyla anlayabileceği türden bir duyguydu.

"Burayı seveceksin," dedi Stevie. "Pix hoş biridir."

"Arkeolog mu?"

"Aynı zamanda antropolog. Dişler topluyor."

"Kim toplamıyor ki?" dedi Hunter.

"Nate ise bir yazar ve Janelle makineler yapıyor. Bu gece bir gösteri yapıyor. Gelmelisin."

"Burada kalacağım," dedi Hunter. "Gitmiyorum. Bir yerlere gitmemin uygun olup olmadığını bilmiyorum."

"Kesinlikle gelebilirsin," dedi Stevie. "Bir kez olsun normal bir şey gör."

"Bir kez mi?"

Bunu söylemiş olması muhtemelen tuhaftı. Ama sonuçta burası Ellingham'dı.

"Anlaştık," dedi Hunter. "Tamam. Yeni yurt arkadaşlarımla ve onların makineleriyle tanışabilirim."

Stevie'ye gülümsedi ve Stevie bir anlığına buradaki hayatın normal olabileceğini hissetti.

Olaylara makul tepkiler veren dengeli ve mutlu bir adam, bu güzel bir değişim yaratabilirdi. Belki de bu Stevie için her şeyin değiştiği andı. Belki de okul artık ciddi manada başlıyordu.

Stevie içinde bulunduğu âna fazla anlam yüklüyor olabilirdi ama bu yılın ona vermesi gereken bir şeyler olduğuna inanıyordu.

Sanat atölyesindeki gösteriye katılım oldukça iyiydi.

Stevie, Vi, Nate ve Hunter'ın da içlerinde olduğu yaklaşık otuz öğrenciden oluşan sağlam bir grup izlemeye gelmişti ki bunun Ellingham'ın öğrenci mevcudunun yaklaşık yüzde 30'u olduğu düşünülürse çarpıcı bir rakamdı. Ellingham, sınıf arkadaşınız bir mühendislik yarışmasına katılıyorsa müzik yapmayı, kitap okumayı, opera söylemeyi ya da ileri seviye matematik çalışmayı bırakıp gelip arkadaşınızın çalışmasını göreceğiniz türde bir yerdi.

Kaz da oradaydı, tabii ki. Öğrenci birliğinin başı olarak her projeye desteğini sunar ve bir ev dekorasyonu programındaki beyaz dolaplarla dolu açık mutfaklara benzeyen o akıllara zarar gülüşüyle bakardı.

(Aylarca burada kaldıktan sonra Stevie, öğrenci birliğinin ne yaptığı ya da gerçekten de var olup olmadığı hakkın-

da pek fikir sahibi olamamıştı. Bu da sorunun ya öğrenci birliğinde ya da Stevie'de olduğu anlamına geliyordu. Stevie her ikisinden de şüpheleniyordu. Eski okulundaki öğrenci konseyinden de aynı şekilde bihaberdi. Seçimler yapıldığını ve kazananların güzel saçlara sahip dört kişi olduğunu biliyordu. Kampanya vaatleri geri dönüşüm, otoparklar ve otomat makineleriyle ilgiliydi. Bu dört kişi pozisyonları gereği gündüzleri geçerli olan telefon kısıtlamasından muaftılar. Stevie bazen onları koridorlarda hızlı hızlı yürüyerek telefonlarına telaşla bir şeyler yazdıklarını görüyordu. Otopark, geri dönüşüm ya da otomat makineleriyle ilgili hiçbir gelişme olmadı, yani öğrenci seçimleri bir şeyleri meşru kılabilmek adına düzenlenmiş bir popülerlik yarışması gibiydi. Belki de Stevie ebeveynleri yüzünden genel olarak politikaya şüpheyle yaklaşıyordu. Bu, kaygısını tetikleyen her şeyi anladığı ve birden fazla cinayeti çözmeye çalışmadığı zamanlarda kendi psikolojik yapısıyla alakalı keşfettiği bir detaydı. İnsanların sınırları vardı.)

Maris yere uzanıp Dash'le koyu bir sohbete daldı. Stevie, kızın Kaz'e doğru kirpiklerini kırpıştırdığını fark etti. Yanlarında Stevie'nin anatomi sınıfından, parlak mavi bir başörtü takmış olan Suda vardı. Mudge de oradaydı, köşeye yaslanmış duruyordu.

"Böyle şeyler mi yapıyorsunuz?" dedi Hunter etraftaki borulara, tabaklara ve masalara bakarak. "Yani benim okuduğum lise de fena değildi ama bu tür şeyler yoktu."

"Benimki de böyle değildi," dedi Stevie.

"Senin okulun *burası*."

"Eski okulumdan bahsediyorum," dedi istemeden biraz sert çıkarak. "Yani bundan önce gittiğim okul. Sanırım böyle şeyler vardı ama ben bilmiyordum. Hiçbir şeye katılmadım."

"Bir şeyleri doğru yapmış olmalısın ki buraya gelmişsin," diye karşılık verdi Hunter.

Stevie kendisi hakkında hiç böyle düşünmemişti.

Pittsburgh'deki eski Stevie'yi düşündüğünde, aklına birbiriyle alakasız iki farklı insan geliyordu. İlk Stevie asosyal ve başarısızdı. Birinci sınıftayken koroya katılıp hiç şarkı söylememiş olması haricinde hiçbir kulübe katılmamıştı. Kendi sesini beğenmediği için yalnızca dudaklarını kıpırdatarak şarkıları söyler gibi yapmıştı. Koroya da sadece bir gün başvuru formlarına yazabileceği bir şey yapması yönündeki genel baskılardan dolayı katılmıştı. Spor yapmamış, hiç enstrüman çalmamıştı. Belki bir yayına katılabilirdi ama okul yıllığı için insanları tanıması gerekiyordu ve okul dergisi de şiir üzerineydi, yani ikisini de elemişti. İşe yarayıp yaramayacağını görmek için bir gazetenin toplantısına katıldı fakat bu etkili bir araştırmacı gazetecilikten ziyade, spor etkinliklerine gitmek ve nereye doğru kaç topun gittiğini ve topları oraya kimin gönderdiğini yazmakla ilgiliydi. Hiçbir kulüp ona uygun görünmüyordu, bu yüzden on iki hafta boyunca cesareti kırılana ve ailesi ona kendilerini nasıl hayal kırıklığına uğrattığı konusunda uzun bir nutuk çekene kadar Disney şarkılarına eşlik ediyormuş gibi yapmıştı. Bu Stevie en kötüsüydü.

Hal böyleyken, daha büyük bir Stevie daha vardı. Bu Stevie zamanını internette cinayetle ilgili her şeyi okuyarak geçiriyordu. Kriminoloji ders kitaplarını çalışıyordu. Yüzyılın suçunu çözebileceğine gerçekten inanıyordu. Ve başarmıştı da.

Stevie, bu Stevie'leri bir araya getirerek kendi portresini oluşturmaya çalışmamış, başarısız seçimler yapmamıştı. Yalnızca seçimler yapmıştı. Hepsi tek Stevie'ydi ve o Stevie *değerliydi.*

Tüm bu bilgiler bir anda kafasına dank etti. Hunter hâlâ ona bakıyordu. Sanki kimliklerin bu büyük buluşması kendini ilk kez dünyaya tanıtmak istiyormuş gibi ağzının biraz açık olduğunu fark etti. Stevie diğer insanlar gibi olabilirdi. Bir şeyler yapan, ilgi alanları olan. Vi'yle romantik ve gerçek bir ilişkisi olan Janelle gibi mesela. Stevie de gerçek biri olabilirdi. Kendini ifade edebilirdi ve bu yeni, tamamen farkında olan Stevie hemen şu anda doğabilirdi.

"Her neyse," derken duydu kendi sesini. "Yani evet, doğabilir."

Ya da doğmaz.

Germaine Batt arkalarından sessiz ve temkinli bir şekilde içeriye girdi. Yine yarı profesyonel görünümlü kıyafetleri olan siyah pantolonuyla spor ceketini giymişti. Uzun saçlarını alttan toplayıp sırtına düşen bir atkuyruğu yapmıştı. Etrafına bakınıp Hunter ve Stevie'yi görünce onların yanına oturdu. Telefonunu çıkardı, kayıt özelliği açıktı.

"Bunu haber yapacak mısın?" diye sordu Stevie.

"Hayır, insanlarla ilgili hikâyelerden nefret ediyorum. Ölen o kadının yeğenisin, değil mi? Sen de yangındaydın."

Hunter şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Aman Tanrım," dedi Stevie. "Gerçekten mi?"

"Oradaydım," dedi Hunter.

"Röportaj yapmayı düşünür müsün?" diye sordu Germaine.

"Ben... Olabilir sanırım." Stevie bu ağır çekim tren kazasını durdurmak istedi ama Janelle makinesinin önüne geçmişti ve başlamaya hazır görünüyordu. Limon desenli elbisesini giymiş ve saçlarını tatlı sarı renkte bir fularla bağlamıştı. Şans getirsin diye hep bu limonlu elbisesini giyerdi.

"Pekâlâ," diye başladı, "Makinemi görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim! Size Rube Goldberg'den bahsedeyim. O karikatürist olmuş bir mühendis..."

Boruların ve tabakların kıvrımlarını ve dönüşlerini takip ederken Stevie'nin düşünceleri sürüklenmeye başladı. Beklenmedik bir yol izliyorlardı. David gitmişti. David asla gerçekten gitmiş olmayacaktı çünkü sürekli aklına geliyordu. Belki de onu kafasından atabileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Bu şey Hunter olabilir miydi? İnsanlar böyle mi yapıyordu? Yeni biriyle mi ilgileniyorlardı? Aslında David'le en başta nasıl bir araya geldiklerini bile bilmiyordu.

"...Bu yüzden Profesör Butts adında bir karakter yarattı."

Mıknatıs gibiydi. Açıklamak zordu doğrusu. Ama David'in yanındayken içinde bir şeyler titreşiyordu. Çizgiler ve sınırlar bulanıklaşıyordu. Şimdi bile belki tekrar arar diye düşünüp telefonunu kavramıştı.

"İşte," dedi Janelle, "Karşınızda Tehlike Lokantası!"

Eğildi ve ekmek kızartma makinesinin üzerindeki kolu bastırdı. Toplar, küçük şefin üzerinden yarım borulardan aşağıya, fincanların ve tabakların etrafında yolculuklarına başladılar. Atölyedekiler beğeni dolu sesler ve gülüşlerle karşılık verdiler. Janelle ellerini sıkı sıkı birbirine kenetlemiş kenarda dikiliyordu. Sürecin her parçası tam olarak tasarladığı gibi işledikçe ve her ağırlık, her yığın, her boru görevini yerine getirdikçe başını sallıyordu. Son top sona doğru yaklaşıyordu. Gazlı içecek makinesi tetiklendi. Üç plastik sürahi dolmaya başladı. Bu kez silah ateşlendiğinde ve yumurta bir dizi boyalı topla vurulduğunda Stevie hazır olacaktı. Odaklandı.

Ancak...

Daha sonra olan şey o kadar hızlı gerçekleşti ki Stevie'nin fark etme şansı olmadı. Gürültülü bir şangırtı, bir

tıslama duyuldu. Bir şey hareket ediyor, uçuyordu. Tabakların hepsi birden devrilirken kulakları sağır eden bir parçalanma sesi duyuldu ve bazı nesneler üzerlerine fırladı. Odanın içinde bir çığlık koptuğunda birinin üzerine düşmüştü. Şangırtı nihayet durduğunda Stevie üzerine düştüğü insan yığınından başını kaldırıp baktı. Yerde küçük bir teneke kutu yuvarlanıyordu. Bunun dışında içeriye yoğun, dehşet dolu bir sessizlik hâkimdi. Janelle'in makinesinin parçaları mahvolmuştu, birbirine yapıştırılmış tabaklar ve fincanlar paramparça olmuştu. Odanın diğer tarafından acı dolu bir ses duyuldu. Diğer birkaç kişi de panik halinde nefes nefeseydi.

Stevie kendine baktı. Kapüşonunun üzerinde ince cam tozları vardı, durumu daha kötü olamazdı. Nate, Hunter ve Vi de aynı durumdalardı ve şaşkına dönmüşlerdi. Vi hemen dili tutulmuş, sersemlemiş ve korkmuş haldeki Janelle'e koştu.

Mavi başörtülü Suda yerinden fırladı. Hemen yaralılara koşup yaralarını incelemeye koyuldu. Hemen Mudge'a doğru ilerleyip yanına diz çöktü. Stevie'ye anatomi derslerinde her zaman yardımcı olan uzun boylu, kaba saba arkadaşı kolunun üzerine eğilmiş sessizce ağlıyordu.

Gösteri sona ermişti.

IX

"Ne tuhaf bir geceydi, değil mi?" dedi Hunter sessizliği bölerek.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi Nate büyük bir patlamış mısır kâsesinin dibindeki tamamen patlamış olan mısırları bulmaya çalışırken. "Neredeyse hep böyle oluyor. Korkunç bir şey gerçekleşiyor ve hepimiz buraya geri gelip bunun ne kadar korkunç olduğu hakkında konuşuyoruz. Ders çıkarmıyoruz."

Stevie, Nate'i dirseğiyle nazikçe ama sağlam bir şekilde dürttü. Şömineden ateş çıtırtıları duyulurken koltukta yan yana oturuyorlardı. Hunter da o sırada oturduğu hamakta sağa sola sallanıyordu. Janelle odanın diğer tarafında Pix'le oturuyordu. Yurda dönüş yolu boyunca neredeyse hiç durmadan ağlamıştı.

"Standart paintball kutularıydı," dedi Janelle gözyaşları içinde.

"Üzülme," dedi Pix, kolu Janelle'in omzundaydı. "Senin hatan değil."

"*Benim* hatam," dedi Janelle ağzından dökülen kelimeler gözyaşlarına karışırken.

"Makineyi yapan benim ve yaptığım şeyden sorumluyum. Tanklar doğru basınçlandırıldı. Regülatörler en düşük seviyeye ayarlandı. Ne olduğunu anlamıyorum. Makineyle ilgili her şey güvenliydi. Bu çok anormal. Düzinelerce kez deneme yaptım."

Bir süre ne Pix ne de bir başkası söyleyecek şey bulabildi. Sonra Hunter devreye girdi.

"Karbondioksit kutuları gerçekten yaygın," dedi. "İnsanların mutfaklarında da var. Hani şu ev yapımı soda kutuları var ya?"

"Karbondioksit kutuları mı?" dedi Stevie.

"Kullandığın şey o değil miydi?" diye sordu Hunter. "Yoksa başka tür bir teneke kutu muydu?"

"Karbondioksit," dedi Janelle. "Evet, insanlar onları *soda* yapmak için kullanıyor."

Stevie titremeye başladı.

"Hemen dönerim," dedi.

Çılgına dönmüş halde sendeleyerek odasına gidip önceki gece duvara yapıştırdığı notları gizleyen ceketini, bornozunu ve diğer kıyafetlerini askıdan indirdi.

Mavi renkteki kâğıtlara baktı.

Hayes Major: karbondioksit zehirlenmesi/kuru buz

Ellie Walker: donarak ölüm/sıvı kaybı/mahsur kalma

Dr. Irene Fenton: evde çıkan yangın

Mavi kâğıtlardan bir tane daha alıp diğerlerinin yanına ekledi.

Janelle'in makinesi: Karbondioksit tankı kazası

Artık şüphe yoktu. Bu işte birinin eli vardı, işleri tersine çeviren sessiz bir el. Buzları taşımış, kapıları kapatmış, ocağın düğmesini açmıştı ve şimdi de Janelle'in makinesini değiştirmiş olabilirdi.

İnsan neden bir Rube Goldberg makinesini bozmak ister ki? Stevie, kendisiyle konuşmalarını ve durumu açıklığa kavuşturmalarını ister gibi dört nota baktı. Hayes, Ellie, Dr. Fenton ve... *Gelişigüzel birkaç öğrenci* hangi ortak özelliğe sahip olabilirdi ki?

Olayların ikisinde Janelle ortak paydaydı.

Kuru buzu almak için Janelle'in giriş kartı kullanılmıştı. Şimdi yerle bir olmuş olan bu makineyi yaptığı için Janelle'in içeriye giriş izni vardı. Gelgelelim dışarıda birkaç Ellingham öğrenci projesini alt üst etmek isteyen bir katil yoksa, bu iki şeyin Ellie ya da Dr. Fenton'a olanlarla hiçbir bağlantısı yoktu. Stevie birkaç yapışkan kâğıt daha alıp aklına gelen her şeyi listelemeye başladı.

Janelle'in giriş kartı

Duvardaki mesaj

Karbondioksit kazaları

Kapısı hafifçe tıkladı ve Nate yalpalayarak içeri girdi. Stevie bornozunu ve birkaç havluyu kaptığı gibi duvarı örtmek için gönülsüz bir girişimde bulunduysa da Nate çoktan hepsini görmüştü.

"Bunun bir kaza olduğunu düşünmüyorsun," dedi Nate. "Bir yerden bu şekilde çıkarsan, az önce meydana gelen kötü olayın bir kaza olmadığını düşündüğünü ifade etmiş olursun. Sıra sende."

"Sen kaza olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Stevie pes edip bornozu odanın diğer tarafına fırlatırken. Bornoz yatağını birkaç santimle ıskalayıp dramatik bir şekilde yere düştü.

"Hayır," dedi Nate, Stevie'nin gıcırdayan sandalyesine otururken. "Artık hiçbir şeyin kaza olduğunu düşünmüyorum. Ben bile o kadar kaderci değilim. Birinin ya da bir şeyin özellikle bu binadan nefret ediyor olmasının tuhaf olduğunu düşünüyorum sadece. Mesaj veren bir hikâyenin içinde yaşıyormuşuz gibi hissettiriyor."

"Bu hikâyenin mesajı ne?" diye sordu Stevie.

"Bilmem." Nate sandalyede döndü. "Okula gitmeyin, olabilir mi?"

"Gözümüzün önünde ama ben göremiyorum," dedi Stevie başını iki yana sallayarak. "Cinayetlerin işlendiği okul olarak ün saldık. Ortalıkta bir sürü *efsane* dolaşıyor. Kötü şeylerin olmasının beklendiği bir yerde kötülük yapmak daha kolay değil mi? Bu insanların hepsi burada öldü ve bunun bir nedeni var. Belki hepsinin nedeni aynı. Belki de 1936'dan bugüne uzanan bir bağlantı var."

Stevie şifonyerin çekmecesini açıp Ellie'nin odasında bulduğu, Şeytanın Ta Kendisi Vakası'nı çözmesini sağlayan yıpranmış teneke çay kutusunu çıkardı. Dikkatlice açıp içindekileri çıkararak şifonyerin üstüne, fırçasıyla deodorantının yanına koydu.

"Bir parça beyaz tüy," dedi tüyü havaya kaldırarak. "Bir ruj. Parlak bir toka. Ayakkabıya benzeyen bu küçük emaye kutu. Yırtık bir bez parçası. Fotoğraflar. Ve bir şiir." Birisi 1936 yılında bunları toplayıp saklamış. Ivır zıvır. Ama ipuçları böyledir. İpuçları ıvır zıvırdan ibarettir. Kazaya karışan bir arabadan fırlayan şeylerdir. Cinayet karmaşıktır ve ne olup bittiğini anlamak için onları kullanmak zorundasın. Bu çer çöp bir şekilde bizi bugüne, bu karbondioksit

kazalarına, yangına ve mahsur kalan insanlara getiriyor. Bu okul lanetli değil. Öyle bir şey yok. Tabi eğer para bir lanet değilse."

"Bir nevi öyle sayılır," dedi Nate. "Bende olduğundan demiyorum. Yani biraz var. Kitaptan dolayı. Aslında epey ama ve onunla ne yapacağımı bilmiyorum. *Vergi* ödemek zorundayım."

"Para," dedi Stevie. "Adam kaçırmalar para içindi. Fenton haklıysa ve vasiyette Alice'i ölü ya da diri olarak bulan kişinin servet kazanacağını söyleyen bir şey varsa..."

"Ama Charles sana öyle bir şey olmadığını söylemedi mi?" dedi Nate.

Stevie şifonyerinin üzerindeki eşyalara baktı. Boncuklar parlıyordu. Ruju parmağının altına ileri geri yuvarladı.

"Bu eşyaların hepsini birbirine bağlayan büyük bir şey var," dedi Stevie. "Onu nasıl bulacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bir vakayı nasıl araştıracağımı bilmiyorum. Vakayı okudum ama adli tıp laboratuvarım yok. Polis veri tabanına erişimim ya da insanları sorgulama gücüm yok. Geçmişle alakalı şeylere bakabilirim ama bunu *içinde bulunduğum anda* nasıl yapacağımdan emin değilim. Bu gerçek bir durum. Hâlâ devam ediyor."

"Birilerine söylesene," dedi Nate.

"Onlara etrafta sinsice dolaşan korkunç bir katilin olduğunu söyleyip bu notları mı göstereyim?" diye karşılık verdi Stevie.

"Neden olmasın?"

Kapı tıkladı ve ardından hafifçe aralandı. Hunter'ın sarımsı kahverengi kafası içeri uzandı, gergin bir şekilde dudağını ısırıyordu.

"Girebilir miyim?" diye sordu. "Garip hissediyorum çünkü Janelle gerçekten üzgün ve onu görmezden geldiğimi ya da dik dik ona baktığımı düşünmesini istemem..."

"Tabii, tabii..." Stevie yapışkan notların önüne geçip doğal bir şekilde duvara yaslanıyormuş gibi yaptı. Hunter teneke kutuyu daha önce görmüştü, o sorun değildi ama ölümlerle dolu komplo duvarına henüz hazır olmayabilirdi.

"Bence bu makine olayı sorun olacak," dedi Hunter.

"Belki de olmaz," diye karşılık verdi Stevie. "Okul daha kötüleriyle de uğraşmak zorunda kaldı. İşler her şeyin haber yapıldığı, çok fazla baskının olduğu eski günlerdeki gibi değil. Yeter ki..."

"Bu haberden sayılır mı?" diye sordu Hunter.

Telefonunu onlara doğru çevirdi. Manşet açık ve netti:

ELLINGHAM'DA BİR KAZA DAHA: BATT RAPORU ÖZEL HABERİ

"Germaine," dedi Stevie. "*Germaine.*"

Hunter'ın sorusunun cevabını ertesi sabah yedide tüm okula gönderilen ve Stevie'yi huzursuz uykusundan uyandıran bir mesajla öğrendiler. Stevie yine kapüşonlusu ve eşofmanıyla yatmıştı, telefonu yorganın altında bir yerlerde olmalıydı. Telefonunu bulup da neler olduğunu anlayamadan Janelle kedili pijaması ve gözlerinde yaşlarla Stevie'nin kapısında duruyordu.

"Olamaz," dedi. "Okul benim yüzümden kapandı."

"Ne?" diyebildi Stevie.

Janelle, Stevie'nin yatağına çöküp telefonunu ona doğru iterek gözyaşlarına boğuldu.

Saat 9.00'da tüm okulu ilgilendiren bir toplantı yapılacaktır. Katılım zorunludur. Tüm dersler iptal edilmiştir. Toplantı yemekhanede gerçekleşecektir.

Kısa bir süre sonra, Minerva'dan çıkan küçük bir grup kampüsteki göçe katıldı. Janelle ağlamayı henüz kesmişti. Nate ellerini ceplerinin o kadar derinine sokmuştu ki dizlerine dokunabiliyor olmalıydı. Vi onlara eşlik etmek için ön kapıda bekliyordu. Gömlek giyip kravat takmıştı ve Janelle'i neşelendirmek için kâğıttan çiçekler yapıp getirmişti. Hunter da onlarla yürüyordu. Öğrenci olmadığı için gelmek zorunda değildi. Hâlâ yeni ve mahcup hissediyordu, nasıl ayak uyduracağından pek emin olmadığından o da diğerlerinin peşine takıldı.

"Hepsi benim suçum," dedi Janelle burnunu çekerek. "Başımıza gelecek olan her neyse."

"Değil," dedi Vi. "Ve muhtemelen hiçbir şey olmayacak. Büyük ihtimalle yeni bir planı devreye sokacaklar veya karla ilgili bir şey de olabilir. Bu fırtına çok büyük olacak."

Telefonunu çıkarıp hızlı bir şekilde hava durumuna baktı.

"Dinle," dedi Janelle'e. "Güncellenmiş tahmin, doksan santime kadar kar yağışı ve şiddetli rüzgârlarla birlikte kar fırtınası. Kar yarın sabah başlayacak, saatte beş ila sekiz santim arası yağış bekleniyor."

"Bu benim hatam," dedi Janelle yeniden.

Grup çimlerden geçmek üzereyken Hunter durakladı.

"Sakıncası yoksa benim yolu kullanmam gerekiyor," dedi Hunter. "Size yetişirim."

"Hadi gel biz çimlerden gidelim," dedi Vi, Janelle'e ve diğerlerine dönüp, *"Bize beş dakika müsaade edin,"* der gibi imalı bir bakış attı.

"Tabii," dedi Stevie. "Biz yoldan gideceğiz, orada buluşuruz."

Vi ve Janelle çimlerden giderken Hunter, Nate ve Stevie yoldan ilerlemek için döndüler.

"Kusura bakmayın," dedi Hunter, "Koltuk değneğim çimlere saplanıyor."

"Ne kusuru," dedi Stevie, "zaten onların konuşmaları gerekiyordu."

"Sence neler oluyor?" diye sordu Hunter.

"İyi bir şey olmadığı kesin," dedi Nate. "Acil durum toplantılarının iyisi yoktur. En azından burada yok."

Ellingham'ın tamamı yemekhanedeydi. Sandalyelerin olduğu rahat çalışma alanındaki büyük şömineden ateş çıtırtıları duyuluyordu. Öğrencilerin çoğu oraya otururak şöminenin etrafını sarmışlardı, bazılarının üzerinde hâlâ pijama ve kapüşonluları vardı. İçeride gerilim yüksekti. Öğretmenler ellerinde kahve fincanlarıyla etrafta dolanıyorlardı. Vi ve Janelle masalardan birinde oturuyordu. Vi, biraz krep yemesi için Janelle'i ikna etmeye çalışıyordu ama pek işe yaradığı söylenemezdi. Birkaç masa ötede oturan Germain Batt yüzünü dizüstü bilgisayarının ekranına gömmüş dikkatle bir şeyler izliyordu.

"Hemen dönerim," dedi Stevie, Nate ve Hunter'a.

Germaine'in masasına yaklaşıp oturdu. Germaine kafasını kaldırıp bakmadı bile.

"Sakın," dedi Germaine.

"Sakın ne?"

"Sakın bana o haberi yazmamalıydın deme. Janelle'in hatası olduğunu söylemedim."

"Onun makinesinin havaya uçtuğunu söyledin," dedi Stevie. "Ki bu doğru bile değil."

"O şeyin fırladığını görmedin mi? Mudge'ın kolunu kırdı."

"Ama havaya uçmadı. O..." dedi Stevie.

Germaine dizüstü bilgisayarını sertçe kapatıp gözlerini Stevie'ye dikti. "Bak," dedi. "Janelle'in üzgün olduğunu biliyorum. Ben hikâyeyi anlattım. Hepsi bu. Tıpkı senin Hayes'in ölümünü ve nasıl sonuçlandığını araştırman gibi."

Stevie yumruk yemiş gibi oldu. Darbenin etkisiyle neredeyse fiziksel olarak sarsıldı. Arkasına yaslandı, sonra masadan kalkıp sersemlemiş halde arkadaşlarının masasına döndü. Bana Charles De ve Dr. Quinn hızlı adımlarla yemekhaneye girdiler. Kapıdaki birkaç öğretmenle görüştüler, hepsinin suratlarında ciddi bir ifade vardı.

"Durum iyi değil," diye fısıldadı Nate, Stevie'ye.

Charles çalışma alanının ortasına geçip kalın ahşaptan yapılmış alçak bir masanın üstüne çıktı.

"Herkes bu tarafa gelebilir ya da buraya bakabilir mi?" dedi.

İçeriye hızla bir sessizlik yayıldı. Stevie ateşin çıtırtısını uzaktan duyabiliyordu.

"Birlikte konuşabilmek için bu sabah herkesten buraya gelmesini istedik," diye söze başladı. "Bu dönem okul tarihinin en zor dönemlerinden biri oldu. Hiç böyle bir şey görmedik, en azından kendi yaşadığımız dönemde. İki arkadaşımızın kaybının yasını tutuyoruz. Bu kayıplar hem fiziksel hem de duygusal güvenlikle ilgili bazı çok ciddi konuları gündeme getirdi. Döneme devam etmenin, okulun ve sizlerin yararına olacağını düşündük. Ancak..."

Bu *ancak* kötüydü. Çok kötü.

"...Bunun kimsenin hatası olmadığını vurgulamak istiyorum..."

Janelle hüngür hüngür ağlamamak için kendini tutuyordu.

"...Çok zor bir karar olsa da bu dönemi sonlandırıyoruz."

Yemekhanede Stevie'nin daha önce hiç görmediği türde bir ses dalgalanması oldu. İçerideki tüm havayı içine çekiyormuş gibi görünen, herkesin dahil olduğu bir dalgalanmaydı. Ardından çığlıklar, sonra ağlamalar, "Lanet olsun" ve "Aman Tanrım" diyen birkaç ses duyuldu.

"Ne? Ne yapacağız biz şimdi?" Bu Maris'ti. Kadifemsi siyah bir pijama altı ve kocaman tüylü bir eşofman üstüyle ateşin yanına kedi gibi kıvrılmıştı. Oturduğu yerden sessiz bir filmin hüzünlü kahramanı gibi kafasını kaldırıp baktı.

"Yapacağımız şey şu," dedi Charles. "Öncelikle dersleriniz konusunda endişelenmenize gerek yok. Dönemi uzaktan bitirebilmeniz için bir yol düşüneceğiz. Notlarınız hiçbir şekilde etkilenmeyecek. Hiçbiri."

Köşede bir yerlerden rahatlayıp içini çeken birinin sesi duyuldu.

"Normalde konuyu hazmedip konuşmanız için size zaman vermek isterdik ancak işi zorlaştıran bir durum var. Eminim yaklaşan fırtınayı hepiniz duymuşsundur. Şiddetli olacak gibi görünüyor. Yarın bu saatlerde yollar kapanmış olacak. Yani maalesef bu gece kampüsü boşaltmaya başlamamız gerekecek..."

Her şey hafiften dönmeye başlamıştı. Birisi salonu köşelerinden çekip uzatmış gibiydi. Stevie ahşap kirişli bu yeri-

bir kayak evi ya da Alpler'de bir kulübe gibi gösteren sivri çatıya baktı. Ilık akçaağaç şurubundan ve ateşten yayılan kokuyla birlikte, öyle olmaması için ne kadar uğraşsalar da böyle mekânlara işlemiş o tuhaf kokuyu alabiliyordu.

"Bunun çok uzun bir süre olmadığının farkındayım," dedi Charles. "Seyahat konusunda hiçbirinizin endişelenmesine gerek yok, hepsini biz ayarlayıp masraflarınızı da biz karşılayacağız. Uçakla gitmesi gerekenler için ayarlamalara çoktan başladık bile. Uçaklar bu öğleden sonra ve akşam kalkmaya devam edecekler, o yüzden acele edip bu sabah buluşmak zorunda kaldık. Araba veya trenle ulaşılabilecek mesafede oturanlar için de gerekli düzenlemeleri yaptık. Tüm eşyalarınızı toplamak için de endişelenmenize gerek yok. Bu hafta ihtiyacınız olacak şeyleri alın, diğerlerini biz size göndeririz. Seyahat bilgilerinizi her birinize mesaj olarak göndere..."

"Geri dönecek miyiz?" diye sordu bir başkası.

"Bu ucu açık bir soru," diye yanıtladı Charles. "Umarım döneriz."

Beş dakika kadar daha toplum ve duygular hakkında konuşmaya devam etti. Stevie söylenenlerin tek kelimesini bile duymadı. Oda şekil değiştirmeye devam ediyor, Stevie'nin nabzı hızlanıyordu. İlaçlarının olduğu çantayı yanına almayı düşünmemişti, bu yüzden gözlerini kapatıp nefes aldı. Dörde kadar sayarak al. Yedi saniye tut ve sekize kadar sayarak bırak.

Onlar dışarı çıkarken Pix içeri giriyordu. Sarılmaktan hoşlanmayan Nate dışında herkesi kucakladı.

"Saat ikide San Francisco'ya uçağım var," dedi Vi telefonuna bakarken.

"Benimki dörtte," dedi Janelle. Birbirlerine sarıldılar. Stevie cebinde titreşen telefonunu hissetti ama bakmak istemedi.

"Beş dakika içinde hepinizle yurtta buluşuruz," dedi Pix. "Üzgünüm. Her şey yoluna girecek."

Elbette öyle olmayacaktı.

Ağır ve sessiz adımlarla Minerva'ya döndüler. Vi de Janelle'le el ele yanlarında geldi. Stevie, *Muhteşem Gatsby*'de okuduğu, içini delip geçen cümleyi ezberlemişti. Niyeti ezberlemek değildi, sadece birkaç kez okumuştu ve şimdi başını yukarı kaldırdığı an kelimeler aklına gelmişti: *"Ürkütücü yaprakların arasından yabancı bir gökyüzüne bakmış ve bir gülün ne kadar tuhaf bir şey, güçbela büyümüş otların üstüne düşen gün ışığının ne kadar çig olduğunu fark edince ürpermiş olmalıydı."*[8]

Stevie bu cümlenin ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordu ama sözcükler onu korkutuyordu. Kendi içinde henüz keşfetmediği koridorlar olduğunun, dünyanın büyük olduğunun ve araştırdıkça cisimlerin değiştiğinin farkına varmasını sağlamışlardı. Bunlar okul, kaçış ve arkadaşlık hayalleriniz en sonunda tamamen yıkıldığında düşünmek isteyeceğiniz türden şeyler değillerdi. Her şeyi son yaşayışıydı. Son kez hep birlikte yemekhaneden dönüyorlardı. Yurda girerken kimliğini son kez okutuyordu. Büyük mavi kapıyı iterek son açışıydı. Kar ayakkabıları için duvara asılmış tuhaf çivilere, geyik başına ve çökük mor kanepede oturan David'e son bakışıydı...

David. Orada oturuyordu. Ellerini kucağında birleştirmiş, ayaklarının dibinde kocaman bir sırt çantası, üstünde iki bin dolarlık Sherlock paltosu ve çokbilmiş gülüşüyle orada oturuyordu.

---

[8] F. Scott Fitzgerald, *Muhteşem Gatsby*, Çev: Fadime Kâhya, İş Bankası Kültür Yayınları, 2015

"Selam, millet," dedi. "Beni özlediniz mi? Kapıyı kapatın. Fazla vaktimiz yok."

Eylül 1936

Bir gölün kayboluşunu izlemek çok tuhaftı. Her geçen saat manzaranın dışında kalıyordu.

Flora Robinson göle veda etmek için kahvaltıdan sonra göl kenarına gitmişti. Öğle yemeğinden sonra orası artık bir göle benzemiyordu ve yosunlarla kaplı, yapış yapış bir kayanın kenarı gibi görünmeye başlamıştı. Saat dörde geldiğinde boşaltma işlemi devam ediyor ve ıslığa benzer bir ses duyuluyordu. Suyu çekilen yüzeydeki yapraklar zemine yapışmıştı. Gün batımında göl tamamen yok olmuştu.

Göl kaderine boyun eğmişti çünkü ünlü bir medyum New York Times'ı arayarak bir muhabire Alice Ellingham'ın evinden hiç ayrılmadığını, kampüsteki gölün dibinde olduğunu söylemişti. Albert Ellingham medyumlara inanmıyordu ama yine de uykusuz geçen dört geceden sonra Mackenzie'ye mühendisleri çağırıp gölü boşalttırmasını söyledi. Zor bir iş değildi. Göl, dağın daha yüksek bir noktasından bir dizi borunun taşıdığı suyla besleniyordu, başka bir boru da tepeden aşağıya, nehre kadar iniyordu. Yapılması gereken tek şey besleme noktasını kapatmak ve tahliyeyi açmaktı, güle güle göl.

Gölle beraber Flora'nın güzel ve dolu dolu hayatı da akıp gitmişti. Flora her nereye giderse gitsin asla gerçekte olduğu gibi bir arkadaş olarak değil de sadece "o gece orada olan kadın" veya "ailenin tanıdıklarından biri olan konsomatris kadın" olarak anılacaktı. O arkadaştı. Iris'in dünyadaki en iyi arkadaşı. Arkasından onun yasını gerçekten tutan tek kişiydi. Dünya, Iris'in Saint John the Divine'daki cenaze töreninde kendilerini göstermeye çalışan New Yorklu akrabalarının, kiliseyi dolduran seralar dolusu güllerin, süsenlerin ve müthiş leylak demetlerinin (en çok onların kokusunu severdi) fotoğraflarını görmüş olabilirdi. Patronlarının karısına hürmetlerini sunmak için Kaliforniya'dan uçakla gelen film yıldızları vardı. New York Filarmoni üyeleri tabutunun başında çalmış, mezzo soprano Clara Ludwig "Ave Maria" ilahisini söylemişti. Herkes ağlamıştı.

Central Park'tan Plaza'daki öğle yemeği davetine giden siyah renkli Rolls Royce Phantom marka limuzinlerden oluşan tören alayının bir sürü fotoğrafı çekilmişti. Orada atmosfer sayısız şampanya kadehi ve küçük sandviç kulelerine dönüşmüştü. Sıcak bir meltemin pencerelerden içeriye dolduğu iğrenç bir yaz günüydü. Yaslı misafirler birbirlerinin elbiselerini, borsa portföylerini ve tatil planlarını kıyaslayarak sohbet ediyordu. Birçoğu yazlık evlerinden gelmişti. Bu sıcakta şehirde olmak ne berbat şeydi!

Flora bir hayalet gibi hareket ediyordu. Küçük sandviçlerden yememiş, şampanya içmemişti. Onu ter içinde bırakan siyah bir elbise giymiş ve iki kez kusmaya gitmişti. Gösteri bittiğinde, o ve Leo hissiz bir şekilde Central Park'ta yürümüşlerdi. Gün bitmek bilmiyor, akşama boyun eğmeyi reddediyordu. Tepelerindeki gökyüzü şişmiş gibi görünüyordu ve parktan ayrılıp Leo'nun stüdyosuna gitmek üzere bir taksiye bindikleri âna kadar küçük bir grup fotoğrafçı tarafından uzaktan takip edilmişlerdi. Leo ona uyumasına yardımcı olacak bir şey vermişti.

Aylar sonra, Flora hâlâ kendi bir hayalet gibi hissediyordu. Şimdi arkadaşının gölünden geriye kalanların bir borunun içine girerek arkasında büyük, boş bir kaya parçası bırakışını izliyordu. Ürpererek perdeleri kapattı. Odanın diğer tarafında oturmuş gazete okuyan George Marsh'a döndü. George Marsh, gazetesini indirip üstünden Flora'ya baktı.

"Bitti mi?" diye sordu.

"Bitti," dedi Flora.

"Oraya iki kez baktım zaten. Milim milim her yerine bakacağız ama bulacağımız bir şey olduğunu sanmıyorum."

Flora, Leonard Holmes Nair'in büyük şöminenin yanı başındaki divanda oturduğu büyük salona girdi. Parmaklarının arasında bir roman duruyordu ama okumuyor gibiydi. İkinci katın balkonuna odaklanmıştı.

"Bir şeyler oluyor." Başıyla balkonu işaret etti. "Son birkaç saattir peş peşe bir sürü sandık ve kutu geldi. Albert hepsini inceledi ve hepsi Alice'in odasına gitti. Bazıları kocamandı. Ne olduklarını görmeye gittim ama beni içeri almadı. Onu yıllardır bu kadar heyecanlı görmemiştim. *Gülümsüyordu.*"

Flora arkadaşının yanına oturup balkonu görmek için yukarı baktı. Bu tuhaf, pek de hoş olmayan bir gelişmeydi. Çok geçmeden Albert Ellingham dışarı çıkıp balkon demirlerine yaslandı.

"Flora, Leo, gelin bakın. George'u da getirin. Artık hazır." Albert heyecandan deliye dönmüştü. "Alice'in odasına gelin."

Flora kaçırılma olayından beri Alice'in odasına girmemişti. Oda mükemmel bir şekilde muhafaza edilmişti. Dantel perdeler her sabah açılır, her gece kapatılırdı. Yatağa düzenli olarak temiz çarşaflar ve yorganlar serilirdi. Pe-

luş oyuncaklar yan yana dizilirdi. Bebeklerin tozu alınır, sandalyelerine yerleştirilirlerdi. Alice bir gün ortaya çıkarsa diye her mevsim bedenleri daha büyük olan yeni kıyafetler getirilirdi. Flora bunların hepsini biliyordu. Ama şimdi başka bir şey vardı, odaya hükmeden, neredeyse içeriyi dolduran bir şey. İçinde bulunduğu evin bir kopyası, Büyük Köşk'ün minyatür haliydi.

"Paris'te yapıldı," dedi Albert minyatür evin etrafında dolaşıp pencerelerinden içine bakarken. "İki sene önce sipariş vermiştim, nihayet geldi. Müthiş, değil mi?"

Leo boş bir bakışla dehşetini maskelemeye çalıştı ama başaramadı. Albert fark etmiş gibi görünmüyordu. Devasa oyuncak evin yanına giderek bir kapağı kaldırıp açtı. Büyük Köşk'ün içi, ameliyat masasındaki bir hastanın iç organları gibi gözler önüne serilmişti.

"Bakın," dedi Albert. "Detaylara bakın!"

Geniş ön salon küçültülmüş, merdivenleri ve mermer şöminesi orijinaline sadık kalınarak kopyalanmıştı. El kadar kapıların ufacık kristal kulpları parıldıyordu. İpek duvar kâğıdı, Fransız usulü dekore edilmiş oturma odası ve rengârenk duvarıyla balo salonu karşılarındaydı. Albert'ın ofisindeki iki ufak masanın üstünde pula benzeyen kağıtlar ve Flora'nın başparmağının üstünde tutabileceği kadar küçük telefonlar vardı. Üst katta da aynı şekilde Iris'in gri giyinme odası vardı. Şimdi içinde durdukları da dahil olmak üzere tüm odalar vardı. Oyuncak evde eksik olan tek şey kendisinin bir minyatürüydü.

"Çalışmaları için evin fotoğraflarını gönderdim ve vay canına, çıkardıkları şu işe bakın. Sana söylemiştim, Leo. Alice doğduğunda ona dünyanın en iyi oyuncak bebek evini alacağımı sana söylemiştim."

"Ve söylediğini yaptın," dedi Leo, boğazı kurumuş gibiydi.

"Sen ne düşünüyorsun, Flora?" diye sordu Albert.

"Bu inanılmaz bir şey," dedi Flora, boğazı düğümlenmişti.

"Evet," dedi Albert elleri belinde eve karşıdan bakarken. "Evet. Gerçekten öyle."

Albert'ın bu keyifli halindeki bir şey, oyuncak bebek evinin bir şekilde bir şeyleri değiştireceği izlenimini uyandırıyordu. Alice burada değildi ama oyuncak ev gelmişti ve oyuncak ev geldiyse, Alice de peşinden gelmeliydi. Lunaparktaki yamuk yumuk gösteren ayna mantığı işliyordu.

"Biliyorsunuz," dedi, "Iris'e de doğum günü için oldukça harika bir bina yaptırıyordum. Almanya'da gördüklerimizin aklını başından aldığını düşünmüştüm. Neyse. Artık önemi yok. Önemli olan Alice'in hediyesinin burada olması."

"Albert," dedi Leo, destek olmaları için Flora ve Marsh'a bakarak, "Bunu kutlamalıyız. Neden aşağı inip bir şeyler yemiyoruz? Ne dersin?"

"Evet," dedi Albert. "Sanırım bir şeyler yemeliyim. Montgomery bir iki jambonlu sandviç yapabilir."

Odadan çıkarlarken Albert hafifçe Leo'nun sırtına vurdu. Flora da gitmek istiyordu ama oyuncak evin varlığıyla donup kalmıştı. George da çömelmiş oyuncak ofisteki küçük mobilyaları inceliyordu.

"Birazdan gelirim," dedi Flora. "Biraz daha bakmak istiyorum."

"Olur, olur," dedi Albert. "Bak sen."

Albert ve Leo gittikten sonra George Marsh ayağa kalkıp Flora'ya döndü.

"Şuna bak," dedi en üst kattaki yatak odasını göstererek.

Yatakta düzgün bir şekilde yan yana oturan üç çini figür vardı, biri Albert, biri Iris, diğeri de ikisinin arasında oturan Alice'e aitti.

"Aman Tanrım," dedi Flora.

"Evet. Keşke bu şeyi ateşe verebilseydim."

George da aynı rahatsız edici tuhaflığı, gerçeğin alaya alınışını hissetmiş olmalıydı. Aniden konuşmasına neden olan şey bu çarpıklık olmalıydı.

"Alice'i," dedi Flora, "biliyor musun? Sana söylediler mi?"

"Neyi söylediler mi?" diye karşılık verdi George.

Flora eliyle alnına ovuşturdu.

"Bu bir sır ama senin bildiğini düşünmüştüm. Hiç söylemediler mi?"

"Neyi söylemediler mi?"

"O Albert ve Iris'in çocuğu ama onu..." Flora bir an elini havada salladı. "Onu Iris doğurmadı."

"Kim doğurdu peki?"

"Ben," diye cevap verdi Flora.

Flora, George'un bu bilgiyi sindirebilmesi için bir süre bekledi. George başını yana eğdi.

"Ne zaman doğduğunu bir düşün, George," dedi Flora. "Düşün. Dört yıl önce."

George bir kez ağır ağır gözlerini kırpıştırdı, sonra bir anlığına yeniden oyuncak eve döndü.

"Emin misin?" dedi George.

"Hiç şüphem yok," diye yanıtladı Flora. "Bir sabah uyandım ve çöp sepetine kustum. Önceki gece dışarı çıkmamıştım. Doktora gittim ve o da hamile olduğumu onayladı.

Iris'e söyledim. Hep bir çocuğu olsun istiyordu ama kendi çocuğu olmuyordu. Bu herkes için mükemmel bir çözümdü. Çocuk istediği her şeye sahip olabilecekti. Bu yüzden hep birlikte İsviçre'ye gittik. Orada herkesin sır saklamayı bildiği özel klinikler var. Alice'in evlat edinilmesiyle ilgili herhangi bir sorun yoktu. Sadece mahremiyet istediler. Tüm dünyanın Alice'e onun evlatlık olduğunu söylemesini istemediler. Her şey kusursuzdu."

Günbatımında içeriye süzülen ışığın oluşturduğu kristal damlacıklar minik avizeleri aydınlatıyordu. George ellerini ceplerine sokup kıpırdamadan ve konuşmadan bir süre eve baktı.

"Seninle evlenirdim," dedi George sonunda. "Sense bu yolu seçtin."

Flora buna karşılık aklını kaçırmış gibi güldü.

"*Seninle* evlenmek istemeyeceğim hiç aklına geldi mi?" dedi. "Eğlendik George ama sen asla ciddi değildin. Ben de öyle."

"Bir kızım var," dedi George.

"Hayır," diye karşılık verdi Flora. "*Benim* bir kızım var. Ve onun güvende olmasını sağladım. Ya da en azından denedim."

Kollarını kendine dolayıp ovuşturdu. Üşümüştü ve kafası karışmıştı. Niyeti asla bu konuşmayı yapmak değildi. Her şeyi söylediğine göre ekleyeceği başka bir şey yoktu. Ahşap zeminde tıkırdayan topuklarının sesiyle odadan çıktı.

George tek başına dikilip oyuncak bebek evine bakakaldı. Bir dev gibi içeriye uzanıp minik porselen Alice'i aldı. Bu haliyle bile benzerliği görebiliyordu. Gözleri onunkilere benziyordu.

Kendi çocuğunun kaçırılmasına izin vermişti.

Alice kayıptı, onun kiraladığı adamlarla dünyanın kim bilir neresindeydi. Annesini öldüren adamlarla birlikteydi.

George Marsh, Alice'i bulmayı hep istemişti ama artık bu görev hayatının tek gayesiydi.

X

King ailesinden biri, Edward ya da David, ne zaman Stevie'nin hayatında aniden ortaya çıkmaya karar verse bir sürü olay çıkıyordu. Stevie her seferinde zeminden metal kelepçelerin çıkıp ayaklarına dolanarak onu olduğu yere hapsettiklerini hissediyordu.

"Sen de kimsin?" dedi David. "Tanışmıştık, değil mi? Sen yeni ben misin?"

En son Burlington'da gördüğü, sokakta suratı yumruklanan kişiye bakan Hunter'a sormuştu bunu. Sol gözünün etrafındaki çürükler hâlâ koyu renkte ve iltihaplıydı, bazıları yeşermiş, bazıları ise mavi-siyahtı. Şakağından yanağına doğru inen kesiğe dikiş gerektiği aşikârdı ancak David dikiş attırmamıştı ve etin kendi kendine birleştiği yerde biraz boşluk kalmıştı. Öte yandan kocaman gülümsemesi hâlâ aynıydı ve morluklar gözlerinin koyu rengini iyice belirginleştirmişti.

"Evet, tanışmıştık ama burada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Hunter.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Janelle, David'e. "Okuldan ayrıldığını sanıyordum."

"Banyo penceresinden girdim[9]," dedi David, sanki çok olağan bir şeymiş gibi.

"Ah, bugün ihtiyacımız olan son şey senin saçmalıkların," dedi Janelle.

"Normal şartlarda sana hak verirdim. Fakat bugün gerçekten önemli bir durum var ve bir an önce konuşmamız gerekiyor, burada olmaz ama. Üst kata çıkalım."

"Okul *kapanıyor*," dedi Janelle.

"Haberim var. Bu yüzden geldim. Ciddiyim. Hemen şimdi yukarı çıkabilir miyiz? Bana bağırabilirsiniz ama sizinle konuşmam gereken gerçekten çok önemli bir şey var," dedi David.

"Yapmamız gereken şey..."

"Stevie size söyledi mi bilmiyorum ama Edward King benim babam," dedi David.

Vi ve Minerva'daki hayata garip bir giriş yapan Hunter için sürpriz olmuştu.

"Yok artık," dedi Vi.

"Ciddiyim. Yüzüme bak." David parmağını yaralanmamış çene çizgisi boyunca gezdirdi. "Bak, benzerliği görüyor musun?"

"Aman Tanrım," diye cevap verdi Vi.

"Evet. Benim tepkim de aynısı. Kötü bir adamın başkan olmasını engellemek istiyor musunuz? Daha fazlasını bilmek istiyorsanız peşimden gelin. Ya da duş jelinizi paketlemeye devam edin."

Söyledikleri grup tarafından sessizlikle karşılandı.

---

[9]David burada The Beatles'ın *She Came In Through the Bathroom Window* isimli şarkısına gönderme yapıyor. (e.n.)

"Dikkatinizi çekebildim mi?" dedi David. "Güzel. Öyleyse yukarı çıkalım."

David ayağa kalkıp kocaman sırt çantasını omzuna attı. Çantadan gürültülü bir ses çıktı. Sonra da herkesi arkasında bırakıp koridorda ilerledi.

"Bu çocuk neyden bahsediyor?" diye sordu Janelle, Stevie'ye.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Stevie. "Ama bence öğrenmeliyiz."

Grup bir arada kalmak için manyetik bir şekilde birbirlerine doğru çekiliyordu, belki de bu, okulun kapandığının bildirilmesinden doğan gergin enerji yüzündendi. Kavisli, gıcırdayan merdivenleri birer birer çıkmaya başladılar; Janelle, Vi'ye göz kulak oluyordu, Stevie David'i gördüğü için hâlâ heyecanlıydı, Nate ise... Grubun geri kalanına ayak uydurmaya çalışıyordu. Üst kattaki karanlık koridorda, David odasının kapısını açtı. Herkes peşinden içeri girdi. Stevie daha önce David'in odasına girmişti. Gri bir nevresim takımı, kullanmadığı kaliteli bir hoparlör, oyun konsolları gibi pahalı ama kişiye özel olmayan şeylerle dolu sade bir odaydı. O duvara yaslı yatakta da oturmuşluğu vardı. Orada...

Şu an bunu düşünemezdi.

"Burada olduğumu kimse bilmiyor," dedi David yere otururken.

"Kimse bilmiyor da ne demek?" dedi Janelle. "Peki ya babanın koyduğu o güvenlik kameraları?"

"Ah," dedi David gülümseyerek. "Onları bir süreliğine kapattım. Her şeyi açıklayabilirim ama..."

"Sen... Onları *kapattın mı*?"

"İşte babam konusunda anlamanız gereken şey bu," diye cevapladı David. "Sürekli dolaplar çevirip ne yaptığını tam olarak bilen bir kötü adam gibi gözüküyor fakat çözümlerinin çoğu basit ve kirli. Güvenlik sistemi o kadar da iyi değil. Ayrıca kurulumu da pek iyi değildi."

Stevie bir an David'in bakışlarını üzerinde hissetti ve o yüzden başını eğip ayakkabılarını incelemeye başladı.

"İyi bir sisteme benziyordu," dedi Stevie. "Bizim eve gelip güvenlik sistemi bilgilerini bizzat göstermişti."

"Nasıl bilgilerdi onlar?" dedi David başını hafifçe yana yatırarak.

"Teknik özelliklerini gördüm," dedi Stevie. Kulağa hoş geldiği için *teknik özellikler* kelimesini kullanmıştı ama hemen pişman oldu. Böyle bir şey gördüğü falan yoktu. Gerçeği söylemek yerine neden böyle dediğine dair hiçbir fikri de yoktu.

"Elinde bir sürü parlak dosya vardı."

"Parlak dosya, ha?" dedi David.

Stevie'nin yüzü kızardı.

"Sistemi bir hafta içinde kurup çalışır duruma getirmek için tak çalıştır sistemini kullandılar," dedi. "Herhangi bir donanıma sahip değil. Sistemi getirdikleri gün kolileri açarlarken bir baz istasyonunu alıp sakladım ve sonrasında da kurdum."

"Nereye?" diye sordu Janelle.

"Konuşmamızla alakası yok. Onu sakladım. Yapmam gereken tek şey kendimi sistem yöneticisi olarak belirlemekti. Sistemi satın alan babam olduğu için, kendisine ve personeline ait kullanıcı profilleri vardı. Bu yüzden personel sunucusunda ek kimlik oluşturdum. Adım Jim Malloy. Boston Malloys'tanım. Yüksek lisansımı Harvard'da yaptım. Çok

etkileyici. Tek yapmam gereken oturum açıp hiçbir şey yapmayan diğer baz istasyonuna ağ üzerinden geçiş yapmak. Böylece sistem çöküyor. Çok kolay. Gidip gelmem kolay oluyor. Eve gittim çünkü bunları almam gerekiyordu."

Elini cebine sokup bir avuç dolusu flaş bellek çıkardı.

"Bakınız," dedi. "Krallığın anahtarları."

"İçlerinde ne var?" dedi Janelle.

"Hiçbir fikrim yok ama bu flaş bellekler yemek masamızın altındaki, babamın kimsenin bilmediğini sandığı kasanın içindeydi," dedi David.

"Kasasını mı açtın?" diye sordu Stevie.

"Bu belleklerde babamın kampanya faaliyetleriyle ilgili bilgiler var. Hepsini okumam için yardım gerekiyor. Bu yüzden size geldim," dedi Janelle'e.

"Her şeyden önce," dedi Janelle, bu sohbeti sürdürmeye istekli ve bunu yapabilecek gibi görünen tek kişi oydu. "Bunların içinde ne olursa olsun bu yaptığın yasalara aykırı."

"Nasıl yani? Kendi evimden almış olmam çalmak mı sayılıyor?" dedi David.

"Evet," dedi Janelle. "Bunlar adaylık kampanyası bilgileri. İnsanlar böyle şeyler yüzünden hapse giriyor. Bu bir kutu mısır gevreği ya da televizyon değil."

"Ne alaka, avukat mısın sen?" diye karşılık verdi David. "Ayrıca mısır gevreği de aldığımı nereden bildin?"

Janelle yerden hafifçe kalkar gibi oldu.

"Şaka yapıyorum. Sence babam o tahıl karbonhidratlarına para verir mi? Bu adam haşlanmış katı yumurtayla sefalet içinde yaşıyor. Yasallık konusunu bir yana bırakalım, tüm

risk bana ait. Sizden yalnızca bunlara bakmak konusunda yardım istiyorum. Bir şeye bakmak suç değildir."

"Hayır, muhtemelen suçtur," dedi Janelle. "Ben gidiyorum..."

"Nell," dedi Vi, "Bekle."

"Vi, bunu yapamayız," dedi Janelle.

"Sadece duymak istiyorum," dedi Vi. "Polise anlatacaksak daha çok şey bilmemiz gerekir."

"Vi haklı," dedi David elini iyi niyetli bir şekilde sallayarak. "Beni ispiyonlayacağın zaman tüm gerçekleri biliyor olmalısın! Şimdi dinleyin."

"Yani bu radyoaktif şeylerden birini bilgisayarımıza takmamızı istiyorsun, öyle mi?"

"Bunu asla istemem," dedi David elini kalbine koyarak. "Ne tür bir canavar olduğumu sanıyorsun sen benim? Yanımda her şeyi getirdim."

Kocaman sırt çantasını açıp içlerinde ekose iç çamaşırlarının da olduğu buruşturulmuş, kirli kıyafetler çıkardı. Stevie bakmamaya çalışıyordu. (Tanrım, birinin iç çamaşırları bir anda önünüze serildiğinde bakışlarınızı kaçırmak çok zor oluyordu. Özellikle de bu iç çamaşırı söz konusuysa. Neden, beyin? Bunu neden yapıyorsun?) Çantasından haşat olmuş birkaç dizüstü bilgisayar ve iki tane tabletle birlikte bir tür ağ bağlayıcı ya da baz istasyonuna benzer bir şey çıkardı.

"Çoğu hurda, bazıları da en fazla elli dolar. Ağ bağlantılarını devre dışı bıraktım. Zaten isteseniz de bu hurda parçalarıyla online olamazsınız. İçeriği bu cihazlara aktaracağım ve görebileceğiniz şekilde önünüze yerleştireceğim. İsterseniz sizin için sayfaları bile kaydırırım. Tek yapmanız gereken okumak, ki bunu çok hızlı bir şekilde yapabilirsiniz. İşimiz bittiğinde bunları silip Champlain Gölü'ne

atacağım. Parçalara ayrılacaklar. Sanki hiç var olmamışlar gibi," dedi David.

"Bir sorunumuz var," dedi Nate. "Bir saate kadar okuldan ayrılıyoruz."

"Bu yüzden radikal planımı sunmak için tam da şimdi geldim ya zaten. Gitmeyin. Sizi almaya geldiklerinde başka bir yerde olun. Telefonlarınızı kapatın ve bekleyin çünkü en sonunda fırtına başlayacak ve otobüsler gitmiş olacak."

Fikir o kadar basitti ki Stevie güler gibi oldu. Sadece gitmeyin. Kalın.

"Bir düşünsenize," dedi David. "Hepimiz, hafta sonu şahane kar yağışı eşliğinde dağda birlikte saklanıyoruz. Bolca yiyecek, battaniye ve hatta akçaağaç şurubumuz var. En azından Ellingham'dan daha düzgün bir şekilde ayrılmak istemez misiniz? Ne yapabilirler ki? Okul kapandığında ayrılmadığınız için sizi dışarı mı atacaklar? Diğer binaya vedalaşmaya gitmiş ve saati kaçırmış olmak sizin suçunuz mu sanki? Değil. Size hiçbir şey yapamazlar."

"Ailem beni öldürür," dedi Nate. "Böyle bir durum var."

"Benimkiler de," dedi Janelle ama ses tonu birazcık değişmişti.

"Tekrar ediyorum," dedi David, "bizler, şu anda, burada gerçekten kötü bir kişinin başkan olmasını engelleme imkânına sahibiz. Düşünsenize, insanlara zarar vermek veya onları öldürmek için ırkçı politikalar uygulayan, çevreye kelimelerle anlatılamaz boyutta zararlar verebilecek, insanların dikkatini kendisinin sebep olduğu siyasi sorunlardan başka yöne çekmek için yasadışı savaş başlatabilecek birini durdurabilirsiniz. Onun bunları yapabileceğini biliyorsun, Vi."

Vi başını hafifçe eğdi.

"Stevie," dedi David, nihayet doğrudan ona doğru bakarak. "Ailen onun kampanyalarına yardımcı oluyor. Yaptıkları şeyleri ve hatta daha da fazlasını geri alabilirsin. Böyle bir şey için ben her şeyimi vermeye razıyım ama yapamam çünkü ben onun oğluyum ve zengin, beyaz pisliğin tekiyim. Ufak bir ceza alırım ya da nerede olduğu belirsiz bir okula gönderilirim fakat yine de buna değer. Çünkü ister inanın ister inanmayın, doğru olan bu. Kolay değil ama doğru. Öyleyse daha önemli ne var? Buna *değmez* mi?"

"Babanın yasadışı şeyler yaptığını nereden biliyorsun?" diye sordu Janelle. "Bu onu durdurabilecek mi? Çünkü insanlar daha önce de onu engellemeye çalıştılar."

"Çünkü o benim babam," dedi David. "Nasıl yaşadığını biliyorum ve dediğim gibi basit ve kirli çözümleri seviyor."

Gruptakiler bir süre sessiz kaldılar.

"Ben ikna oldum," dedi Hunter.

"Bu adama güvenebilir miyiz?" diye sordu David.

"Bunu sorgulamak için geç kaldın," diye karşılık verdi Hunter. "Ama o heriften nefret ediyorum ve bu yüzden hiçbir yere gitmiyorum."

"Ben de kalıyorum," dedi Vi.

"Vi..." Janelle sevgilisinin yanına gitti.

"David haklı. Elinde gerçekten bir şeyler varsa denemeye değer. Bu çoğunluğun iyiliği için. Ben böyle biriyim. Kalmak ve bunu yapmak istiyorum çünkü doğru olan bu. Benimle kal."

Rüzgâr uğuldayarak camlara çarptı.

Janelle burnundan uzun bir nefes vererek Stevie'ye baktı.

"Stevie?" dedi Janelle, sesi yalvarır gibiydi.

Stevie'nin vücudu olanların aşırılığından uyuşmuştu. David'e baktı, kalkık kaşlarına, paltosunun savruluşuna, saçlarının buklelerine. Larry'nin sözleri kafasının içinde yankılandı – onda doğru olmayan bir şeyler var, şehirdeydi, dikkatli ol...

"Ben... Evet. Ben de kalıyorum."

David'in dudakları küçük bir tebessümle kıvrıldı.

"Nate?" diye sordu David.

Nate ilgisizce elini salladı. "Olmam gereken bir yer yok. Ben de kalabilirim. Yalnız bunun yasadışı olduğundan eminim. Federal hapishanede birkaç yıl geçirmek nedir ki?"

Artık tüm gözler Janelle'in üzerindeydi. Janelle ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve kendisiyle savaş vererek omuzlarını geriye attı.

"Tanrı yardımcım olsun," dedi. "İyi. Tamam. Peki. Hadi yapalım şu işi. Sonuçta burada aklı başında birinin de olması gerekiyor."

"Pekâlâ." David ellerini ovuşturarak gülümsedi. "Yeraltına inme zamanı."

XI

"Pekâlâ, kampçılar," dedi David her şeyi çantasına geri koyarken. "Pix her an dönebilir, o yüzden gitmemiz gerekiyor. Saklanma zamanı."

"Nereye?" diye sordu Vi.

"Spor salonuna," dedi David. "Ben oraya göz attım. Güvenliği en az olan yer orası ve muhtemelen kilitleyecekleri ya da birini arayacakları son bina da orası olacaktır. Arka taraftan, ormanın içinden dolaşıp herkes gidene kadar orada kalacağız. Hadi gidelim."

"Şimdi mi?" dedi Nate.

"Şimdi," dedi David.

"Ben ne yapmalıyım?" diye sordu Hunter etrafına bakınarak. "Burada olma iznim var."

"Ne istersen yapabilirsin. Yeter ki ispiyonculuk yapma," dedi David.

"Bekle," dedi Janelle. "Burada mahsur kalacaksak, bunu *güvenli bir şekilde* yapacağız. Herkes yanına bir el feneri, yere serebileceği bir şey, su ve atıştırmalık bir şeyler alsın."

"*Gitmek* zorundayız..." dedi David.

"Atıştırmalıklar," diye usulca tekrarladı Janelle. "Mutfakta bir kutu var. Gidip getireyim."

"Onlara ihtiyacımız yok. Geri döneceğiz," dedi David.

"İhtiyacımız var," diye düzeltti Janelle ona duvarı bile delebilecek bir bakış fırlatarak. "Yiyecek, su, el fenerleri ve örtüler lazım."

Hızlı bir şekilde odalarına gitmeleri için herkese birkaç dakika verildi. Stevie sırt çantasına aceleyle bilgisayarını, teneke kutuyu, ilaçlarını ve *On Kişiydiler* kitabını tıkıştırdı. Sonuncusunu neden aldığından emin değildi ama yanında olması gerektiğini biliyordu. Normalde hiç giymediği ağır paltosunu üstüne geçirip cebine eldivenlerini sokuşturdu. Janelle de bir şeyler toparlıyordu ama çok daha yavaş hareket ediyordu. Atkı seçiyor, çantasına bir kazak ve ardından bilgisayarını koyuyor ve telefonuna bakıyordu. Vi ayaklarının üzerinde sabırsızlıkla sallanıyordu.

"Yardımın için teşekkürler, çilli," dedi David, Hunter'a. "Tehlikeyi atlatınca buluşuruz. Pix geri geldiği zaman birkaç dakikalığına dikkatinin dağılmasını sağla, tamam mı?"

"Bana gerçekten çilli mi diyeceksin?" diye cevap verdi Hunter.

"Tüm kimlikleri bana verin," diye devam etti David. "Güvenlikten geçtiğinizde sistem kimliklerinizi okuyabilir. Sistemi yeniden açtığımda fark edilmesini istemem."

Janelle yine çok tereddütlü görünüyordu ama artık bir yola girmişlerdi. Kartları David'e verdiler. David kimlikleri Janelle'in banyo malzemelerini koyduğu kutuya koydu.

"Güvenlik sistemi devre dışı kalmak üzere. Hazır mıyız? Üç, iki, bir."

David telefonunu montunun cebine geri koydu. Stevie'nin, güvenlik sistemini devre dışı bırakmakla meşgul olan David'in seksi görünümü göz ardı etmesi imkânsızdı.

"Sistem devre dışı. Harekete geçiyoruz."

Kapıyı itip kar tanelerinin ağır ağır düştüğü bir dünyaya adım attılar. Gökyüzü pembe bir çeliği andıran olağanüstü bir renge bürünmüştü. Yağış başlayalı neredeyse bir saat olmuştu, yerde ve ağaçlarda biriken kar kalınlığı şimdiden beş santime ulaşmış olsa da fırtına henüz başlamamıştı bile. Stevie, ağlaşıp vedalaşarak kampüsten ayrılmaya başlayan öğrencilerin ve otobüslerin rüzgârla taşınan seslerini duyabiliyordu.

Eski bir anıyı hatırladı, bu olay burada daha önce de yaşanmıştı. 1936 yılının nisan ayında, kaçırılma olayından sonraki sabah Albert Ellingham önceki gece meydana gelen olaylar nedeniyle okulun boşaltılmasını emretmişti. Tıpkı bugün olduğu gibi. Belki de Ellingham hiç var olmamalıydı. Belki de hep ölüm ve tehlike yüzünden terk edilmesi gereken bir yer olarak tasarlanmıştı.

"Uzun yoldan gidiyoruz," dedi David onları Minerva'nın arkasına doğru yönlendirirken.

Grup, heykel başlarının yanından geçip ormana doğru saparak yurttan uzaklaşmaya başladı. Taşların ve çalıların üzerinde yürüyerek orman hattı boyunca ilerlediler. Sıradan görünen bir erkek heykelinin önünden geçtiler. Bu Ellie'nin okuldaki ilk gecelerinde, büyük yurttaki partiye giderken tırmandığı heykeldi. Heykelin gövdesine boyayla SANAT BUDUR yazmıştı. Yazı sonradan silinmişti ama Stevie iyice yaklaşırsa harflerin izlerini görebileceğini düşündü.

Her dokunuş bir iz bırakıyordu.

David önden yürüyerek gruba rehberlik ediyor, normalde sarmaş dolaş ve sürekli konuşarak yürüyen Vi ve Janelle ise bu kez sessizlik içinde yan yana ilerliyorlardı. Janelle bakışlarını acınası bir ifadeyle dümdüz ileriye sabitlemişti; Vi'nin çenesi meydan okurcasına yukarıdaydı.

"Bunun şimdiye dek yaptığım en saçma şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorum," dedi Nate, Stevie'yle birlikte geriden gelirken. "Öyle olduğunu sanmıyorum ve bu beni endişelendiriyor."

"Muhtemelen değildir," dedi Stevie.

"Yani şu flaş bellek olayı çılgınca bir şey. Doğrusu onlara bakıp bakmayacağımı bile bilmiyorum."

"Öyleyse neden kaldın?" diye sordu Stevie.

"Çünkü" dedi Nate başıyla David'i işaret ederek, "sen ve o bir araya geldiğinizde senin başına hep kötü şeyler geliyor."

Stevie güçlükle yutkundu. O anda uzanıp Nate'in elini tutmak istedi ama Nate bu hareket karşısında muhtemelen bir avuç örümceğe duyacağından daha büyük bir coşku duymayacaktı.

"Bana anlattığın şeyi ona da söyleyecek misin?" diye sordu Nate. "Vakayı çözdüğünü yani."

"Bilmiyorum," dedi Stevie donmuş bir tüye benzeyen nefesini dışarı verirken. "Hayır. Yani olabilir de aslında, bilmiyorum. Yok yok. Ayrıca kalırsam ihtiyacım olan şeyi, ki bu vakayı destekleyecek herhangi bir şey olabilir, almak için daha fazla zamanım olacak".

"Pekâlâ," dedi Nate, "Artık *Cinnet* filmini yeniden canlandırma topluluğundan olduğumuza göre, sen de deneyebilirsin. Son bir şans."

Bir şeyi yapacağını söylemekle, okul arkadaşlarının ellerinde çantalarıyla otobüslerine giderken ağlaşıp birbirlerine sarıldıklarını gördüğün halde o şeyi yapmak için ormana doğru ilerlemek aynı şey değildi. Heykellerin arasında saklanırlarken Stevie arkadaşlarının bazılarını görebiliyordu.

Özellikle telaşla bir kişiden diğerine koşturan Maris dikkat çekiyordu. Dash de yerleri süpürecek kadar uzun paltosuyla Maris'in yanındaydı. Stevie onları biraz tanıyordu, birlikte ölümden dönmüşlerdi ve muhtemelen onları bir daha asla görmeyecekti. Mudge da oradaydı, sağ kolu alçıda ve göğsünün üzerinde askıda olduğu için arkadaşlarından yardım alıyordu. Stevie arkadaşlarıyla beraber ağaçların arasında gizlenirken herkes evine gidiyordu.

Sanat atölyesinin arkasından dolanıp kubbeli binaya giden tünelin girişini geçerek bakım çalışması olan yolun karşısına geçip ormana doğru yürüdüler. David eliyle işaret ederek onları yokuş aşağı inen, ağaç kökleri ve derinliği meçhul yaprak çukurlarıyla dolu bozuk yola yönlendirdi. Suyu azalmış ama hızlı akan nehre doğru kâh kayarak kâh tökezleyerek indiler. Stevie tepelerinde yükselen çıplak ağaçların arasından kütüphanenin tepesini ve Artemis ve Dionysus'un bir kısmıyla spor salonunu görebiliyordu. Üç otobüs girişteki sfenkslerin önünden geçip park yerinin etrafını dönerek yola çıktılar.

"Bu taraftan," dedi David onları pencerelerden birinin açık olduğu binanın arka tarafına götürürken. Tek tek pencereye tırmandılar, Stevie bacağını beceriksizce pencere pervazına atıp içeriye girmeye çalışırken çantası takıldı. İçeriye girmek için pek hoş bir yol olduğu söylenemezdi ama girebilecekleri başka bir yer yoktu.

"Sistem yeniden devrede," dedi David her biri güvenli bir şekilde pencereden içeri girdikten sonra.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Janelle.

"Gidip yatacağız. Havuz malzemelerinin olduğu odayı tavsiye ederim. Dün gece orada uyudum. Çok sakin. Bir sürü havlu var. Havuz sosisleri de var. Havuz sosislerimiz olduğunu biliyor muydunuz?"

Stevie, Dionysus'ta fazla zaman geçirmemişti. Okulun ilk gününde düzenlenen tur sırasında burayı görmüştü ve üst kattaki kostüm odasına birkaç kez kısa ziyaretlerde bulunmuştu. Tuhaf bir binaydı. Tapınağa benzeyen boyalı giriş duvarıyla küçük bir yer olan tiyatro da buradaydı. Zemininde matların serili olduğu, spor aletleriyle dolu modern bir salon ve birkaç giyinme odası vardı. Bina klor kokuyordu.

"Biz üst kata çıkıyoruz," dedi Vi. Mesaj açıktı, Janelle ve Vi'nin konuşmak için biraz daha zamana ihtiyaçları vardı.

"Biz havuzda olacağız," dedi David. "Sakın bizsiz gitmeyin. Telefon kullanmak yok."

Nate, David ve Stevie binanın zemin katının büyük kısmını kaplayan havuz bölümüne ilerlediler. Havuza, üzerine yaldızlı harflerle HAVUZ yazılmış güzel görünen eski bir ahşap kapıdan giriliyordu. İçerisi canlı bir açık mavi ve beyaz renklerdeki fayanslarla döşenmişti.

Bunlara ek olarak içeride tanrı veya tanrıçalara ya da sessiz cankurtaranlar gibi bakan çeşitli Romalı ya da Yunanlılara ait gülümseyen dekoratif kabartma yüzler vardı. Tepede ise üstü çoktan beyaz karla örtülmüş, kavisli muhteşem bir cam tavan vardı. Camın her milimetresi karla kaplıydı. Havuzun dibinde bir Neptün mozaiği vardı. Suyun içinden onlara bakıyordu.

"Buraya," dedi David fayanslarda gürültüyle yankılanan sesiyle.

Sığınakları mavi havlular, kapaklı sepetler, kimyasal şişeleri ve güvenlik ekipmanlarıyla dolu bir malzeme odasıydı. Yan tarafta David'in uyku tulumu ve yastık görevi gören bir havlu yığınının olduğu küçük bir barınma alanı vardı. İçinde sandviç ambalajları, cips, paketli kekler ve yemekhaneye ait gibi görünen birkaç kapla birlikte yemek artıklarının olduğu bir çanta vardı.

"Ne zaman beridir burada kalıyorsun?" diye sordu Nate.

"Sadece dün geceden beri. Hoş geldiniz. Rahatınıza bakın. Havlular yumuşacık, tavsiye ederim."

Stevie ve Nate uyku tulumundan uzakta bir yer buldular. Stevie üstüne oturmak için birkaç havlu aldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu David. "Tamam o zaman."

Işıkları kapattı.

"Ciddi olamazsın," dedi Nate.

"Binayı kontrol etmek için pencereden içeriye bakabilirler," dedi David.

Odanın diğer tarafına geçti ve o sırada ayakları Stevie'nin bacağına çarptı.

"Ee," dedi. "Herkes nasıl?"

"Bundan nefret ediyorum," dedi Nate.

"Yeni bir şeyler yok mu? Kitap nasıl?"

"Ben gidiyorum," diye karşılık verdi Nate.

"Nate..." dedi Stevie.

"Başka bir yer vardır mutlaka. Depo falan gibi bir yer."

"Burası kadar iyisi yok," dedi David. "Otur. Bu işi bitirmemiz lazım. Düzgün davranacağım. Söz veriyorum."

Sessizlik oldu.

"Peki *sen* nasılsın Stevie?" dedi David.

"Yoğun bir dönemdi," diye cevapladı Stevie.

Nate yüksek sesle içini çekti.

"Sen neler yaptığından bahsetmeye ne dersin?" dedi Stevie. "Seninki daha ilgi çekici gibi."

"Pekâlâ," dedi David. "Dayak yedikten sonra arkadaşım beni Harrisburg'e götürdü. Komşumuzun kulübesinde uyudum. Eve girdim. İhtiyacım olanları aldım ve geri döndüm. Lanet olasıca bir mağara adamı gibi ormanda sürünerek ilerledim, havuz malzemelerinin olduğu odada uyudum ve sonra yanınıza geldim. Şimdi de buradayız işte."

"O tabletler ve diğer şeyler ne olacak?" dedi Nate.

"Bir süredir onları toparlıyorum. Böyle bir operasyon önceden hazırlık gerektiriyor. Aslında daha fazla vaktim olsun isterdim ama dün gece kazayı ve yaklaşmakta olan fırtınayı duydum, burada işler gerçekten sarpa saracak gibi duruyordu. O yüzden plan değiştirip doğaçlama bir şeyler yapmak zorunda kaldım."

"Orada yaptığın konuşma pek de doğaçlama gibi durmuyordu," dedi Stevie. "Ne kadar zamandır bu işin üstünde çalışıyorsun?"

"Bir iki gündür. Fikrin büyük kısmını *The West Wing* dizisinden aldım. Çocukken izlememe asla izin vermedikleri tek diziydi, o yüzden favorim oldu. Babam başkan olup Beyaz Saray'a girerse yardımcısı kim olur acaba? Sence kimi seçer, Stevie? Sen onu benden daha iyi tanıyorsun."

"Herhangi bir yere gidebilirim," dedi Nate. "Kalorifer dairesi olabilir mesela. Kanalizasyonla bağlantılı bir yer de olabilir."

Yaklaşık yarım saat sonra, Vi ve Janelle onlara katıldılar. Yukarıda her ne yaptılarsa, bu hiçbir şeyin çözülmesine sebep olmamıştı. Havuz malzemelerinin bulunduğu küçük odaya geldiler. Janelle, Stevie'nin yanına otururken Vi, Nate'in yanına sıkıştı. Janelle, Stevie'yi neredeyse kör eden ışığı yakmakta ısrar etti.

"Sizi yeniden görmek güzel," dedi David elini gözlerine doğru kaldırarak.

"Buyurun," dedi Janelle atıştırmalıkları ve küçük folyo paketleri dağıtırken.

"Bu ne?" diye sordu Nate. "Folyo mu?"

"Mylar battaniyeleri," diye yanıtladı Janelle. "İnsanlara maratondan sonra verdiklerinden."

"Neden Mylar battaniyen var?" diye sordu Nate.

"Uygun güvenlik malzemelerim olmadan bu dağın tepesine gelemezdim," diye cevap verdi Janelle. "Ayrıca ucuz bir şey ve bir paket mendil kadar küçük. Hem elektriği ve kaloriferleri kapattıklarında lazım olacak, bu büyük olasılıkla gerçekleşecek."

Janelle'in önsezileri akıl almaz ölçüdeydi.

"Ayrıca birkaç sorum daha var," dedi Janelle. "Mesela kendini dövdürmenin sana nasıl bir yararı oldu? Babanın seni bulmak istemesine neden olmadı mı?"

"Senin ailende muhtemelen öyle olurdu," dedi David. "Benim ailem farklı. Babam benden en kötüsünü bekliyor, ben de öyle yaptım. Kaçtım, bir kavgaya karıştım, ne yapacağı belli olmayan ve zararlı biri olduğumu gördüğünden emin olmak için de internete koydum. Bir yerlerde armut bir mindere oturmuş elektronik sigara içtiğimi düşündüğünden eminim. En azından birkaç gün beni aramaması için kendimi biraz görünmez yapmak istedim."

Bu, David'in Stevie'ye ebeveynleriyle ilgili söyledikleriyle tamamen örtüşüyordu.

"Parçası olduğunuz için size de teşekkür ederim, Stevie," dedi David.

"Ne?" Stevie'nin ağzından bir anda fırlayıverdi.

"O dayak olayına tesadüfen mi denk geldiğini düşünüyorsun?" dedi David. "Olayı senin görmene ihtiyacım vardı. Burlington'a kadar seni takip edip o çocuklara para verdim. Senin yolunun üstünde olduğumuzdan emin olduktan sonra tam zamanında beni dövmelerini sağladım. Bu sayede sadece dayak yiyip kaçtığımı değil, bunu yapmaları için insanlara para verdiğimi ve olayı kaydettirip internete yüklediğimi de herkese anlatabilecektin. Bu tuhaflığın ve çılgınlığın boyutunu ikiye katlamak demekti. İnsanları yeteri kadar uzun süre merakta tutacaktı. İhtiyacım olan şey..."

İhtiyacı olan şeyin zaman kazanmak olduğunu belirtircesine elleriyle başının etrafında bir daire çizdi.

"Peki neden flaş belleklerde bir şeyler olduğunu düşünüyorsun?" dedi Janelle.

"Kaynaklarım var," dedi David. "Şimdi kim tablet ister? Başlamamız lazım."

"Ben," dedi Vi yüksek sesle.

David, belleği bağlayabileceği bir cihazla birlikte tabletlerden birini ona uzattı.

"Nate?"

"Ben böyle iyiyim," dedi Nate. "Aynı anda sadece bir kural ihlal etmek istiyorum."

David, "Paşa gönlün bilir," der gibi omuz silkti.

"Bunun bir hayır olduğunu varsayıyorum, Janelle yoksa..."

"Bu bir hayır," dedi Janelle, tabletle çalışmaya başlamış olan Vi'ye bakarak.

"Peki o zaman. Hadi başlayalım."

"Peki ya ben?" diye sordu Stevie.

"Ah, sen de ister misin?" dedi David, tabletlerden birini çıkarıp Stevie'ye doğru uzattı ama Stevie ona uzandığında tableti geri çekti.

"Belki de yapmamalısın," dedi David.

Tableti çantasına geri koydu.

Nate, sanki bilgisayarının içine girmeye çalışıyormuşçasına başını çok sert bir şekilde öne eğdi. Janelle başını iki yana salladı.

"Böylesi daha iyi," dedi.

Ve böylece bir yandan kar yağar, rüzgâr eser ve Ellingham boşalırken, grubun her bir üyesi havuzun yanındaki küçük odada kendi işiyle meşgul oldu. Stevie çantasına uzanıp bir adada bir araya gelerek tek tek öldürülen on yabancıyla ilgili *On Kişiydiler* kitabını çıkardı.

Kitapta olanlar şu an yaşadıklarına belki de biraz fazla yakındı.

18 Şubat 1937

New York

George Marsh, Mott Caddesi'ndeki *Manelli's* adındaki restoranın kapısını iterek açtı. Manelli bölgedeki diğer restoranlar gibi spagetti ve midyenin, dana etinin, kaliteli kırmızı şarabın olduğu, sürekli İtalyanca konuşulan bir mekândı. Karlı bir gecede saat onda içeriden hâlâ sessiz uğultular duyuluyordu, masaların üzeri puro dumanıyla kaplıydı ve kahkahalar tabaklara vuran çatal bıçak seslerini bastırıyordu. Bir bar taburesine oturup bir bardak viski, bir tabak salam ve ekmek sipariş etti.

"İki adamı arıyorum," dedi küçük ekmek somununu parçalarken.

Barmen barı temizliyordu.

"Buralarda bir sürü adam var. İstediğin iki tanesini seçebilirsin."

George elini cebine atıp bara yüz dolar koydu. Barmen gözlerini kırpıştırdıktan sonra parayı bardan alıp önlüğünün cebine koydu. George'un yanında oyalanıp barın çinko yüzeyini daireler çizerek parlattı. Böyle haraççılık yapılan,

rakamların konuştuğu, ufak servetlerin kese kâğıtlarında ya da sigara paketlerinde el değiştirdiği bir yerde bile yüz dolar dikkat çeker ve size kulak verilmesini sağlayabiliyordu.

"Bu adamların isimleri var mı?" diye sordu barmen gelişigüzel bir şekilde.

"Andy Delvicco ve Jerry Castelli."

Barmen, George sanki onunla havadan sudan konuşuyormuş gibi başını salladı.

"Evet, bu adamları tanıyor olabilirim," dedi. Bezi barın altındaki lavaboda yıkayıp sıktı. "Bir iki gün sürebilir."

"Telefon numaram bu." George cebinden bir kalem çıkarıp numarayı peçetenin üstüne yazdı. "Aklına bir şey gelirse diye. Belki işime yarayacak bir şey bulursun, o adamların bir sürü arkadaşı var."

Viskiyi ve salamının son lokmasını silip süpürdükten sonra bar taburesinden indi. Dışarı çıkar çıkmaz neon tabelaların ışığında pembe ve mavi görünen kara karşı paltosunu iyice sarıldı. Peşinden gelmek isteyenlere ona yetişme fırsatı verecek kadar yavaş yürüyordu.

George Marsh, sonraki on gün boyunca her gece aynı rutini izledi. Fırsatçı tiplerin takıldığı mekânlara gidip barmenlerle sohbet ederek her birine birer yüzlük bıraktı. Barmenlerin çoğu çevrelerine sorup araştıracaklarını söylediler. George hepsine telefon numarasını bıraktı. Şimdiye kadar arayan olmadı. Ondan kuşkulananlar oldu ama George asılsız olduklarını anlamıştı, çeteler gelen gideni araştırmayı severdi ve herkes George Marsh'ın kim olduğunu zaten biliyordu. Kimse Albert Ellingham'ın adamının peşine düşmezdi. Bu çok fazla bela demekti. Sadece gözleri George'un üzerindeydi ve George görülmek istiyordu. Andy Delvicco ve Jerry Castelli'nin aranan adamlar olduğunun ve onları

bulan kişiye para verileceğinin *bilinmesini* istiyordu. İşin ucunda sonsuz ve elde etmesi kolay Ellingham parası vardı.

Kolay para. Bu dünyadaki sorunların pek çoğunun başlangıcıydı. Kesinlikle George'un başına geleceklerin de başlangıcıydı...

George her zaman iskambil oynardı. Ciddi boyutta değildi. Orada, burada, istasyonda, cumartesi gecesi birilerinin evinde oynanan birkaç oyundan ibaretti. Arada bir biraz zar atmayı ya da yarışlara gitmeyi severdi. Albert Ellingham'ın çevresinde olmaya başlayınca işler daha heyecanlı bir hal aldı. Bir anda daha büyük ve daha iyi oyunların, daha fazla cazibenin, daha fazla heyecan ve paranın yer aldığı Central Park Kumarhanesi'nde geçen geceler, Atlantic City'de geçirilen hafta sonları, Miami, Las Vegas ve Los Angeles'a yapılan seyahatler ortaya çıktı.

Borç batağına saplanması çok hızlı gerçekleşti. Albert Ellingham'ın çok yakın arkadaşı olduğu için insanlar ona kredi vermekten memnundular ve George da her zaman bu parayı geri kazanacağından emindi. Beş bin dolar borcunun olması hiçbir şey değildi ama sonra on oldu, sonra yirmi...

Elbette Albert'tan para isteyebilirdi. Bunu düşünmüştü ama öyle utanç vericiydi ki. Ya Albert hayır derse, ne olurdu? O zaman geriye ne para kalırdı ne iş ne kredi ne de arkadaşlar. Kendisi için yarattığı hayat yok olup giderdi. Yirmi bin doları ne yapıp edip bulmak zorundaydı.

Albert Ellingham'ın okuldaki işçilere ödeme yapmak için ofisindeki kasada düzenli olarak tuttuğu paraya gelecek olursak...

Plan çok basitti.

Andy ve Jerry, polislik günlerinden tanıdığı iki ahmaktı. Bir baltaya sap olamamış, özenti ama böyle basit bir iş için uygun tiplerdi. İşin gerçekleşeceği gün George'dan işaret

aldıktan sonra yolda Mercedes marka arabasıyla Iris Ellingham'ın gelmesini bekleyeceklerdi. George işin geri kalanını hallederken onlar da Iris'i yakalayıp birkaç saat bir çiftlik evinde tutacaklardı. Ondan sonra da paralarını alıp evlerine dönecek ve bifteklerini yiyeceklerdi. Kazandıkları en kolay para olacaktı. Kimse zarar görmeyecekti, hatta bittiğinde Iris olup bitene gülecekti. Bu hikâyeyi sonsuza dek anlatıp duracaktı. Macerayı severdi, bu tam ona göreydi.

İlk sorun Alice'in de orada olmasıydı. Alice genellikle araba gezintilerinde annesine eşlik etmezdi. Iris muhtemelen Alice yüzünden savunmaya geçerek kızını korumak için onlarla mücadele etmişti. Bir şekilde ölmüş ve Champlain Gölü'nü boylamış olmalıydı.

Ve sonra diğer çocuk vardı, küçük Dottie Epstein. O gün asla kubbeli binada olmamalıydı. Kimse olmamalıydı. Dottie o delikten hiç korkmadan atlamıştı. Düşünce başını çarpmıştı. Korkunç bir görüntüydü ancak George'un bu işi bitirmekten başka seçeneği yoktu.

Andy ve Jerry, George'un tahmin ettiği kadar ahmak çıkmamıştı. O gece Iris ve Alice'i alıp geri getirmek için ortaya çıktığında George'a saldırmışlardı. Onları saklayıp daha fazla para istemişlerdi. En başından beri her şey kontrolden çıkmış durumdaydı. İki kişi ölmüştü ve Alice hâlâ kayıptı.

Alice. George'un çocuğu. Albert Ellingham'ın değil. *Onun* çocuğu.

Andy ve Jerry neredeyse bir yıldır saklanmayı başararak iyi iş çıkarmışlar ve ortalıkta hiç görünmemişlerdi. Sonra ansızın George'un kaynaklarından biri bir hafta önce arayıp Jerry'yi Five Points'in yakınlarında gördüğünü söylemişti. George hemen New York'a dönüp sokak sokak aramaya başlamıştı. İtalyan mahallesinde ortalığa yeterince para saçarsanız, bir şeyler bilen birileri mutlaka çıkardı.

George bir taksiye atlayıp Albert Ellingham'ın Manhattan'daki bir sürü dairesinden birinin bulunduğu, şehrin dışındaki Yirmi Dördüncü Cadde'ye gitti. Albert Ellingham, çerez alır gibi daire ve ev satın alırdı. Bu daire 1906'da, bundan otuz sene önce Madison Square Garden'ın çatısında *Mam'zelle Champagne* adındaki müzikal esnasında vurulan Stanford White'ın uğrak yeri olduğu söylentileriyle tanınıyordu. White sonunda hak ettiğini bulan alçak herifin tekiydi. Onu vuran adam da öyleydi. Bu kasabada o kadar çok pislik vardı ki.

Daire küçüktü ama mükemmel dekore edilmişti. Büyük bir yatak odası, nakit para için bir kasa, hiç kullanılmayan küçük ve modern bir mutfak ve birinci kalite bir radyo vardı. George içeriye girer girmez radyoyu açtı. Odayı bir senfoni sesi doldurdu. Ne dinlediği umurunda değildi, sadece sessizliğe tahammül edemiyordu. Karanlık odada paltosu ve şapkasıyla, ışıkları yakmadan oturup yağan karı izledi. Kim bilir kaçıncı kez zihninden aynı düşünceler geçiyordu.

Alice ortaya çıkmadıysa bir sebebi olmalıydı. Elbette annesiyle birlikte ölmüş olabilirdi ama bu George'a pek doğru gelmiyordu. Bir çocuğu zapt etmek kolaydı, özellikle de Alice gibi küçük ve narin bir çocuğu. Dünya tatlısı bir çocuktu. Sık sık birlikte oynarlardı. Herkese oyuncaklarını ve bebeklerini gösterir, sarılır, öperdi. Bazen George'un elini tutup onunla dolaşırdı. Onu bir yere saklamak pek de zor değildi. Çok iyi saklanmasına bile gerek yoktu. Elbiselerini değiştirip saçını kesince herhangi bir çocuk gibi olabilirdi.

Küçük Alice. Şimdi onunla ilgili sahip olduğu her anı yeni bir anlam kazanmıştı. Onun kızı. Kendi kızını tehlikeye atmıştı. Onun, yani babasının tekrar gelip onu kurtarması mantıklı olan tek şeydi. George Marsh kar yağışını seyrederken sandalyede uyuyakaldı. Uyandığında hava yeniden aydınlanmıştı. Radyodaki sabah programı Başkan Lincoln hakkında bir tarih konuşmasıydı. Gece epey kar

yağmıştı, banyonun pencere pervazında en az on santimetre kar birikmişti.

Paltosu hâlâ üstünde olduğu için duş almanın ve üstünü değiştirmenin pek bir anlamı yoktu. Onun yerine gidip köşedeki lokantada kahvaltı edecekti.

Sokak kapısına yaklaştığında, kapının altından içeriye bir şeyin itilmiş olduğunu fark etti. Bir kartpostaldı bu. Bir tarafında Burlington'da yer alan, Albert Ellingham'la birlikte üzerlerine işaret koydukları paraları bir tekneye indirdikleri Rock Point denen tepenin bir resmi vardı. Tekne sonradan ortadan kaybolmuştu. Kartın arkasını çevirip kargacık burgacık yazılmış sözcükleri okudu:

KIZI İSTİYORSAN ÇENENİ KAPALI TUT.

George sinsi sinsi gülümsedi. Balık oltaya gelmişti.

XII

"Hadi uyanın."

Stevie gözlerini açtı ama her yer hâlâ karanlıktı. Bir el omzunu sarsıyordu. Elin ve sesin sahibinin David olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Stevie elinde açık kalmış olan *On Kişiydiler* kitabıyla dolabın içindeki yastık yığınlarının arasında oturduğu yerde uyuyakalmıştı. Ağzının suyunun aktığından ve horladığından fazlasıyla kuşkulansa da başını sertçe iki yana sallayarak uyanık görünmeye çalıştı. Önce aklı bir sürü şeyle meşgul olduğundan ve sonra da bir kış gününü bir yığın kimyasalla dolu havuz malzemeleri dolabında geçirdiğinden birkaç gün boyunca aynı kıyafetleri giymek zorunda kalmıştı ve bu yüzden tüm vücudu sert bir kabuk bağlamış gibiydi.

"Canlanın," dedi David. "Eve gitme zamanı."

"Eve mi?"

"Artık saklanmanın bir anlamı yok," dedi David. "Bu yalnızca bizi aramalarına ve sorun çıkmasına neden oluyor."

Stevie dolaptan çıktı. Cam tavan üstündeki kardan dolayı ağırlaşmıştı. Nate endişeyle ona bakıyordu.

"Muhtemelen bu havaya uygun inşa edilmiştir," dedi. "Ama bu kar çok fazla. Koca bir bebek gibi davranmak istemem ama cam parçalarının altında ölmek istemem."

Fark ettikleri ilk şey kapıyı açamıyor olmalarıydı, kapının önünü otuz santimetre kar doldurmuştu. İçeriye girmek için kullandıkları pencereden çıktılar. Kar lapa lapa yağıyordu. Öyle yoğundu ki Stevie diğer binaları göremiyordu, görebildiği tek şey pembe-beyaz bir dünyanın içindeki çizgilerdi. Etrafını beyaz bir battaniye gibi saran gökyüzünde bir çerçeve gibi duran Büyük Köşk'ün görüntüsü büyüleyiciydi. Bu sert ve tuhaf havanın içinde parıldayan birkaç ışık vardı. Ellingham'ın geri kalanı karanlıktı. Kütüphanede, sınıflarda ya da yurtlarda hiç hareket yoktu. Havuzun dibindeki Neptün mozaiği, kontrolünden çıkan başka bir su tarafından yutularak yavaş yavaş çeşmenin içine gömülüyordu. Kar tüm sesleri yutuyordu. Bu belki de en tuhaf kısımdı. Stevie, tepedeki bu yer ne kadar sessiz olursa olsun, rüzgârda hışırdayan ağaçların, odun çıtırtılarının ve hayvanların sebep olduğu hafif ve yumuşak bir ses akımının hep olduğunu fark etti. Bu gece, rüzgârın operayı andıran uğultusundan başka bir ses yoktu. Kendi sesleri etraflarındaki kalın kar tabakası tarafından yutuluyor, her sözcük kendini duyurabilmek için direniyordu.

Konuşacak fazla bir şey de yoktu. Yürümek zordu. Her adımda bacağını diz boyu kar yığınının içinden çıkarıp diğer ayağını yukarı kaldırarak kara daldırması gerekiyordu. Yürümeye çabalamaktan terledi ve teri üzerinde soğudu. Çok geçmeden ayakları yanmaya ve uyuşmaya başladı. Minerva Yurdu'na giden yola döndükleri zaman, Stevie içeriye girebilmek için herhangi bir şeyle ya da herhangi bir kimseyle karşı karşıya gelmeye hazırdı.

Yorgun argın yurda girdiklerinde içeride tatlı bir sıcaklık vardı. Şöminede Hunter'ın gözetiminde olan, olur da sönerse diye tehditkâr bir biçimde kurcalayıp durduğu ke-

yifli bir ateş yanıyordu. Stevie'nin onun için seçtiği polar ve terlikleri giyiyordu. Yanında Pix vardı, yıpranmış koltukta, kocaman kahverengi ve tüylü sabahlığına sarınmış halde oturuyordu. Oyuncak ayıcık gibi giyinmiş olmasına rağmen, ayağa kalktığında yüzünde çok daha korkunç bir yaratığın bakışları vardı.

"Donarak ölmeden önce hepiniz gidip üstünüzü değiştirin," dedi Pix. "Sonra derhal buraya dönün ki size bağırabileyim. Çünkü aşırı *kızgınım*."

Stevie, penceresinin önüne yığılarak camı yarıya kadar kapatmış olan kar yüzünden normalde olduğundan daha karanlık görünen odasına doğru yalpalayarak girdi. Çıplak ve yanan eliyle ışığı açıp ıslak giysilerini çıkardı. Vücudu normal sıcaklığına kavuşurken her yeri acıyordu. İçgüdüsel olarak bornozunu kapıp koridorda yalpalayarak duşa doğru gitti. En sıcak su bile tenine değdiğinde soğuk hissettiriyordu. Yeniden sıcaklık hissini yakalayıncaya kadar fayansların köşesinde büzüşerek bekledi. Tekrar hayata bağlanan son yeri ayakları oldu. Duştan çıkıp uyuşmuş bir halde odasına dönerek en yakınındaki, en yumuşak ve en sıcak kıyafetleri giydi. Sonra daha fazla çorap, ilkinin üstüne başka bir kapüşonlu daha giydi ve omzuna da bir battaniye attı. Nihayet kat kat giyindikten sonra yürüyebilmek için ayaklarını sürümek zorunda kalarak ortak salona döndü. Janelle tüylü, üzerinde kedi suratları olan pijamasıyla oradaydı. Vi üstü gökkuşaklarıyla kaplı ödünç aldığı başka bir pijama giyiyordu. David'in büyük çantasında da yedek kıyafetleri vardı; eskiden babasına ait olan o Yale eşofman altı. İlk öpüştükleri gece de onu giyiyordu.

"Pekâlâ," dedi Pix herkes oturur oturmaz. "Bazı konularda gerçekten ama gerçekten çok net olacağım. Herkes yurt hapsinde. Kar temizlenene kadar kimse buradan ayrılmayacak. Okul kapalı olabilir ancak bu bazı şeyleri yerine getirmenin hiçbir yolu olmadığı anlamına gelmez. Evde eğitim

konusunda iyi tavsiyeler mi istiyorsunuz? Okul bir gün tekrar açılabilirse geri gelme şansınız olsun ister misiniz? Üniversiteye gitmek ister misiniz? Öyleyse ben aksini söyleyene kadar hiçbir yere kıpırdamayın. Sen hariç, Hunter. Sen ne istersen yapabilirsin."

"Ben de hiçbir yere gidemem," dedi Hunter. "Kar deli gibi yağıyor."

"Tabii. Ama ne istersen yapmakta özgür olduğunu söylemek istedim."

"Peki," dedi David rahatlayıp ayaklarını şömineye doğru uzatarak. "Zaten gidilebilecek bir yer yok."

"Buraya gelmeden önce olduğun konusuna girmek bile istemiyorum," dedi Pix. "Çünkü artık muhtemelen bir anlamı kalmadı."

"Bir araştırma için gitmiştim," dedi David.

Nate ona, *"Araştırmalarla dalga geçme, gerizekâlı,"* der gibi bir bakış attı.

"Hepiniz," dedi Pix. "Evlerinizi aradınız mı?

"Benim telefonum çekmiyor," dedi Vi.

"Benimki de," dedi Nate.

Stevie telefonunu çıkardı. Sinyal yoktu.

"Üst katta bir sabit telefon hattı var," dedi Pix. "Sırayla onu kullanacağız. Kim başlamak ister?"

Kimse gönüllü olmayınca önden gitme işi bir şekilde Stevie'ye kaldı. Ellingham'da geçirdiği süre boyunca Pix'in, ortak salonu, mutfağı ve ayrıca üst kattaki odaların karşı tarafındaki alanın üzerini kaplayan özel dairesine hiç girmemişti. Duvarları kil rengine boyamıştı. Etrafta uzun ağızlı pirinç çaydanlıklar, masmavi ve beyaz çinilerle kaplı alçak, altıgen masalar, özenle oyulmuş ahşap hayvanlar, üzerlerin-

de renkli resimler olan teneke ve pirinç fenerler gibi Orta Doğu ve Afrika'ya ait güzel objeler vardı. Pix'in diğer tutkusu olan 90'lar müziğinin yanı sıra parşömen üzerine yazılmış taklit hiyeroglifler vardı. Nirvana gibi gruplara ait en az bir düzine orijinal konser posteri vardı. Stevie'nin içlerinde tanıdığı tek grup Nirvana'ydı.

Elbette kemikler de vardı. Küçük malzeme kutusunda Pix'in kıymetli dişleri vardı. Şömine rafı muhtemelen sahte olan bir uyluk kemiği, bir kafatası, küçük bir tahtaya monte edilmiş bir diz eklemi gibi birtakım kemiklerle süslenmişti. Dairenin geri kalanı duvarlar boyunca yığınlar halinde dizilmiş her türden kitapla doluydu. Küçük koltuğunun yanında, koridorda ve masanın üzerinde hep kitaplar vardı.

Pix ona sabit telefonu uzattı. Stevie kendini Pix'in onu acele ettireceği düşüncesine hazırlayıp numarayı çevirdi. Telefonu annesi açtı.

"Selam," dedi Stevie. "Üzgünüm. Otobüsü kaçırdım. Her şey çok hızlı gelişti ve..."

"Çok şükür iyisin! Ah, Stevie, her şey yolunda mı? Sıcak bir yerde misin?"

Akıl almaz bir şekilde annesi kızgınmış gibi görünmüyordu. Okul, annesine otobüsü kaçırdığı gibi daha yumuşak bir şeyler söylemiş olmalıydı, kaçıp akşam karanlığına dek havuzda saklandığını değil. Bu Bana Charles De'nin işi gibi görünüyordu, sert olanı yumuşatmak ve Ellingham'ın tam bir ölüm tuzağı değilmiş gibi görünmesini sağlamak onun vazifesiydi. Savunmasında iyi iş çıkarmıştı. Tüm canlılığı ve basmakalıp lafları iyi etki bırakmıştı.

"Hiçbir yere çıkma," dedi annesi. "Güvenli ve sıcak bir yerde kal. Kar yağışı kesilir kesilmez eve geleceksin."

"Elbette," dedi Stevie, nasıl hissetmesi gerektiğinden emin olamayarak. Ebeveynleri ona karşı anlayışlı davran-

dığında kendini onlar hakkında yanlış hükümler veren bir asalak gibi hissediyordu.

"Seni seviyoruz," diye ekledi annesi.

Bu sevgi sözcükleri de nereden çıkmıştı? Ailesiyle arasında böyle şeyler olmazdı. Birbirlerini severlerdi ama bunu pek *dillendirmezlerdi.*

"Ben, şey... Evet. Biz iyiyiz. Bir sürü yiyeceğimiz var, patlamış mısırımız falan var. Battaniyemiz ve odunumuz da var."

Neler diyordu? Bir kulübede huzurlu bir hafta sonu geçirmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyor olmalıydı. Ve doğruyu söylemek gerekirse oldukça net bir hayaldi. Yiyecekleri, patlamış mısırları, battaniyeleri ve yakacak odunları vardı. Rahatları yerindeydi.

Konuşması bitince telefonu Pix'e verdi.

"Kafan karışmış gibi görünüyor," dedi Pix.

"Beni öldüreceklerini sanmıştım," diye cevap verdi Stevie.

"Sürpriz, Stevie. Ailen sadece güvende olmanı istiyor."

Pix, telefonu tekrar yerine koyup duvara yaslandı.

"Hepiniz birer aptalsınız, bunu biliyorsunuz değil mi?" dedi. "O kadar insanın içinde en mankafalıları beni bulmuş. Ama hepiniz burada olduğunuz için mutlu olmadığımı söylersem yalan olur. Hadi gel. Şu aramaları bitirelim de bir şeyler yiyelim. Hepinizin hâlâ burada olduğunu anlayınca yemekhaneyi yağmaladım."

Herkes aramalarını yaptıkça salonun havası biraz değişti ve sonra mutfaktan yemekler gelmeye başladı. Pix içeriye üzerinde tepsiler dolusu peynirli makarna, plastik kâselerde salata ve meyve, lazanya, tavuk, közlenmiş patates ve kızarmış tofu peyniri bulunan bir servis arabasını iterek girdi.

Günün öğle yemeği için hazırlanan her şeyin yanı sıra süt, meyve suyu ve her türlü içecek de vardı. Buzdolabına sığmayacak kadar çok şey vardı, bu yüzden Pix bir kısmını dışarıya, mutfak penceresinin altına koymuştu. Doğa, buzdolabı vazifesini görmüştü. Sıcak çikolata, patlamış mısır ve mısır gevreği gibi pek çok normal şey de vardı. Muhteşem bir hafta sonu için gereken her şey gerçekten vardı. Birlikte son bir gösteri daha. Hepsi coşkuyla yemeklere gömüldüler.

"Bizimle başka kim kaldı?" diye sordu Janelle. "Sadece sen kalmadın, değil mi?"

"Siz manyaklar dışında mı demek istiyorsun?" dedi Pix. "Teknik servisten Mark, Dr.Scott ve Dr.Quinn. Vi, senin için üst kattaki odayı hazırlayacağım." Bahsettiği oda Hayes'in odasıydı ama kimse bunu dile getirmeyecekti. "Siz ikiniz," dedi Pix, Janelle ve Vi'yi göstererek. "Ayrı odalarda kalacaksınız."

Vi ve Janelle sessizce bakıştılar. Pix bile fark etmişti.

"Geri dönmek güzel," dedi David. "Odama gidip bir şeyler okuyacağım. Karın keyfini çıkaracağım. Sabah görüşürüz."

"Sanırım ben de aynısını yapacağım," dedi Vi. "Bayağı yorgunum."

"Yatağa yatıp kitap okumak isteyen ilk kişi olmamak çok tuhaf," dedi Nate, David ve Vi odalarına giderken. "Kutu oyunu veya başka bir şey oynamak isteyen var mı?"

"Gerçekten hiç oyun havasında değilim," dedi Janelle. "Herkese iyi geceler."

Pix masada hızla azalan gruba baktı.

"Tamam..." dedi Nate. "Aklımdaki oyun daha büyük bir grupla oynanacak bir şeydi, o yüzden ben de yatsam iyi olur. Biraz kitabım üzerinde çalışırım belki."

Durum vahimdi. Sadece Stevie, Hunter ve Pix kalmıştı. Stevie, yapılacak doğru şeyin Hunter ile oturup konuşmak olduğunu biliyordu. Fakat yukarıdan gelen ayak seslerini duydu, David yeniden yurttaydı. Bu fırtınadan sonra hepsi haritanın başka başka yerlerine doğru savrulacaklardı. Konuşacak ya da dikkatini toplayabilecek halde değildi. En iyisi diğerlerine uyup uyumaya çalışmaktı.

Tuhaf bir iyi geceler dileğinden sonra odasına döndü. Yatağa çıkıp ışığı söndüremeden duvara baktı kaldı. Orada herhangi bir mesajın görünmesi pek olası değildi ancak içinde yurtta olmayan birinin onu izlediğine dair huzursuz edici bir his vardı. Bu imkânsızdı. Kar deli gibi yağıyordu ve okul boştu. Yine de kalkıp pencereye gitti. Açması biraz çaba gerektirdi, pencere soğuktan donmuştu. Açar açmaz buz gibi soğuk ve kar fırtınası suratına çarptı. Fenerini alıp dışarıya tuttu.

Yalnızdılar. Karmakarışık ve ciddi bir biçimde, derinlemesine ve anormal derecede yalnızdılar.

Stevie rüzgârla savaşarak pencereyi kapadı, sonra titreyerek üstündeki karı silkeleyip yatağına döndü.

Dışarıda bir ağacın gölgesinden yeniden ortaya çıkan kişiyi görmemişti.

XIII

İşe yaramadı, asla da yaramayacaktı.

Öncelikle Stevie'nin odası buz gibiydi ve defalarca kalkıp daha kalın kıyafetler giymek zorunda kaldı. İlk önce daha kalın bir pijama, sonra bir pijama daha, çoraplarının üstüne birkaç çorap daha, siyah kapüşonlusu ve en üste de paltosunu giydi. Yatağa girip bir insan dürümü gibi bu katmanların içinde sıkıştı.

Bir de dışarıdan gelen ıslık sesi vardı. Sanki buhar ve sıcak su püskürten bir düzine çaydanlıkla dolu bir odada gibiydi. Kar fırtınası başlamıştı ve şiddeti Stevie'yi korkutmuştu. Rüzgârın parmakları pencerenin kenarlarından içeriye uzanıyordu. Kulaklığını takıp dikkatini dağıtmak, biraz daha normal hissetmek için bir internet yayınını dinlemeye çalıştı ama tanıdık sesler tuhaf hissetmesine neden oluyordu. Odasının duvarları huzurunu kaçırıyordu.

David neden kendisine tablet vermeyi reddetmişti? Neden okula dönüp herkesin yapmasına ihtiyaç duyduğu şeyi Stevie'nin yapmasına izin vermemişti? Bu bir test miydi? Bir oyun muydu? Bir ders miydi? Yoksa bu saydıklarının hepsi miydi?

Stevie rahatsız olmuştu.

Üst kata çıkarsa hata ederdi. David'in istediği buydu. Stevie'nin de öyle.

İnsanlar birbirlerine neden böyle bağlılardı? Neden sağduyu ve muhakeme gücümüzün her an kısa devre yapabileceği bir elektrik akımıyla donatılmıştık? Neden bizi aptal durumuna düşüren kimyasallarla doluyduk? Nasıl olup da aynı anda hem bu kadar heyecanlı ve öfkeli hem de beynimize binlerce duygu dolu iğne batırılıyormuş gibi hissedebiliyorduk?

Stevie üst kata çıkmayacaktı.

Sadece kalkacaktı, hepsi bu. Üst kata çıkmayacaktı.

Kendi kapısının önüne kadar çıkacaktı o kadar.

Kesinlikle koridoru geçmeyecekti.

Merdivenlerin başı, sınır orasıydı.

Yarıya kadar çıkacaktı. Sonra en tepeye ama sonra geri dönecekti.

Sonunda karanlık koridorda onun kapısının önündeydi. Kapının altından ışık sızmıyordu, içeriden ses de gelmiyordu. Herhangi bir ses yakalamaya ve neler olup bittiğini anlamaya çalışırken kasıldı. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, bedeni beklentiyle doluydu.

Hayır. Odasına geri dönmeliydi. *Sakın teslim olma!*

"Neden içeri girmiyorsun?" dediğini duydu David'in.

Keskin bir nefes alış sesi duydu ve sesin kaynağının kendisi olduğunu fark edince şaşırdı. Bedenlerimiz bize sürekli ihanet ediyordu. Aptal et çuvalları. Elini kapı koluna koyup her şeye ve her yere lanetler savurarak kapıyı açtı. David yataktaydı, örtülerin üzerinde, tamamen giyinik vaziyetteydi ve bir tabletin üzerine eğilmişti.

"Bir şey mi istiyorsun?" dedi David.

Stevie ne istediğini bilmiyordu. Buraya, David'in kapısına vardığında anlayacağını düşündüğü belirsiz bir sezgiyle gelmişti. Doğa onu ve David'i yönlendirecekti. Sözcüklere gerek olmayacaktı. Fakat doğa hatırlatmayı kaçırmıştı, bu yüzden kendini eşikte bir vampir gibi dikilirken buldu.

David'in odası, fiyatlara bakmayan birinin kataloglardan sipariş ettiği şeylerle doluydu. Yıpranmış sırt çantası, kaçak sigara kokusu, özensizce yere atılmış Sherlock ceketi, bir kutu Japon eriştesi ve haşatı çıkmış bir telefon... Bunlar David'i akla getiren şeylerden oluşan boş bir tuval görüntüsü yaratıyordu. Ona açıklayabilmek için ipuçları arıyordu ve bulduğu her şey beynindeki sinirleri uyararak harekete geçiriyordu.

"Bana tablet vermedin," dedi Stevie.

"Doğru."

"Neden?" diye sordu.

"Çok meşgulsün," dedi David sakin bir sesle. "Vaktini almak istemiyorum."

Pencereden bir tıkırtı duyuldu. Tabletten gelen ışık David'in yüz hatlarını, yanaklarındaki çukurları, kaşlarının sivri uçlarını görebilmesi için yeterliydi. Şimdi yatağa doğru yürüyüp yanına uzanmak istiyordu. Bir şey yapmalıydı. Herhangi bir şey.

Stevie tereddütle birkaç adım ilerledi. David tableti kucağına koydu.

"Ah, sevişmek mi istiyorsun?" dedi David ellerini tabletin üstünde kavuşturup bacak bacak üstüne atarken. "Sahiden ister misin? *Zevkin doruklarına çıkmaya ne dersin?*"

Sesi öfkeli değildi. Stevie'nin canını acıtıyordu.

"Acaba biz..." dedi Stevie.

"Hayır" dedi David. "Olmaz."

"Buraya ne için geldin?" diye sordu Stevie. "Bunları kendi başına da okuyabilirdin."

"O zaman eğlenceli olmazdı ki," diye karşılık verdi David. "Ayrıca ben yavaş okuyorum. Birkaç büyük beyinden yardım almak daha iyi."

"Saçmalık," dedi Stevie.

"Seni görmek için mi geri döndüğümü düşünüyorsun?" dedi David "Öyle mi? Babam için çalışan, beni izleyip casusluk yapmak için geri dönen *Stevie* için mi?"

"Ben casusluk yapmadım," dedi Stevie. "Babanı da sevmiyorum. *Ailem* onun için çalışıyor ve ben buna son vermek için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

"Evet, söylemiştin. Acil arama listesine SeaWorld'ü koymuşsun. Aferin," dedi David.

"Baban," dedi Stevie, "oturduğumuz sokağın aşağısına dev bir ırkçı reklam panosu astırdı. Sence ben *o adam* için çalışır mıyım?"

David bacak bacak üstüne attığı aynı rahat pozisyonunda oturmaya devam etti ama şimdi daha gergin görünüyordu.

"Hadi gerçekleri gözden geçirelim," dedi David. "Babam seni bana göz kulak olman, yoldan çıkmama engel olman şartıyla buraya kendi uçağıyla geri getirdi. Ben sana güvendim. Sana sırlarımı anlattım. Sana annemden ve kız kardeşimden, babamın bize yaptıklarından bahsettim."

"Bana yalan söyledikten sonra," dedi Stevie. "Birçok kez. Bana ailenin öldüğünü söylemiş olman..."

"Ve bunun için özür diledim. Belli ki yeterli olmamış. Elimden gelen her şeyi yaptım. Tüm yolları denedim."

Denemişti. Doğru söylüyordu. O gece tünelde Stevie'ye tüm hayatını anlatmıştı. Ellie'yi bulduklarında hıçkıra hıç-

kıra ağlamıştı. Kendini tüm çıplaklığıyla Stevie'nin önüne sermişti. Ve karşılığında Stevie panikleyerek, babasıyla David'i kontrol altında tutmaya yardım etme şartıyla okula geri dönebilme anlaşması yaptıklarını ağzından kaçırmıştı.

"Babanla aramızdaki konuyu sana anlattım, casusluk yapmıyordum. Beni geri getirdi, hepsi bu. Benden tam olarak ne istediğini bile gerçekten bilmiyorum."

"Senin verebileceğini sandığı bir şey," diye cevapladı David. "Onun çalışma şekli böyle. Babam insanların zaaflarını sezebiliyor. Bulunduğu konuma böyle geldi. Ben de aynı sebeple onun eşyalarını karıştırırsam bir şeyler bulacağımı biliyorum. Gördün mü, armut dibine düşüyor. Şeytan kendi kazdığı çukura düşüyor. Benim Vi gibi siyaset konusunda bilgi sahibi olan zeki birilerine ihtiyacım vardı. O Hunter denen adama rastlamak da büyük şanstı. Hepsi gelecek için fark yaratmayı önemseyen kişiler. Oysa sen..."

Stevie karanlıkta David'in yüzündeki ifadeyi göremese de sırıttığını hissedebiliyordu.

"Geçmişin büyük suçlarını çözmek istiyorsun ki böylece herkes senin Nancy Drew olduğunu düşünsün. Ve bu süreçte ne oldu? Ellie öldü ve..."

Bu noktada sustu ama sapladığı bıçak çoktan hedefini bulmuştu. Edward King'e hiçbir şey vermemiş olması önemli değildi. Edward King ondaki zayıflığı görmüştü.

"Alt kata insen iyi olur bence," dedi David. "Isınmaya çalış. Duyduğum kadarıyla hava soğuyacakmış. Hem de çok."

24 Şubat 1937

George Marsh beş gece boyunca *Manelli's* restoranının dışını gözetledi.

Birileri Andy ya da Jerry'ye, George'un şehirde olduğunu ve onları aradığı haberini yetiştirmişti. Onu tehdit etmeye yetecek kadar korkmuşlardı. Birine geri çekilmesini söylediğinizde, bunun nedeni bir köşeye sıkışmış çıkamıyor olmanızdır. Kartpostal ona adamlardan en az birinin New York'ta olduğunu ve bu hangisiyse, korkmuş olduğunu söylüyordu. Ne kadar sürerse sürsün bekleyip izleyecekti.

Sokakta dikkat çekmek çok riskliydi. Yolun karşı çaprazında, gecede iki yüz dolar karşılığında George'un içeride oturup pencereden dışarıyı gözetlemesine izin veren bir bakkal vardı. Bir miktar parayı da bütün gece *Manelli's*'deki barda oturarak etrafa kulak kesilen ve ilgisini çekebilecek her şeyi ona rapor eden birkaç adama veriyordu. Artık paranın onun için bir anlamı yoktu, bu onun için konomik krizin sarstığı bir şehirde etrafa saçtığı hatırı sayılır miktarlardan ibaretti. Gerekirse Carmine Caddesi'ndeki herkese para verebilirdi.

Buz gibi soğuk bir gecede saat dokuzu henüz geçmişti, George yeni sigara paketini açmış ve dükkân sahibi ortalığı süpürüyordu ki George, başı önünde *Manelli's*'e doğru yürüyen ama arkasına dönerek etrafa şüpheli bakışlar atan bir adam gördü. Bu adam her kimse, atkısını yüzünü örtecek kadar yukarı çekmişti. Fark edilmemek için beceriksizce bir girişimdi. Adam *Manelli's*'in kapısına gelip içeri girmeden önce sağına soluna bakındı.

"Sal," dedi George gözlerini pencereden ayırmadan, "benim için *Manelli's*'i arar mısın?"

Dükkân sahibi süpürgeyi kenara bırakıp telefonu çevirdi, sonra da ahizeyi George'a uzattı. Birkaç kez çaldıktan sonra barmen telefona cevap verdi.

"İçeri bir adam girdi," dedi George merhaba bile demeden. "Gelen Andy ya da Jerry ise, 'Kent merkezine gelmelisiniz. Paket servisimiz yok,' de. Değilse, 'Yanlış numara,' de."

"Hayır, paket servisimiz yok. İsterseniz kent merkezine gelin," dedi barmen kısa bir duraklamanın ardından.

George telefonu geri verdi.

Yaklaşık yarım saat sonra restoranın kapısı açıldı ve aynı adam şapkasını yüzüne doğru indirmiş, atkısını da yukarıya kadar çekmiş vaziyette dışarı çıktı. George sigarasını bakkalın tezgâhındaki kül tablasında söndürdü. Adam binaların sonuna ulaştığında, George onu takip etmeye başladı. Yeni yağmış tertemiz kar sayesinde sola doğru dönen ayak izlerini takip etmesi kolay olmuştu. Adam arabaların arasından geçerek ara sokaklardan birine yöneldi. George adımlarını hızlandırdı ama adama görünmemeye çalışıyordu. George Marsh'ın önce polis memuru, şimdi de FBI'da olması boşuna değildi. Bu sokaklar onundu ve nasıl ilerleyeceğini biliyordu.

Adam bir arabanın yanında durdu ve tam kapıyı açacakken George hamlesini yaptı.

"Merhaba, Jerry."

"Tanrı aşkına," dedi Jerry, korkudan nefes nefese kalmıştı. "George."

George adamın yüzüne bir yumruk indirip onu çöp tenekelerinin üstüne devirdi. Düştüğü yerde Jerry'yi yüz üstü çevirip kollarını arkasında birleştirerek bir çift kelepçe taktı. Hızla üstünü arayıp belindeki tabancayı ve çorabındaki sustalıyı aldıktan sonra Jerry'yi ayağa kaldırdı.

"George..." diye başladı Jerry. "Ben..."

George kendi paltosunu çıkarıp Jerry'nin omuzlarına atarak kelepçeli bileklerini gizledi.

"Yürü," dedi. "Kaçmaya çalışırsan ya da bağırırsan ateş ederim. Şüpheli hareketler yaparsan yine ateş ederim."

"*Tanrı aşkına*, George..."

"Ayrıca çeneni kapat."

New York'a döndüğü sabah George, Five Points'deki güvenilir bir yağmacıdan bir araba satın almıştı. George polisken bu adamı defalarca suçüstü yakalamıştı fakat adam ona kin beslememişti ve parası olan bir müşteriye araç satmaktan mutluluk duymuştu. George'un battaniyeler ve fazladan ışıklarla donattığı güzel ve sağlam bir arabaydı. George'un şu anda Jerry'yi içine ittiği araba oydu. Adamı içeri soktuktan sonra ayak bileklerini iple bağlayıp sonra da onu arabanın koltuğuna bağladı. İşini sağlama aldıktan sonra şoför koltuğuna geçti.

"Kız," dedi George. "Alice."

"George, ben..."

"Kız dedim. Yaşıyor mu?"

"Ben bir çocuğu asla öldüremem, George. Kadını bile öldürmek istememiştik. Senin dayak yemeni de asla istemedim. Bu fikirler hep Andy'ye..."

"Kız nerede?"

"Kız hayatta," dedi Jerry hevesle. "Yaşıyor. Ona göz kulak olacak birilerinin yanına bıraktık."

"Nereye?"

"Dağda, gölün New York'a bakan diğer tarafında. Bu insanların orada bir kulübeleri var. Temiz bir aile. Onlara Alice'in kız kardeşimin çocuğu olduğunu ve onu olumsuz bir durumdan uzak tutmaya çalıştığımızı söyledik. İyi insanlar, George. İşleri yoluna koyana kadar kızı orada tutacaktık."

"Nerede?" diye sordu George.

"Ormanda bir yerde. Bir kulübe. Neresi olduğunu unuttum."

George, Jerry'nin kafasına yandan bir yumruk attı.

"*Tanrı aşkına*, George..." Jerry soğuğa rağmen aşırı terliyordu.

"Bir kızı kaçırıp onu nereye bıraktığını mı unuttun? İşte bu durumda yapacağım şey şu: Seni bir çapaya bağlayıp East River'a atacağım."

"Tanrı aşkına, George!"

"Kulübenin nerede olduğunu hatırlayacaksın," dedi George sakince. "Düşün."

"Harita gibi bir şeye baksam belki hatırlayabilirim."

George buna hazırlıklıydı. Koltuğunun kenarında çok çeşitli ve ülkenin her yanına ait haritalar vardı. Gerekirse Kaliforniya'ya bile gitmeye hazırdı. Haritaları aldı.

"New York," dedi George haritalardan birini açarken. "Farz et ki seni öldüreceğim. Bunu değiştirebilecek tek kişi

sensin. Göster hünerini. Haritaya bak ve söyle, nereye gidiyoruz?"

XVI

Stevie üst kattaki koridorun karanlığında dikilmiş, hayatını mahvetmeyi nasıl becerdiğini düşünüyordu.

Tam kazanacak gibiyken son anda kaybetmişti. Hem de pisi pisine! Göz göre göre kendini boşluğa bırakmıştı. İmkânsızı başararak vakayı çözmüştü ama şimdi bu koridorda dünyası yıkılmış, kolları ve bacakları üzüntüden uyuşmuş, soğuktan donmak üzere olan, reddedilmiş biriydi.

Dünyadaki bütün kötülükler onun etrafında dönüyordu. Burada kalmakla son Ellingham oyununu da oynamıştı. Ailesi onun değil yeniden buraya geri dönmesine izin vermek, muhtemelen bir daha hiçbir yere gitmesine izin vermeyecekti. Varsa üniversite parasını gündemden kaldırabilirlerdi. Ellingham da büyük olasılıkla notlarını düşürürdü. Pittsburgh'e geri dönecek ve sonsuza dek çaresiz ve sıkışıp kalmış hissedecekti.

Ne uğruna? Ondan nefret eden biriyle kar fırtınasında birkaç gece geçirebilmek uğruna.

Peki ya Ellingham Vakası? Ya tamamen hayal görüyorsa? Ama teneke kutu elindeydi; yani Şeytanın Ta Kendisi mektubunun adam kaçırma olayıyla ilgisi olmadığına dair

somut bir kanıt. Bu önemliydi. Ancak vardığı diğer sonuçların hepsi birer varsayımdı. Hem gerçekten ne önemi vardı ki? Belki mektubun iki öğrenci tarafından yazılmış olduğunu göstermeye çalışabilirdi. Ama bu kendi hayatını heba etmeye değer miydi?

Bu koridorda sonsuza kadar duramazdı. Nate'in odasına gitmeyi düşündü ama dertleri çok büyüktü. Dünyanın avuçlarının içinden kayıp gittiğini ona açıklayamazdı. İçten içe karanlıkta düşüp kural tanımayan bacaklarının kırılmasını ve yere yığılmayı dileyerek merdivenlere geri dönmek için kurşun gibi ağır ayağını diğerinin önüne atmaya çalıştı. Ama aslında böyle bir şey olsun istemiyor, tırabzana ve duvara tutunarak adımlarını dikkatle atıyordu.

Belki David odasından çıkar ve merdivenlerin tepesinde durup yumuşacık ve pişman gözlerle ona bakardı. Biraz önce söylediği şeyin hissettirdiği çaresizlikle ellerini saçlarının arasından geçirdiğinden saçları biraz havada duruyor olurdu. "Hey, neden tekrar yukarı gelmiyorsun?" gibi bir şey söylerdi ve Stevie de düşünüyormuş gibi biraz durup sonra şöyle derdi...

Belki de güneş dünyanın etrafında dönüp sonunda onu yutar.

Şimdi daha da kasvetli olan kendi karanlık koridorunda duruyordu. Ağlayamayacak kadar kafası karışık, uyuyamayacak kadar kırgın, hareket edemeyecek kadar çaresiz hissediyordu. Ortak salonda ışık yanıyordu. Birisi uyanıktı. Stevie kimseyi görmek istemiyordu ama yalnız kalmak da istemiyordu. Koridorda hapsolmuş, olması gerektiği yer dışında başka bir yerde sıkışıp kalmıştı.

Ama sonsuza kadar koridorda kalamazdı. Koridorlar bu amaç için değillerdi. Koridorun sonuna kadar ilerleyip kapının aralığından bakınca içeride oturan kişiyi gördü. Hunter'dı, üzerinde o gün Burlington'dan onun için aldığı

polarla koltuğa oturmuş elindeki tabletin üzerine eğilmişti. Şöminedeki ateş sönmüştü ama odada hâlâ duman kokusu vardı. Hunter onu görmedi ve Stevie geri çekilmeyi düşünse de ileri ya da geri gitme konusunda bir karar veremedi. Farkında olmadan ses çıkarmış olmalıydı çünkü Hunter şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Tanrım!" dedi, neredeyse elindeki tableti düşürüyordu.

Muhtemelen iyi bir görüntüydü, hortlak gibi köşeden uzanmış bir kafa.

"Pardon! Çok pardon. Özür dilerim, ben..."

"Sorun değil," dedi Hunter kendini toplayarak. "Buraya pek alışkın değilim. Sen... İyi misin?"

Stevie birine iyi olmadığını söylemektense patlamış bir volkanın tam ortasına düşmeyi tercih ederdi. Hızlıca başını salladı.

"Uyuyamadım," dedi.

Niyeti başından beri oraya gelmekmiş gibi salonda uzun adımlarla yürüyerek mutfak kısmına geçti ve kendine sıcak çikolata yapmak için elektrikli su ısıtıcısını doldurdu. Bardağına iki paket sıcak çikolata tozu döküp tüketmek istediği bu toz yığınına baktı. Bu toz bir şeylerin yerini doldurabilir ve Stevie'nin içinde ikiye ayrılmış olan her neyse onu onarabilir miydi?

Bir bardak dolusu kakao tozundan bunu beklemek biraz fazlaydı.

"Bir şey ister misin?" diye sordu Hunter'a mutfaktan dışarı uzanarak. "İçecek bir şeyler? Ben..."

Stevie *"Her türlü sıcak içeceği yapabilmek için su kaynatıyorum"* der gibi eliyle su ısıtıcısını işaret etti.

"İsterim," dedi Hunter. "Çay ya da o tür bir şey olabilir."

Stevie başka bir bardağa bir poşet çay koydu ve her iki içeceği de odaya götürdü. Hunter oturmak için odadaki en soğuk yerlerden birini seçmişti. Hem bacadan hem de ön kapıdan içeriye buz gibi bir hava giriyordu.

"İşe yarar bir şeyler buldun mu?" diye sordu Stevie bardağı şöminenin tuğladan yapılmış kenarına koyarken.

"Neye baktığımı bilmiyorum," dedi Hunter. "Her birimizin okuması gereken bir flaş bellek vardı. Ben adaylık kampanyası stratejileri hakkında binlerce e-posta ve düzinelerce finansal işlem tablosu okudum. E-postalar bu kampanyada yer alan herkesin bir pislik olduğunu gösteriyor ki bu hiç şaşırtıcı değil. Hesap tablolarının ne anlama geldiğini de bilmiyorum. Birisi bir şey için çok para ödüyor ama ne olduğu veya ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu araştırma akşamları oyalanmak için tuhaf bir yöntem."

Tableti koltuğun üstündeki minderlerin arasına itip kupayı aldı.

"Teşekkürler," dedi Hunter. "Teyzemin evinin yanacağını, buraya düşüp kar fırtınasında, Edward King kampanyasına ait e-postaları okuyacağımı hiç düşünmemiştim."

Stevie için bunu duymak birinin ondan daha büyük sorunları olduğunu gösteren güzel bir hatırlatmaydı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Hunter. "David? O..."

Stevie sorunun sonunu bekledi çünkü David hakkındaki sorular pek çok yöne gidebilirdi. İçindeki her şey savunmaya geçmiş bir yılan gibi dolanmıştı.

"Yani onu ilk kez dayak yerken gördüm. Ve o King'in oğlu. Sonra bu şeyleri alması, yani çalması... Bu çok uç bir durum. Bu iyi bir şey mi? Sanırım öyle. Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Ben de," dedi Stevie.

"Sen ve o ..." Hunter sözlerinin havada asılı kalmasına müsaade etti. "Bir şey var. Çok bariz."

"Hayır," dedi Stevie içmekte olduğu çikolata çamuruna bakarken. Üzerinde gri renkli, iğrenç çözülmemiş kakao topakları yüzüyordu.

"Ah," dedi Hunter. "Özür dilerim."

Hunter, özür dilemenin doğru hareket olduğunu bilecek kadar akıllıydı. Stevie omuzlarının biraz gevşediğini hissetti ama bakışlarını elindeki karanlık içeceğe sabitledi. Bir süre rahatsız edici sessizliğe alıştılar. Hunter dikkat çekici biriydi, aşırı yakışıklı olduğundan değil ama tavırları rahattı. David'in aksine insanı tartıp biçiyor gibi görünmüyordu. Yüzündeki çiller yıldızlı bir gökyüzü gibiydi. Vücudu yapılıydı. Sağlam karakterli ve içtendi. Güvenilirdi.

"Seninle biraz teyzen hakkında konuşabilir miyim?" diye sordu Stevie.

Hunter evet der gibi başını salladı.

"O gece onu aradım," dedi Stevie.

"Meşgul gibiydi. Konuşamayacağını söyledi. Yanında biri var gibiydi. Sen kimseyi gördün mü?"

"Hayır," dedi Hunter. "Kulağımda kulaklık vardı. Biliyorsun o gerçekten yüksek sesle müzik dinlerdi ve alt kat çok kokuyordu, bu yüzden çoğunlukla üst kattaydım. Dönem sonu ödevim üzerinde çalışıyordum. Okyanusta bulduğumuz plastikler konusuna dalmıştım."

"Yani fark ettiğin ilk şey..."

"Dumandı," dedi Hunter. Kelimeyi söylerken yüzünden bir şey geçti. Bakışlarını Stevie'den kaçırarak yukarılara baktı ki bu, Stevie'nin profil çıkarma hakkında okuduğu kitaplara göre Hunter'ın hatırladığı anlamına geliyordu. "Kokuyu duydum. Daha önce duman kokusu duymuştum

ama bu seferki çok yoğundu ve gerçekten çok keskin kokuyordu. Odun dumanı gibi değildi. Yanmaması gereken bir şeyler yanıyormuş gibiydi. Böyle bir koku duyduğunda bir şeylerin ters gittiğini anlıyorsun. Kulaklığımı çıkardığımda çıtırtı sesini duydum. Bir tepsi dolusu bardağın peş peşe düştüğünü düşün. Kapıya ve oradan da merdivenlere ulaştığımda her şey çok hızlı gelişti. Her yerde duman vardı. Merdivenlerden inerken görmekte zorlanıyordum, gözlerimi yakıyordu..."

Konuşurken gördüklerine inanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu.

"Mutfak çok hızlı tutuşmuş olmalı. Teyzem oradaymış. Sanırım gaz bir süredir sızıyormuş. Oturma odasına yayılmış. Etrafta kitap, kâğıt ve çöp gibi çok fazla yanıcı madde vardı. Tüm o mobilyalar ve halılar da eskiydi. Merdivenlerden indiğimde... Mutfağa giden hemen hemen her yerde alevler gördüm. Ona seslendim. Sanırım orada olup olmadığını görmek için ofisine gitmeye çalıştım, sonra mutfağa girmeye çalışacaktım. Orada bir yerde bayıldım."

Stevie bir süre ne yapacağını bilemedi. David hakkındaki düşüncelerini geçici olarak askıya aldı. Hunter bir süre hafızasındakilere takılıp kaldı, sonra yüksek sesle içini çekerek yüzünü ovuşturdu.

"Belki de sandığımdan daha çok korkmuşumdur. İyiyim ama... Çok büyük bir yangındı."

Stevie yeniden içeceğine baktı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Terapiye gideceğim," diye cevapladı Hunter seçenekleri aklından geçirirken. "Yakın zamanda teyzemin ölümüne neden olan bir yangınının içindeydim. Şu an sakinim ama bunun sonsuza kadar süreceğini sanmam."

"Bu gerçekten akıllıca görünüyor," dedi Stevie.

"Akıllıca. Ben akıllı bir adamım."

Hunter bir an sustu ve Stevie bir endişe dalgasının yüzeye doğru çıktığını hissetti.

"Soracağın şey bu muydu?" dedi Hunter. "Yoksa başka bir şey miydi?"

Ses tonu tamamıyla, *"Ben iyiyim ve konuşmaya devam etmeye hazırım,"* diyordu.

"Telefonda gerçekten tuhaf bir şey söyledi," dedi Stevie. "Çocuk orada dedi. Neden bahsettiğini biliyor musun?"

"Çocuk orada mı?" diye tekrarladı Hunter başını iki yana sallarken. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Alice olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Alice burada olamaz," dedi Stevie. "Hiç mantıklı değil."

"Belki de çocuk dememiştir? Belki..." Hunter çocuk kelimesine benzer bir kelime aradı ama sonra bulamadım der gibi başını iki yana salladı. "Bak, teyzem o gece sarhoştu. Gerçekten sarhoş. Öyle sarhoştu ki evi yaktı."

"*Çocuk* dedi," diye karşılık verdi Stevie.

Hunter kafası karışmış gibi başını sağa sola salladı.

"Öyleyse ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Fakat son birkaç gündür ek vasiyetnameye gerçekten takılıp kalmıştı. Durmadan onun hakkında konuşuyordu. Mackenzie'nin ona anlattığını söyledi. Bir belge varmış. Ortalık sahte Alicelerle dolmasın diye onu saklamış. Okulun her şeyi bildiğini ve o belgeye bel bağladığını çünkü vasiyetnamenin süresi dolduğunda parayı alacaklarını söylemiş."

"Okulun bunu bildiğini mi söyledi?" diye sordu Stevie, öne doğru eğilerek.

"Evet. Bak, teyzemin nasıl göründüğünü biliyorum. O biraz... Bazı sorunları vardı. Az önce yangın hakkında söy-

lediklerimin farkındayım ancak konu bu olduğunda neden bahsettiğini biliyordu. Ve işin içine vasiyet girince teyzem değişti. Vakanın kendisinden çok şu *ödül* fikriyle ilgileniyordu. Gerçekten, gerçekten büyük bir ödül.

"Onu da sordum," dedi Stevie. "Bana Charles De'ye sordum."

"Bana ne de..."

"Dr. Scott'a öyle diyoruz," diye açıkladı Stevie.

Hunter takma isim olduğunu hemen anlayarak başını salladı.

İkisi de bundan sonra ne söyleyeceklerini bilmiyor gibiydi. Stevie, Ellingham Vakası'yla ilgili aklındaki çözümü anlatmak ya da evinin kazayla yandığını gerçekten düşünüp düşünmediğini sormak gibi birçok olası şeyi aklından geçirdi. Ama ikisi de çok fazlaydı.

"Nate geçen gün bir kutu oyunundan bahsetmişti," dedi Hunter. "Oynamak ister misin?"

Bu o kadar doğal bir soruydu ki Stevie tamamen hazırlıksız yakalanmıştı.

"Oyunlar var," dedi Stevie. "Buralarda bir yerlerde..."

"Oyun kadar ciddi bir şey yoktur" sözü Albert Ellingham'ın ilkelerinden biriydi ve okul açıldığından beri etrafta her zaman kutu oyunları vardı. İlk zamanlar çoğunlukla Monopoly vardı ancak artık seçenekler çoğalmıştı. Ortak salonun bir köşesinde bir yığın oyun vardı. Nate bir tane çıkarıp da onu oynamaya ikna edene dek Stevie'nin dikkatini hiçbir zaman çekmemişlerdi.

Böyle tuhaf bir gecede oyun iyi fikirdi.

Dolabın içinde temizlik ve şömine malzemeleriyle birlikte toplam dört adet oyun buldu. Hunter'ın seçmesi için

hepsini ahşap masanın üstüne koydu. Hunter oyunları ustalıkla inceledi.

"Bu kalabalıkla oynamak için daha uygun," dedi içlerinden birini kenara iterek. "Bunu bilmiyorum ama karmaşık görünüyor. Fakat bu..."

Zombi Piknik adındaki kart oyununun küçük kutusunu eline aldı.

"Bunu Nate'le oynamıştık," dedi Stevie. "Baya iyi. Zombiler saldırırken piknik yapmaya çalışıyorsun."

"Bunu ben de biliyorum. Hadi öyleyse. Oturup durmak çok sıkıcı. Oynayalım," dedi Hunter.

Yarım saat önce sormuş olsalardı, Stevie'nin aklına odasının bir köşesinde ağlamak ya da kendini ölmüş gibi göstermek için planlar yapmak yerine bir kart oyunu oynayacağı gelmezdi. Hayat sandviç, patates salatası ve insanların kafasını çiğneyen zombi resimleriyle dolu kartlarla devam ediyordu. Stevie hâlâ buradaydı. David hâlâ üst kattaydı. Her şey düzeltilebilirdi.

Bir iki saat boyunca cinayet falan işlenmedi. Hiçbir vaka yoktu. Stevie bir ara telefonuna baktı ve saatin gece yarısını geçtiğini gördü. Bir daha baktığında sabahın ikisi olmuştu. Uykusuzluk, adrenalin ve üzüntünün ardından gelen hisle sersemlemişti. Hunter iyi bir arkadaştı ama oyun saçmaydı. Belki Albert Ellingham'ın bu oyun takıntısının altında bir şey vardı.

Saat dördü geçtikten sonra gökyüzü aydınlanana dek oyuna devam etmek daha mantıklı geldi ve sonunda öyle de oldu. Gökyüzü önce karanlık bir pembeyken sonra aydınlanarak sırasıyla açık pembe ve beyaza döndü. O ve Hunter, Stevie'nin tanımlayamadığı bir biçimde birbirleriyle bağlantısı olan gece arkadaşları olmuşlardı. Kısa bir süre için her şey yolunda gibiydi. Kalkıp nedensiz yere gülüyorlardı.

Patlamış mısır yaptılar. Kafalarını pencereden dışarı uzatıp suratlarına düşen karın onları uyandırmasına izin verdiler.

Gün doğumuna yakın merdivende bir gıcırtı duyana kadar böyle devam ettiler. David koridorda belirdi.

"Oyun ha?" dedi.

"Evet, aslında..." Hunter kartları eliyle düzeltti. "Tam da bırakıyorduk."

David *hmmm* diye bir ses çıkararak mutfak tarafında gözden kaybolup bir süre sonra ağzından sarkan ısıtılmamış Pop Tart parçasıyla yeniden ortaya çıktı. Salıncak sandalyeye oturup dönmeye başlamasıyla ip bükülerek sesler çıkarmaya başladı.

"Gecenin yarısını verdiğin bellekteki bilgileri okuyarak geçirdim," dedi Hunter. "Ne aramamız gerektiğine dair *herhangi bir* fikrin var mı?"

"Hayır," dedi David dönen hamağı ayaklarını kullanıp durdurarak. "Tek bildiğim önemli bir şey olduğu."

"Yani bir sürü hesap tablosuyla banka kayıtlarına bakıyorsam..."

David Pop-Tart'ın son parçasını ağzına tıkıştırıp omuzlarını silkti.

"Çok yardımcı oldun," dedi Hunter. "Peki önemli bir şey olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü babam benden gizlemeye çalışıyor," dedi David. "Hareketleri yüzünden. Söylediği, hatta söylemediği şeyler yüzünden. Babam ne zaman gizli bir iş çevirse anlarım."

"Bu hep yaptığı şey değil mi zaten?" diye sordu Hunter.

"Her zaman bir pislik peşindedir," diyerek David duruma açıklık kazandırdı. "Hep gizlemez ama bu defa öyle

yapıyor ve bu flaş belleklerde her ne varsa onu elektronik sistemden de uzak tutuyordu."

"Çoğu günlük işler gibi duruyor," dedi Hunter.

"Bazıları olabilir. Bence bunlardan bazıları yedek, bu da ilginç olanı bulmamız gerektiği anlamına geliyor. Eğlenceli."

"Eğlence," dedi Hunter.

"Az önce yaptığınız gibi. Ah, günaydın, Stevie."

Stevie paniklememeye çalıştı. David'in her yaptığı kasıtlıydı.

Hunter kartları toplayıp kutuya geri koymadan önce masanın üstüne hafifçe vurarak düzgün bir deste yaptı. "Babanın adaylık kampanyası için sahte bir kimlik oluşturdun, değil mi?" dedi.

"Jim'i mi kastediyorsun?" dedi David.

"Evet, Jim. Jim bir şey yapabilir mi?"

"Ne gibi?"

"Okula ek vasiyetnameyi görmek istediğine dair bir e-posta göndermek gibi."

David bir şekilde Stevie'nin görmediğinden emin olarak dikkatle Hunter'a baktı. Öte yandan Stevie sohbetin bir anda değişmesiyle neredeyse dayak yemiş gibiydi.

"Ne vasiyetnamesinden bahsediyorsun?" diye sordu David.

"Alice Ellingham'ı bulan kişinin bir servet kazanacağını belirten vasiyetnameden," diye yanıtladı Hunter. "Hani şu okulun hiç kimseye göstermediği."

David ilgiyle başını eğdi.

"Jim bunu neden yapsın? O meşgul bir adam."

"Sana yardımcı oluyorum," dedi Hunter. "Sen de bana bir iyilik yapabilirsin."

"*Sana* iyilik yapmak mı?"

"Bir iyilik," diye karşılık verdi Hunter sorusundaki imayı görmezden gelerek. "İş takası."

"Ve bu iyiliği senin için mi yapacağım?" diye yeniden sordu David.

"Teyzemin inandığı bir şeydi bu," diye cevapladı Hunter. "Öğrenmek istiyorum. Ben sana yardım edeceğim, sen de bana."

David uzun süre bekledikten sonra ipi bükerek salıncakta yeniden dönmeye başladı. Stevie aniden onun tamamen uyanık olduğunun ve kusmak üzere olabileceğinin farkına vardı.

"Tamam, ama kablosuz bağlantı kesik," dedi David. "Jim böyle bir not yazsa bile ne zaman ulaşır bilmiyorum. Madem okul bunu kimseye göstermiyor, Jim'le neden paylaşsınlar ki?"

"Tam olarak kimseyle paylaşmıyorlar diyemeyiz," diye cevapladı Hunter. "Muhtemelen *herhangi* biriyle paylaşmıyorlar."

Stevie'in bulanık zihniyle aradaki farkı anlayabilmesi biraz zaman aldı.

"Yönetim kurulu üyeleri," dedi Stevie. "Yasal olarak bunu bilen insanlar vardır."

"Doğru," dedi Hunter. "Ve belki de oğlu burada okuduğu için Senatör King'in de bunu bilmek istemesinin bir sebebi vardır. Belki bir neden bulabiliriz..."

Hunter bir şeylerin peşindeydi. Stevie'nin beyni bu gecelik son bir kez daha açıldı.

"Gazetelerdeki haberler yüzünden bilmek isterdi," dedi. "Ölümler yüzünden. Daha fazla açıklama yapmak zorunda değilsin."

"Annem ve babam avukatlar," dedi Hunter. "Kısa ve özlü notlar yazarak insanların istediğin şeyleri yapmasını sağlayabilirsin. Sadece ihtiyacın olan şeyi söyle. Bence işe yarayabilir."

David kaşını kaşıyıp çenesindeki kirli sakalını ovuşturdu. Ah o kirli sakal! Stevie kendi kendini David'in sakalına ya da bacaklarını açarak oturuşuna bakmaması konusunda ikna etmek zorunda kalıyordu. İnsan cinselliği şaşırtıcı, kafa karıştırıcı ve korkunçtu ve Stevie tam düşüncelerini toparlamışken hepsini yeniden darmadağın etmişti. *Odaklan, Stevie.*

"Yazacak mısın?" diye sordu Stevie David'e. Meydan okurcasına doğrudan ona bakıyordu.

"Yine bir nedene ihtiyacım var."

"Sana borçlu olacağım."

David yüksek sesle güldü.

"Ve baban hakkında biraz daha bilgi edinmiş olacaksın," diye ekledi Hunter. "Bir adam yarattıysan onu neden kullanmayasın?"

Stevie, David'in gözlerinin arkasında yaptığı hesapları neredeyse görebiliyordu.

"Peki," dedi David. "Bana ne yazacağımı söyle, ben de göndereyim. Sen de bellektekileri okumaya devam et. Fazla zamanımız yok."

Jim'in söyleyeceklerini bulmak yalnızca birkaç dakika sürdü:

Senatör King adına yazıyorum. Senatör, Alice Ellingham'ı getirecek kişinin bir tür finansal kâr elde

edeceğini vurgulayan tüm yasal belgelerin birer kopyasını görmek istiyor. Bu belgenin var olduğu yönünde uzun süredir söylentiler işitmekteyiz. Senatör okulu ilgilendirebilecek herhangi bir potansiyel yasal durum veya çıkabilecek haberler hakkında bilgi edinmek istiyor. Beklenmedik her tür olayın basın için değerli bir yem olacağı aşikârdır. Konuya olan ilginiz için teşekkür ederiz.

"Kısa bir mesaj," dedi Hunter. "Kısa tut. Daha önemli ve yetkili biriymişsin gibi görünür."

"Sanki konuya hâkimmişsin gibi," dedi David yazmayı bitirirken. "Pekâlâ, tekrar sinyal alır almaz göndereceğim. Şimdi sana verdiğim şeyleri okuyacak mısın?"

Hunter tek kelime etmeden kalkıp koltuğa oturdu ve tableti eline aldı.

Stevie'nin üzerine yorgunluk çökmeye başlamıştı. Hayalleri yıkılmış ve nefessiz kalmış gibi hissediyordu. David hamakta dönüyordu, dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Ona ihtiyaç yoktu.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Stevie.

Gitmek için kalktığında David arada biraz mesafe bırakıp peşinden gelmeye başladı.

"Sen beni mi takip ediyorsun?" dedi Stevie.

"Şarj kablosu almak için odama gidiyorum," diye karşılık verdi David. "Dediğim gibi bütün gece okumaya devam ettim. Ama sen eğlenmiş gibisin."

Stevie kapı kolunu o kadar sert kavradı ki yerinden sökülecek sandı.

"Her şey seninle ilgili değil," dedi Stevie.

Sonra da odasına girip kapıyı David'in suratına çarptı.

XV

Bütün yurt sallanıyordu.

Stevie gözlerini açtı. Odası loştu. Birkaç kez gözlerini kırpıştırıp telefonuna uzandı. Saat neredeyse üç olmuştu. Ailesinden hiç mesaj ya da arama yoktu, anlaşılan telefonlar hâlâ çekmiyordu.

Bütün battaniyeleri, bornozunu, polarını ve hatta birkaç havluyu kullanarak kendini sıcak tutacak bir yuva yapmış olduğunu fark etti. Hatta bir ara en üste kirli çamaşır torbasını boşaltmayı düşündüğünü hatırladı. Onu buraya getiren olayları kafasında bir araya getirdi. Sabahın erken saatlerine kadar ortak salonda Hunter ve David'le birlikteydi, sonra yorgunluğa yenik düşmüş ve biraz dinlenmek için odasına gitmişti. Dakikalar saatlere dönmüş ve gün bitmişti.

Yataktan sürünerek kalkıp pencereye gitti. Dışarıda kar her yöne savruluyor, hatta tekrar havaya bile yükseliyordu. Ağaçları ve yeri öylesine kaplamıştı ki, dışarıda ne olduğunu anlamak zordu. Yerde ne kadar kar biriktiğini hesaplamak imkânsızdı ancak şimdilik pencerenin birkaç santim altına kadar gelmiş gibi görünüyordu. Yani yarım metre var mıydı? Yoksa bir metre mi olmuştu?

Şimdi ne yapacaktı? Yatağına dönüp kenarına oturdu. Dışarıya, hatta muhtemelen bu odanın bile dışarısına çıkmak yoktu. Haftalar önce mesajın göründüğü yere, hafiften yumru yumru olan, üzeri boyanmış yüzeye baktı. Pencereden görünen pamuğumsu manzarayla uyku sonrası mahmurluğu arasında, gerçekliği yitirmiş ve bedeni bir adrenalin topuna dönmüştü. Burası tehlikeliydi. Duvardaki uyarıyı dikkate almış olmalıydı. Ölümle burun buruna gelmeye devam etmiş ve kıl payı kurtulmuştu. Ölüm bir tünelin sonunda, yerin altında ya da telefonun diğer ucundaydı. Bu korkunç yeri terk edip eve dönmüş olmalıydı çünkü şansı her an tersine dönebilirdi. Artık kaçış yoktu.

Bir anksiyete atağının yaklaşmakta olduğunu hissettiği anda kapısı hafifçe tıklatıldı ve Janelle başını içeri uzattı. Kraliyet pelerini gibi etrafına doladığı yorganı içeri girerken arkasından sürükleniyordu.

"Sesini duydum gibi geldi," dedi Janelle. "Uyanmışsın."

Janelle'in varlığıyla zihnindeki canavarlar uzaklaştı. Janelle onda böyle bir etkiye yaratıyordu ve hissettiği şükran duygusuyla Stevie'nin neredeyse gözleri doldu.

"Vi nerede?" diye sordu gözlerini silerken.

"Yukarıda, David'in odasında. Beraber okumaya devam ediyorlar. David, Hunter ve Vi."

"Nate?"

"Yazıyor olabilir," dedi Janelle. "Yani sanırım. En azından o mantıklı davranıyor. Senin yukarıda olmamana şaşırdım."

"Evet." Stevie battaniyesini düzeltti. "Hâlâ hoş karşılanmıyorum."

"Takma kafana," dedi Janelle. "Unut gitsin."

Şimdi sesi fazlaca öfkeli ve biraz da kulak tırmalayıcıydı. Stevie onun bütün sabah ağlayıp ağlamadığını merak etti.

"Siz ikiniz kavgalı mısınız?" diye sordu Stevie. "Sen ve Vi?"

Janelle yatağa oturup yorgan pelerinine sıkıca sarındı.

"Kavga değil," dedi Janelle. "Anlaşmazlık. Vi bir aktivist. Bunu biliyorum. Sağlam fikirleri var ve dünyaya iyilik yapmak istiyor. Onun böyle olmasını seviyorum. Ama bence bu şekilde olmamalı... David'in fikirleri pek hoş değil. Hiç değil. Hepimizin burada kalmış olması da belki kötü bir fikirdir. Ama demek istediğim... Evet. Kavgalıyız."

Başını bir an ellerinin arasına alıp sızlandıktan sonra kafasını kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Duvara bakıyorum," dedi Stevie dürüstçe.

"Aman ne güzel," dedi Janelle.

"Duvarlar sandığından daha ilginçler," dedi Stevie şimdiye dek dile getirilmiş en sıkıcı şeyi söylemiş olabileceğini fark ederek. "Polisiye öykülerde pek çok şey duvarların içinde ya da arkasında olur," diye devam etti. "Ama gerçek hayatta da öyle. İnsanlar hep duvarların içinde bir şeyler bulurlar. Mektuplar, para, büyü şişeleri, usturalar, mumyalanmış kediler..."

"Dur bir dakika, ne dedin sen?"

"Eskiden öyle olurdu," dedi Stevie. "Cesetler bulunurdu. Duvarlarda yaşayan insanların hikâyeleri var, tabii bu daha çok kitaplarda oluyor. İnsanlar, yıllarca âşık olduğu kadının evinin tavan arasında yaşayan ve ev boşken gizlice ortaya çıkan, en sonunda da kadının kocasını öldüren Otto gibi tavan arasında yaşamaya meyilliler. Ya da şu insanların evinde yaşayan, sonra bir gece ev sahibini öldürdükten son-

ra bir süre evde yaşamaya devam eden Denver'ın Örümcek Adamı gibi. Genellikle durumu geceleri garip sesler duyduğunu ve yiyeceklerin kaybolduğunu fark ettiğin zaman anlarsın..."

"Ah," dedi Janelle.

"Demek istediğim," dedi Stevie. "Vakalar duvarlar sayesinde çözülür. Örneğin İngiltere'de 1970'lerde birçok gence cinsel tacizde bulunmakla suçlanan bir adam vardı. Adamın evinde kurbanların isimlerini ve telefon numaralarını yazdığı bir duvarın varlığından bahsedilmişti. Bu yüzden polis o eve gidip duvarları soymaları için bazı dekoratörler getirdi çünkü dekoratörler bunu yapabilecek ekipmanlara sahiplerdi. 1970'leri tam anlamıyla ortaya çıkarana kadar kat kat boyaları soydular ve söylendiği gibi tüm isimlerin, sayıların ve tarihlerin olduğu bir duvar ortaya çıktı. Kanıtlar ortadaydı. Duvarları soyarak geçmişe ulaştılar. Bunları düşünüyordum çünkü Ellie'nin Burlington'daki şu arkadaşı onun buradaki duvarların içinde olan birtakım şeylerden bahsettiğini söyledi."

Janelle bir an duvardaki boş alanı düşündü. Sonra yorganı atıp ayağa kalktı.

"Burada bekle," dedi. "Döneceğim. Bir şey yapmam lazım."

Stevie birkaç dakika aynı pozisyonda bekledi. Sonra on... Ve on beş... Janelle'in üst kata çıktığını ya da odasına girdiğini duymamıştı. Yurttan gelen gıcırtıları ve hareketleri dinledi. Yastıklarına yaslanıp hem kendininkini hem de Janelle'in yorganını üstüne çekti. Sonunda Janelle'in odasından ses geldi. Kapılar açılıp kapandı. Sonra Janelle, Stevie'nin kapısını aralayıp içeri süzüldü ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Üstünde farklı kıyafetler vardı. Yeniden kedi kafası desenli tüylü pijamalarını, pofuduk terliklerini ve sabahlığını giymişti. Yüzü kızarmıştı, vücudu kar ve efor yü-

zünden nemli ve buz gibiydi. Saçında ve kirpiklerinde hâlâ kar vardı. Elinde küçük bir şey vardı. Büyükçe bir telefona benziyordu.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Stevie. "Bilgisayar başında falan olduğunu sanıyordum."

"Duvarlara bakmak istedin," dedi Janelle. "Depoya gidip duvar tarayıcıyı aldım."

"Dışarı mı çıktın?"

"Kuralları çiğnemek sadece sana mahsus değil," dedi Janelle ısınıp kan dolaşımını yeniden sağlamak için bacaklarını sallarken. "Duvarlara göz atıp altında neler olduğunu görmek ister misin? Hadi bakalım."

Duvar tarayıcısı küçük ekranlı basit bir cihazdı. Janelle nasıl kullanılacağını gösteren bir video bulmaya çalıştı ama internet yine sorun yaratıyordu. Fazla zorlanmadan kendi kendine halletti.

"Tamam," dedi. "Bunun olayı boru, kablo, çivi gibi şeyleri aramak. Öyleyse bu duvarı deneyelim."

Stevie'nin baktığı duvara gidip cihazı yavaşça üzerinde dolaştırdı.

"Burayı görüyor musun?" Janelle elindeki cihazı prizin yakınlarında ileri geri oynattı. "Kablolar," dedi.

Cihazı başka bir duvar şeridi boyunca gezdirdi.

"Çiviler," dedi. "Bir sürü boş yer var. Gördün mü? Biz de onlar gibi bir şeyler arayabiliriz. Tek fark bizim yaptığımız şeyin yasalara aykırı olmayıp faydalı olması."

Janelle odayı inceledi. "Komodinin üzerindeki şeyleri kaldırabilir misin? Üstüne çıkacağım. Ayrıca tüm mobilyaları duvarlardan uzaklaştırmamız gerekiyor."

Kısa bir süre önce çok kasvetli olan oda bir anda bir faaliyet alanına dönüşmüştü. Mobilyaları oradan oraya itmenin kafa boşaltmak için oldukça iyi bir yöntem olduğu ortaya çıkmıştı. Janelle o kadar odaklanmıştı ki çalışma masasının arkasındaki ve yatağın altındaki büyük toz kümelerinin lafını bile etmedi. Her şeyi çektikten sonra Janelle kapsamlı bir taramaya başladı. Dış duvar boyunca bulduklarının hepsi yapı malzemeleriydi. İçlere doğru ilerlediğinde daha fazla kablo, boşluk ve bir iki boru buldu. Ya da iki. Başka bir ölü fare olması muhtemel olan şey dışında kayda değer bir bulgu yoktu.

"Tamam," dedi Janelle dört duvarı da taradıktan sonra. "Bu şeyin nasıl çalıştığına dair bir fikir edindik. Şimdi Ellie'nin odasında deneyeceğiz. Sence Hunter bize izin verir mi?"

"Şu duvar kaldı," dedi Stevie dolabı işaret ederek.

"İyi tespit."

Stevie'nin dolabının içindekileri yatağın üstüne boşaltmaları sadece birkaç dakika sürdü. Odası savaş alanına dönmüştü. Janelle gömme dolabın içine girerek makineyi dolabın duvara değen kısmında gezdirmeye başladı.

"Ah," dedi. "Sanırım arkada bir sürü ölü fare daha var."

"Harika," dedi Stevie. "Bunu bilmem iyi oldu."

"Bilgiye giden kapıyı açtığında, karşına çıkana razı olmak zorundasın. Bekle."

Janelle makineyi aşağıya doğru indirerek duvarla zeminin birleştiği yer boyunca dolaştırdı.

"Orada bir şey var," dedi. "Metal değil. Bir tür ..."

Janelle tarayıcıyı alçaltıp duvarın dibine doğru kaydırarak alt kısım boyunca gezdirdi.

"Üstünde çok fazla boya var," dedi Janelle. "Boyanın altına ulaşmamız gerekecek. Bekle."

Odasına gidip bir dakika sonra alet çantasıyla geri geldi. Maket bıçağıyla kenarları kazıyarak işe başladı. Oradan tornavidayla ağır ağır ve düzenli bir çalışmayla tahtayı yerinden çıkarmaya çalıştı. Stevie umut verici birkaç patırtı ve çatırtı duydu. Janelle düz başlı daha büyük bir tornavida çıkardı. Daha fazla itme, vurma ve sıkıştırmanın ardından...

Hop! Ahşap çatırdayarak yerinden çıktı.

"Eyvah," dedi Janelle. "Aman neyse, zaten dolabın iç kısmı, kimse umursamaz. Şeye ihtiyacım var..."

Parmaklarıyla kıskaç hareketi yaptı.

"Yengeç mi?" dedi Stevie.

Janelle gözlerini devirerek ayağa kalktı ve dolaptan iki boş askı aldı.

"El fenerini al ve oraya tut," dedi Janelle.

Stevie el fenerini kapıp Janelle'in çalıştığı alanı aydınlattı.

Janelle iki askının uçlarını içe doğru nazikçe iterek birbirine bastırıp kıskaca benzetti. Birkaç denemenin sonunda küçük, buruşuk bir kâğıdı tutup çekmeyi başardı. Buruşmuş bir Chesterfield sigara paketiydi. Pakette hâlâ birkaç kırık sigara vardı.

"Bunlar eski görünüyor," dedi Janelle. "Birisi eşyalarını saklamak için burayı kullanıyormuş."

Tarayıcıyı tekrar alıp o alanda gezdirmeye başladı.

"Başka bir şey daha var," dedi. "Daha yukarıda. Boyu yaklaşık yirmi santim, eni de on iki santim kadar olabilir. Kusursuz bir dikdörtgen şeklinde."

"Bir kitap gibi mi yani?" dedi Stevie.

Janelle kolunu içeri sokup yukarıya uzandı ancak çok geçmeden geri çekip üstündeki tozu silkeledi.

"Bu şekilde ulaşabileceğimizi sanmıyorum," dedi Janelle. "Sanırım o tarafa geçmek zorunda kalacağız."

"O tarafa mı?"

Janelle ayağa kalkıp bir süre sonra bir tokmak ve büyük, ağır bir örgü şişiyle geri döndü.

"Senin odanda olmayan bir şey var mı?" diye sordu Stevie hayranlıkla.

"Sadece daire testere. Ama onu da sokmayı denedim. Biraz müzik aç. Gürültülü olabilir," dedi Janelle.

Stevie bilgisayarına gidip ses seviyesini laptopunun sahip olduğu en yüksek seviyeye getirerek uygun bir müzik aradı. Sesin şiddetiyle bas hoparlörler titredi. Janelle sesin yeterli olduğunu söylemek istercesine omuzlarını silkti. İstediği noktayı bulana kadar hafifçe vurarak duvarı tekrar kontrol etti. Sonra örgü şişini oraya dayayıp tokmakla sertçe vurdu. Küçük bir çukur oluştu. Bir delik görünene kadar tekrar tekrar vurdu. Küçük deliğin etrafında çalışarak ufak bir petek görüntüsü elde edene dek bir sürü küçük delik oluşturdu. Peteğe benzeyen kısmın tamamen oyulup açılması için tokmakla birkaç kez daha vurması yeterli oldu ve son vuruşla yaklaşık on beş santimlik bir delik açıldı.

"El feneri," dedi Janelle. "Güçlü olan, telefon değil."

Stevie çekmecelere doğru koşup okulun acil durumlar için verdiği güçlü el fenerini aldı. Janelle feneri duvara tutarak toz ve karanlıktan oluşan küçük mağarayı ortaya çıkardı. Elini içeriye uzattı. Bu defa hiç de zor olmadı.

"Aldım," dedi Stevie'ye.

Hafif bir manevra ve fazladan birkaç çekiç darbesinin ardından Janelle açıklıktan küçük kırmızı bir kitap çıkardı.

Gerçeklikle ilgili mükemmel olan şey son derece esnek olmasıdır. Bir an her şeyin sonu geldi diye düşünmene neden olurken, sonraki an her şey yepyeni olasılıklara dönüşür. Bir önceki gece hissettiği berbat duyguların yerini bir coşku, kitabı alırken elinin ve kolunun titremesine sebep olan heyecanlı kalp atışları aldı. Kitabın kapağı muhtemelen orijinalinde parlak olan, ancak görünüşünü bozacak kadar olmasa da artık biraz koyulaşmış olan kırmızı deriyle kaplıydı. Kitabın köşeleri yuvarlaktı ve ön tarafında yaldızlı harflerle GÜNLÜK yazıyordu. Sayfaların kenarları da altın yaldızlıydı. Günlüğün duvardan çıktığını görmek içinde kelimelerle tarif edemeyeceği bir his uyandırmıştı. Yoğun ve yüksek konsantrasyon gerektiren bir duyguydu. Zaman kavramının altüst olup geçmişin merhaba demek için bir anda ortaya çıktığı hissine kapılmıştı.

"Açsana!" dedi Janelle. "Aç hadi!"

Onlarca yıl sonra ilk kez açılan kitabın narin cilt ve derisinden hafif bir çatlama sesi duyuldu. Kitabın en başında siyah beyaz fotoğraflar vardı. Stevie'nin teneke kutunun içinde bulduğu setin devamı oldukları hemen anlaşılıyordu. Fotoğraflarda Francis ve Eddie vardı. Eddie çimlere uzanmış, dudaklarında yaramaz bir gülümsemeyle kameraya bakıyordu. Francis'in Bonnie Parker kıyafeti içinde bir fotoğrafı daha vardı. Başka sahneler de vardı. Fotoğrafları çeken her kimse, oldukça sanatsal çalışmıştı. Büyük Köşk'e ait çarpıcı bir fotoğraf, bir de sular sıçratan çeşmenin ve çimlerin üstünde resim yapan Leonard Holmes Nair'in fotoğrafları vardı. Kitap yazılarla ve gazete kupürleriyle doluydu.

"Vay canına," dedi Stevie.

"Gördün mü?" dedi Janelle. "Sonuç istiyorsan bana geleceksin."

Kapı hızlı hızlı tıklatıldı ve Pix kafasını içeri uzattı.

"Akşam yemeği hazır!" dedi.

25 Şubat 1937

Araba yolculuğu bütün gece sürdü. Adirondack Dağları'nın dönemeçli yollarından geçip gölleri geride bırakarak, buzlu ve karlı incecik patikalardan aşağıya doğru inerek yola devam etmişlerdi.

George'un kuşkuları doğru çıkmıştı, Jerry genel olarak nereye gideceğini biliyordu. Saranac Lake kasabasını biliyordu ve bunun ötesindeki yollara da hâkimdi. Jerry zeki değildi ama o bile gezegendeki kaçırılmış en değerli kişinin yerini yanlış biliyor olamazdı.

Araba zorlanıyordu ve hava biraz daha sert olsaydı oraya ulaşmayı başarabilmelerinin imkânı yoktu. Gün ağarmaya başlarken Saranac Gölü'nün eteklerindeydiler ve Jerry şimdi buranın doğru yer olduğundan emin görünüyordu. George'u şehir dışındaki bir dizi küçük yola yönlendirmişti.

"Bana Iris'ten bahset," dedi George.

Jerry yorgunluk ve korkunun etkisiyle sarhoş gibiydi. Başını kaldırıp pencereye doğru salladı.

"Andy kandırıldığımızı sandı," dedi yorgun bir şekilde. "Her şey böyle başladı. Ellingham'da yaşadığın için senin küstah biri olduğunu düşünüyordu. Bana bütün gazeteleri, Ellingham hakkındaki haberleri gösterdi. Albert Ellingham'ın dünyanın en zengin adamlarından biri olduğunu ve birkaç bin dolar daha vermenin onun için hiçbir şey olmadığını söyledi. Bunun büyük bir vurgun olacağını söyledi. Önümüze hazır sunulmuş bir fırsattı. Kadını alıp senden daha fazla para koparmak için kullanacaktık. Fakat arabayı durdurduğumuzda bir de çocuk vardı. Daha baştan her şey ters gitti.

"Çocuğu yolda bırakabilirdiniz."

"Andy'ye söyledim! Ama o devam etmek zorunda olduğumuzu, çocuğu da almamızın daha iyi olacağını söyledi. Aslında başta öyleydi. Kadın sessizdi, çocuğun zarar görmediğinden emin olmak istiyordu. Herkes çok iyi davranıyordu. O gece Rock Point'te yapacağımız vurgundan sonra onları bırakırız sanmıştım ama Andy bir milyon alabileceğimizi düşünüyordu. Bir milyon dolar Albert Ellingham gibi bir adam için hiçbir şey değildi. Andy biraz daha dayanmamız gerektiğini söyledi. Bu kuş uçmaz kervan geçmez yerdeki çiftlik evini bulmuştu. Ülkedeki her çiftlik evini arayamayacaklarını söyledi. Sanırım tam buradan yukarıya döneceksin."

George göz ucuyla Jerry'i izleyerek arabayı döndürdü.

"Birkaç gün olmuştu," dedi Jerry. "Onları rahat ettirdik. İkisiyle de konuşuyordum. Hatta dinlemeleri için bir radyo bile getirdim. Kadını bağlı tutuyorduk ama Andy dışarıdayken bazen çocuğun oynamasına izin veriyordum. Tabii çocuk kadının görüş alanında olduğu sürece," dedi. Iris'in adını söylemeye çekiniyor gibiydi. "Ancak böyle olduğunda sakince duruyordu. Onu doyurduğumu görüyordu. Hatta ona oyuncak bebek bile getirdim. Ona her şeyin düzeleceğini söyleyip durdum. Bir süreliğine sessizliğini korudu.

Çocukla birlikte uyuyorlardı. Her şey yoluna girecekti. Ama sonra o gün..."

Jerry bir an durmak zorunda kaldı.

"Devam et," dedi George.

"Bir gün Andy yiyecek almak için dışarı çıktığında çocuğun biraz oynamasına izin verdim. Sonra kadın birdenbire, 'Alice, git oyna!' dedi ve çocuk *koşmaya başladı.* Sanırım çocuğa bir oyunmuş gibi bunu yapmayı öğretiyordu. Ben çocuğun peşinden koşamadan kadın üstüme atladı. Ellerindeki bağı gevşetmişti. *Güçlü* bir kadındı. Hiç bu kadar güçlü bir hatun görmemişsindir. Üstüme atlayıp başparmaklarını gözlerime sapladı. Silahımı düşürdüm. Onu incitmek istemedim. *'Bırak gitsin, kaçmasına izin ver,'* diye geçirdim aklımdan. Ama içimdeki bir şey... Ne bileyim işte, sürekli kavga eden biriysen birisi üstüne atladığı zaman karşılık vermeden edemezsin. Silaha uzanıyordu, duvardan kürek gibi bir şey kapıp sertçe vurdum. Kan vardı ama... Kadın hâlâ ayaktaydı. Koşmaya başladı. O arazide çocuğa koşması için haykırarak kaçışı halen gözümün önüne geliyor. Çocuk hiçbir yerde yoktu. İçten içe, *'Bitti. İyi oldu. Bitti. Artık gidebiliriz,'* diye düşünüyordum. Ama kadın öyle haykırıyordu ki korktum. Düşünce ona yetiştim. Yüzünde ve gözlerinde kan vardı. Ona susmasını, *sadece susmasını* ve her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Durdurmak için bir-iki kez vurdum. Ama o... Gülmeye başladı."

Jerry durdu, hikâyenin etkisiyle gerçekten şaşkına dönmüş görünüyordu. George direksiyonu tutan ellerini sıktı.

"Bu esnada Andy döndü. Onu görünce kadını bıraktım. Çünkü biliyordum. *Ona bir şans ver,* dedim kendi kendime. Ayağa kalkıp yeniden çığlık atmaya başladı. Ve Andy, o sadece ..."

Resim eksiksizdi ve George için her şey çok açıktı. Iris tanıdığı en yaşam dolu insanlardan biriydi. Dans etmeyi,

partileri severdi... Kilometrelerce yüzebilirdi. Arazideki o an için hayatı boyunca eğitim almıştı. O bir Valkyrie'ydi. Sonuna kadar savaşmıştı.

"Andy ona ateş etti," dedi Jerry lafı dolandırmadan. "Her şey çok hızlı gerçekleşti."

Jerry sessizliğe gömüldü, Iris'in arazide öldüğü o anı yeniden yaşıyordu.

"Alice," diye hatırlattı George.

"Çocuğu bulmak bir saatimizi aldı," diye devam etti Jerry alçak sesle. "Annesinin eve gittiğini söyledim. Ağlamaya başladı. Başka bir yere geçtik. Kadının cesedini sarıp sarmaladık ve Andy, Champlain Gölü'ne dönüp Burlington'a daha yakınmışız gibi görünmek için cesedi oraya attı. Sonra Andy kafayı yiyip sürekli FBI hakkında konuşmaya başladı. Beni bir daha asla çocukla yalnız bırakmadı. Arabayla oradan oraya geçip duruyorduk. Parklarda, bazen otellerde ama genellikle dışarıda arabada uyuyorduk. Sonra bir gün yine beni bir süre çocukla baş başa bırakabileceğine karar verdi. Bir saatliğine dışarı çıkıp geri geldi ve burayı bulduğunu söyledi. Çocuğu bir süreliğine bırakacaktık ve ortalık biraz durulunca geri gelecektik. Burada yaşayan çift çocuğa göz kulak olacaktı. Onlara çocuğun Andy'nin kız kardeşinin çocuğu olduğunu ve kocasının pek iyi olmadığını, biz kocasıyla ilgilenirken çocuğu bir süre güvende tutmak istediğimizi söyledik. İnanmış gibiydiler ve para da hoşlarına gitti. O gece bir ahırda uyuduk. Andy Küba'dan ve bizi beş yüz dolara tekneyle oraya götürebilecek tanıdığı bir adamdan söz etti. Oraya gitmemiz gerektiğini söyledi. Tekneye binebilmek için arabayla Boston'a gidecektik. Uyandığımda Andy gitmişti. Cebime bir binlik bırakmıştı. Ne yapacağımı bilmiyordum. New Jersey'de kuzenlerim olduğu için oraya gittim ama orada da ne yapacağımı bilemedim. O yüzden New York'a döndüm. Senin bir gün ortaya çıkacağını biliyordum."

"Peki neden bana not bıraktın?" diye sordu George.

"Sanırım savaşmaktan yoruldum. Kim olsa yorulurdu."

George midesinin bulandığını hissetti, içinde kahve ve safradan başka bir şey yoktu. *Kim olsa yorulurdu.* O da yorgundu. Alice'i aldıktan sonra hepsi sona erecekti. O andan sonra başına gelenlerin bir önemi olmayacaktı. Alice'i ve Andy'yi alacaktı, o kadar. Albert Ellingham, Küba hükümetinin yarısını tanıyordu. O iş kolaydı. Şafakla birlikte hoş bir rahatlık hissetti. Son bir yıl içinde yaşanan bunca acı, gerginlik ve korku ne içindi? Şimdi karşılığını alma zamanıydı.

"Burası," dedi Jerry. "Buradan dön."

Yol demeye bin şahit isteyecek bir yere doğru döndüler. Ormana doğru giden, çukurlarla, buzla ve karla dolu kestirme bir yoldu. Arabanın motoru boğuluyordu ve bir ara az kalsın kayıp yoldan çıkarak bir ağaca çarpıyordu. Yolun sonunda kaba saba, kütüklerle ve tahtalarla yapılmış, etrafına birkaç geyik boynuzu asılı sundurması çökmüş bir ev vardı. Bacadan incecik cansız bir duman çıkıyordu.

"Burası mı?" diye sordu George.

"Burası. Ev burası. İnsanlar da bunlar. İyi insanlardır."

"O zaman şöyle yapıyoruz," dedi George. "Seni çözüyorum. Selamlamayı av tüfeğiyle yapacak türden insanlar olmaları ihtimaline karşı sen önden gidiyorsun. Ben de silahımla arkandan geliyorum. Seni vurmayı ne kadar *istediğimi* unutma. Saçma bir şey yaparsan, dürtülerime engel olamam."

"Saçma bir şey yok, saçma bir şey yok."

George ipleri çekiştirerek Jerry'nin çıkabileceği kadar gevşetti. Bileğindeki kelepçeleri hâlâ George'un paltosu gizliyordu. Jerry evin ön kapısı açılıp bir adam dışarı çıktığı an öne doğru sendeledi. George'un yaşında ya da belki de

daha gençti ama burada zaman kavramı yok olmuştu. Adamın saçları seyrelmiş, yağdan kafasına yapışmıştı. Teni kül gibiydi, bir süredir güneş görmemiş ya da düzgün yemek yememiş birine benziyordu. Bol tulum ve oduncu gömleği giymişti ama montu yoktu. Ziyaretçileri olmasından mutlu olmuş gibi görünmüyordu.

"Günaydın!" dedi Jerry mide bulandıran sahte bir neşeyle. New York aksanı, buz gibi havada çatırdayan dallar gibiydi. "Beni hatırlıyor musun? Çocukla gelmiştim hani?"

Adam uzun bir süre ikisine de baktı ve George elini her ihtimale karşı pantolonunun arkasına sıkıştırdığı tabancasının kabzasına koydu. Bu adamın keskin gözleri vardı ve durumu iyi okumuş gibiydi. Yalvarır haldeki kelepçeli Jerry'yi ve ne yaparsa yapsın her zaman polis gibi görünen George'u içeri aldı.

"Onun için geri dönmen fazla uzun sürdü," dedi adam, sesi öfkeliydi. "Bir hafta demiştin. Bir haftayı fazlasıyla geçti."

"Biliyorum," dedi Jerry. "Üzgünüm. Ama şimdi buradayız."

"Bize yalnızca bir haftalık ödeme yaptın."

"Paranızı alacaksınız," diyerek George, Jerry'nin bir şey söylemesine izin vermeden araya girdi. "Şimdilik bunu al."

Elini cebine atıp bir avuç kâğıt para çıkardı. Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. İki yüz dolar da olabilirdi, iki bin de. Adam sundurmadan inerek George'un uzattığı paraları aldı. Elleri çalışmaktan sertleşip yıpranmıştı ama temizdi. Bu bir şekilde George'un yüreğini hafifletti. Ev zorlu bir arazide yer alan yoksul bir evdi ama fakir olmanın yanlış bir yanı yoktu. Bitmek bilmeyen zorlu kış şartlarında bile insanlar burada nasıl yaşayacaklarını, nasıl sıcak kalıp karınlarını doyuracaklarını biliyorlardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi adam bir avuç dolusu paraya bakarak. "Bu gazetelerdeki çocuk, değil mi? Öyle olmalı. Ellingham'ın kızı."

George başını belli belirsiz yana eğdi.

"Bunun geldiği yerde daha fazlası olduğuna bahse varım," dedi adam buruşuk kâğıt paraları havaya kaldırarak.

"Çok para alacaksınız."

Adam homurdandı. "Daha önce gelmeliydiniz. Uzun zaman oldu. Bir ya da iki hafta demiştiniz."

"Şimdi buradayız," dedi George.

"Kız arkada."

George taş basamaklara yönelince adam başını iki yana salladı.

"Hayır, evde değil. Dışarıda, arka tarafta. Gelin."

George evin arkasında uzanan karlı araziye baktı. Bir çocuk için güzel bir yerdi. Bir çocuk orada güzel bir kardan adam yapabilirdi. George neredeyse kızın karların arasında koşarak kahkahalar attığını duyabiliyordu. Belki de bunların yaşanması iyi olmuştu. Belki Alice burada normal, basit bir hayat yaşamıştı. Belki yazın gölde yüzmüş, sonbaharda elma toplamıştı.

"Bess etrafta bir çocuk olmasından hoşlandı," dedi on beş santim karın içinde dikilen adam.

George pürüzsüz, lekesiz kara baktı. Hiç ayak izi olmadığı dikkatini çekti.

"Nerede?" dedi gözleriyle araziyi tarayarak.

"Orada," dedi adam biraz sabırsızca. "Ağaçların orada."

George elleri arkasında bağlı, paltosu omuzlarından kaymış, tökezleyerek ilerlemeye çalışan Jerry'yi unutup daha hızlı yürümeye başladı.

Alice. Yaşıyordu. Alice. Hayattaydı. O buradaydı, oyun oynuyordu. Burada karların içindeydi. O...

Ağacın yanında kimse yoktu.

George paniğe kapıldığını hissetti ve refleksleri devreye girdi. Silahı belinden çıkarıp, ayak bileklerinin etrafında biriken kar biraz güçleştirse de tek hareketle döndü. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Tuzağa düşmüştü. Bu bir komployduve George'u alt etmek üzerelerdi.

Fakat yabancıyla ve Jerry'yle yüz yüze geldiğinde ona doğrultulmuş bir silah olmadığını gördü.

"Neler oluyor?" diye bağırdı George. "Çocuk nerede?"

"Az önce söyledim," dedi adam. "Burada."

"Burada kimse yok."

"Aşağıya bak," dedi adam.

George başını eğip kara doğru baktı.

"İki hafta olmadı," dedi adam. "Kızamık oldu. O taşla işaretli olan yerde."

George taşı şimdi görmüştü. Mezar taşı değildi. İşaretli bir taş bile değildi. Sadece karla kaplı bir kaya parçasıydı.

"Söyledim size, daha önce gelmeliydiniz," dedi adam. "Kızamığa çare bulamadık. Onu arkada tuttuk. Onun gibi bir çocuğun atlatması mümkün değildi."

George, kızının mezarını işaretleyen kayaya baktı.

"Doktor çağırdınız mı?" dedi kulak tırmalayan bir sesle.

"Kim olduğunu öğrenince," dedi adam ilgisizce, "doktor çağıramadık."

Kim olduğunu öğrenince. George dondurucu havayı sakin sakin içine çekti. Soğuğu hissetmiyordu.

"Bir kürek al," dedi George.

George adamı eve gönderip Jerry mezarı kazarken başında nöbet tuttu. Tamamen kardan oluşan ilk katmanı kazmak hızlıydı. Alice derine gömülmemişti, yaklaşık otuz santim aşağıdaydı ve bir tabuta bile konmamıştı. Cansız bedeni bir çuvala sarılmıştı.

"Aman Tanrım," dedi Jerry sarmalanmış cesede bakarken. "Ben hiç..."

"Küreği yere koy ve ondan uzaklaş," dedi George.

Jerry geri çekilirken tökezleyerek küreği düşürdü. Teslim olur gibi ellerini kaldırdı.

"Seni vurmayacağım Jerry," dedi George, silahını beline sokarken.

Jerry yarı çökmüş halde güçlükle nefes alıp vererek hem George'a hem Tanrı'ya yakarıyordu. George'un yerden küreği aldığını görmedi ve onu dizlerinin üstüne deviren ilk darbeyle şok oldu. Arkası çığlıklar ve hıçkırıklar eşliğinde hızlı gelişti. Karın üstüne kanlar sıçramıştı.

Bittiğinde George küreği yere fırlatıp hızlı hızlı solumaya başladı. Evin olduğu tarafta hiç hareket yoktu. Hiçbir şeyin görülmeyeceği ya da duyulmayacağı kadar uzaktaydılar. Yabancı büyük olasılıkla silah sesleri duymayı bekliyordu ama tek bir silah sesi duyulmamıştı.

George kendini toparlayıp mezara doğru yürüdü. Küçük çuvalı çukurdan çıkardı. Kaskatıydı. Alice'i taze karın üstüne dikkatlice koydu, sonra kürekle çukuru büyütüp derinleştirdi ve içine Jerry'yi yüzüstü yerleştirdi.

Alice'i arabaya taşıyıp nazikçe arka koltuğa koyarak sanki sıcaklık onu canlandırabilirmiş gibi araba paspasını dikkatlice üzerine yerleştirdi.

Bir süre yaptığı şeyi düşündükten sonra, silahını belinden çıkarıp dolu olduğundan emin olduktan sonra eve doğru yürümeye başladı.

XVI

Stevie bir bombayı gizliyormuş gibi hissediyordu.

Şu anda gece olması ve grubun yeniden büyük ahşap masanın etrafında toplanmış olması öyle tuhaftı ki. Yaptıkları araştırmanın heyecanı içinde Stevie, kar yağışını, David'i, okumaya devam ettikleri dosyaları ve etrafında süregelen her şeyi geçici olarak unutmuştu.

Pix çevresinde olup biten her şeyden habersiz, akşam yemeği için ekmekler ve sandviçlerle birlikte yemekhanenin geride bıraktığı salataları ve ıvır zıvırı da çıkarmıştı. Üzeri hâlâ karla kaplı olan şişelerde soğuk içecekler vardı. Stevie iğrenç olduğunu düşündüğü akçaağaç gazozlarından birini aldı. Şu anda hiçbir şeyin tadı umurunda değildi. Bir şeyler yapıyormuş gibi görünerek yemek yiyip ve sonra yatağının üstünde duran kitabı okumak için odasına dönmesi gerekiyordu. Masada bir kâse ton balıklı salata vardı. En yakınındaki ekmekten iki dilim alıp eliyle bastırarak düzleştirdi. Uzun bir kesikle dilimleyip masanın öbür ucundaki bir sandalyeye çöktü.

David de yanına yüzüstü koyduğu eski tabletlerden biriyle diğer uca oturdu.

"Ton balıklı salata yemem," dedi bir parça ekmek kaparak. "Fazla *gizemli*. İnsanlar bunun içine gizli gizli bir şeyler koyuyorlar. Sinsi bir yiyecek yani."

"Ben seviyorum," dedi Hunter. "Biz bunu evde dilimlenmiş dereotlu kornişon turşusu ve Old Bay sosuyla yapıyoruz."

"Öğrendiğim iyi oldu," dedi David. "Nate, sen neden ton balıklı salatadan almadın?"

Nate huzur içinde okumaya ve soğumuş peynirli makarna yemeye çalışıyordu.

"Ben balık yemem," dedi Nate. "Balık beni ürkütüyor."

"Anlaşıldı, ya sen, Janelle?"

Vi, Janelle'e kaçamak bakışlar atıp duruyordu. Janelle kibar ama kararlı kaldı. Kendine tabağına soğuk tavuk ve salata koyduktan sonra Stevie'nin yanına oturdu. Vi bakışlarını önündeki çay fincanına sabitlemişti. "Dert edeceğim daha önemli şeylerim var," dedi. "Günün nasıl geçti?"

"Yavaş," diye yanıtladı David. "Ama bilirsin işte."

"Aslında bilmiyorum," dedi Janelle.

David, Stevie'ye bakmaya devam ediyordu. Yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Düşmanca değildi. Neredeyse... Ona acıyor gibiydi. Onun için *üzülüyor* gibiydi.

Bu kabul edilemezdi. Hem sırıt hem de görmezden gel. Ama David'in sert hatlı yüzünde acıma duygusu eğreti duruyordu. Stevie çenesini yukarı kaldırıp ton balıklı salatasını yerken David'in bakışlarına karşılık verdi. Ve kazara salatasından bir parça kucağına düşünce hiç bozuntuya vermeden düşen parçayı yere itti.

Stevie tabağını kaldırdıktan sonra müsaade isteyip kalktı. Janelle de onunla geldi. Stevie odasına döndüğünde, bir sanat eserinin önünde eğilmiş dua eden biri gibi yatağının

yanına diz çöktü. Janelle yatağa oturup Stevie'nin kitabı yeniden açışını izledi. Kapaktan aynı çatlama sesi duyuldu. Çok hafif bir küf kokusu vardı ve sayfalar süt kaymağı gibi sararmıştı, bunun dışında iyi durumdaydı. Abartılı, kusursuz derecede düzgün, küçük ve kıvrımlı bir el yazısıyla yazılmıştı. Bazı yerlere mürekkep bulaşmıştı.

"Resimlerle başlayalım." Stevie daracık örgü elbisenin içindeki, eli kalçasında, dişlerinin arasında bir puro olan kızın fotoğrafını eline aldı. "Bu Francis. Bu onun günlüğü olmalı. Burada kalıyordu."

Francis Josephine Crane ve Edward Pierce Davenport, 1935-36 yıllarında Nisan ayında kaçırma olayı gerçekleştiğinde evlerine erken dönmek zorunda kalan ilk Ellingham öğrencileriydi. Francis Minerva'da kalıyordu, burası onun odasıydı. Ailesi Crane Un markasının (galiba sloganları *"Amerika'nın bir numarası! Crane Un kullanıyorsan pişirmek tam bir keyiftir!"* gibi bir şeydi) sahibiydi. Çok varlıklı bir aileydiler, Ellinghamların New York'tan aile dostuydular. Beşinci Cadde'de ikiz villaları vardı. Francis Ellingham'dayken yalnızca on altı yaşındaydı ama hayatı seyahatler, özel öğretmenler, Newport'ta geçen yazlar, Miami'de geçen kışlar, Avrupa gezileri, balolar ve partiler, yani ekonomik buhran sırasında ülke açlık çekerken o zenginlere sağlanan her tür imkâna sahipti. Ellingham'dan sonraki hayatı biraz gizemliydi. On sekiz yaşındayken Ritz'de bir sosyeteye giriş partisine katılmış ama ondan sonra neradeyse sırra kadem basmıştı.

Edward, ya da Eddie de benzer bir çevreye sahipti. Hayatı okullarla ve öğretmenlerle geçmiş zengin bir çocuktu. Eddie şair olmak istiyordu. Yolunu çizmişti. Ellingham'dan sonra üniversiteye gitti, sonra okulu bırakıp şair olmak için Paris'e gitti. Nazilerin şehri ele geçirdiği gün şampanya içip sarhoş oldu ve bir binanın tepesinden Nazi aracının üstüne atlayıp öldü.

Bu fotoğraflarda da hayat dolu ve çılgınlardı. Stevie sayfaları dikkatle çevirerek önce gazete kupürlerini inceledi. Kupürlerin çoğu John Dillinger, Ma Barker, Pretty Boy Floyd'un hikâyeleriydi. Bu insanların hepsi banka soyguncuları ve kanun kaçaklarıydılar. Fen kitaplarından koparılmış sayfalar ve formüller gibi başka şeyler de vardı.

"Bunlar sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu Stevie, Janelle'e.

"Tek bildiğim bunların çoğunun patlayıcı olduğu," diye cevapladı Janelle.

Sayfalardan birinin kenarında bir not vardı: *Parmak izleri: H2SO4 NaOH*

"Bu ne?" diye sordu Stevie.

"Sülfürik asit ve sodyum hidroksit. Basit asitler. Parmak izlerinin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bence parmak izlerini yakmak anlamına geliyor," dedi Stevie. "Gangsterler ve banka soyguncuları öyle yapıyordu. Parmak izlerini asitle yakıyorlardı."

Sonraki birkaç sayfa çok detaylı ve kalemle inceden inceye çizilmiş haritalarla doluydu. Henüz Google'ın olmadığı dönemlerde rotanızı planlamak için fiziksel kopyalar bulmak zorunda olduğunuzda kullanabileceğiniz türden şeylerdi. Bunu kim çizmişse, muntazam ve titiz çalışan, işinin ehli biriydi. Silahlar ve mühimmat hakkında hem el yazısıyla yazılmış hem de başka kaynaklardan yırtılmış daha başka sayfalar da vardı.

"Bunlar biraz korkutucu şeyler," dedi Janelle. "Sanki birisi silahlı okul baskınına hazırlanıyormuş gibi."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Stevie. "Bence bu kendisi için yazdığı bir el kitabı. Gangster veya banka soyguncusu olmak hakkında. İnternet olmadığı için kendine bir ders kitabı yaptı bence."

Aradaki şerit ayraç günlüğü ikiye bölüyordu. Stevie tam o sayfayı açtı. Burada daha az kupür ve daha çok el yazısı vardı. Bunlar günlük yazılarıydı. Stevie ilk birkaçına göz gezdirdi.

12/09/35

Burada her şeyin farklı olması gerekiyordu ama çoğu evde yaşanan kötü şeylerin aynısı gibi geliyor bana. Her gün Gertrude van Coevorden'a bakmak zorundayım, hatta bazen ağzından bir saçmalık daha çıkarsa saçlarını ateşe vermek zorunda kalacağımı düşünüyorum. Tam bir züppe. Burada beyni olan tek kişi gibi görünen Dottie'ye karşı gerçekten kaba. Dottie'nin acınası derecede fakir olması ne üzücü.

20/09/35

Tam bir akıl küpü. İsmi Eddie ve çok ilginç bir çocuk. Eğer düşündüğüm Eddie'yse, onunla ilgili hikâyeler başka. Bir kez baba olduğu ve doğumun gizlice gerçekleşmesi için kızın Boston dışında bir yere gönderilmiş olduğu söyleniyor. Böyle bir potansiyeli var gibi. Daha fazlasını öğrenmek niyetindeyim.

21/09/35

Eddie'ye bebeği sordum. Gülümseyerek eğer öğrenmek istiyorsam seve seve gösterebileceğini söyledi. Bir daha böyle bir şey söylerse gözünde sigara söndüreceğimi söyledim. Bu gece hava kararınca buluşacağız.

22/09/35

Eddie bana bazı dersler verdi. Nihayet burası kötü bir yer olmaktan çıkacak.

25/09/35

Yeni öğretmenimle oldukça yoğun bir çalışma içindeyiz. Ah, babacım. Ah, annecim. Bir bilseniz. Tanrı sizi ve arkadaşlarınıza olan düşkünlüğünüzü kutsasın. Beni buraya gönderdiğiniz için teşekkür ederim.

"Kıza bak," dedi Janelle.

Stevie sayfaları atlayarak yazılara göz gezdirdi. Kitap ilerledikçe karşılarına şiirler çıkıyordu.

HAZİNEMİZ

Önem verdiğim her şey dokuzda başlar
Kuzey sınırına doğru dans edercesine bin iki yüz adım
Sonra sola üç yüz adım daha
E&A
Sınır bayrağı
Parmak ucu

Bu Stevie'yi biraz daha afallattı. E, Eddie anlamına geliyordu ama A kimdi?

Sonra neredeyse kalbinin durmasına neden olan sayfaya geldi. Burada, siyah beyaz harflerle Şeytanın Ta Kendisi mektubunun bir taslağı vardı. Stevie sözcükler üzerinde çalıştıklarını görebiliyordu.

İşte! Bir bilmece! Başlasın eğlence!

İp mi yoksa silah mı deyince.

~~*Kibritler yakar, makaslar keser*~~

~~*Bıçaklar doğrar, kibritler yakar*~~

~~Bıçaklar keser~~

Bıçaklar keskin

Parıltısı tuzak

~~Bombalar~~

~~Ki zehir acı~~

Ki zehir yavaş

Son halini bulana kadar böyle üç sayfa yazmışlardı.

Stevie birkaç kez odayı turlamak zorunda kaldı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" dedi Stevie.

"Kanıt," diye cevap verdi Janelle.

"Bir şeye dair daha fazla kanıt. En azından Şeytanın Ta Kendisi'nin..."

Derken elektrikler kesildi.

XVII

"İşte size ilginç bir bilgi," dedi Stevie geniş ve kasvetli alandaki ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Bu şömine hakkında. Sekizinci Henry'nin Hampton Court Sarayı'nda bunun gibi bir şöminesi varmış. Albert Ellingham onun tam bir kopyasını yaptırmış."

"Bir tane de ben paylaşayım," diye karşılık verdi Nate, "Sekizinci Henry iki karısını öldürdü. Kim bir katilin şöminesini ister?"

"Emin değilim ama yeni yarışma programımın adı bu."

Nate ve Stevie, elektrikler kesilince Büyük Köşk'e götürülen tüm Minerva sakinleri içinde oraya ilk varanlardı. Büyük Köşk'ün kendi jeneratörü vardı. Minerva'yla Büyük Köşk'ün arası sadece birkaç yüz metreydi ama dışarıdaki koşullar yürümek için fazla tehlikeliydi. Mark Parsons, fırtına ihtimaline karşı Büyük Köşk'ün sütunlu girişine park ettiği kar aracıyla geldi. Kar aracının kabin kısmına Mark'la birlikte yalnızca iki kişi daha sığabilirdi. Kimin kiminle, hangi sırayla gideceğine karar verme süreci çok karışık geçmişti. Janelle ve Vi birbirlerine karşı tereddütlüydü. Hunter, yeni düştüğü bu şaşırtıcı evrende olan her şeyden içten

içe rahatsız olmuş görünüyordu. David ise sürekli değişen, anlaşılmaz bakışlar atıyordu.

"Ben Stevie'yle gideceğim," dedi Nate bu saçmalığa bir son vererek.

Dışarıya çıktığı ilk birkaç saniye içinde rüzgâr Stevie'yi neredeyse yere yıkıyordu. Neyse ki artık diz boyu olan kar onu dik tutmuştu. Kar aracı patikalardan geçerek döndü, aracın ışıkları savrulan kar dışında yeryüzünde görünen tek şeydi. Mark, kar fırtınasında bir grup aptal öğrenciyi getirip götürmek için sıcacık bir binadan çıktığına sevinmiş görünmüyordu ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen yıllar içinde pek çok öğrencinin aptalca davranışlarına tanık olmuştu.

Charles ve Dr. Quinn onları bekliyordu. Charles normalden daha rahat giyinmişti, üstünde ağır bir polar, altında da eşofman vardı. Dr. Quinn ise gül grisi kaşmir bir kazak, geniş bir yün etek, siyah kaşmir çoraplar ve uzun siyah çizmelerle gelmişti. Hiçbir soğuk onu kraliçelere yaraşır zarafetinden mahrum bırakamazdı. Charles'ın yüzünde, *"Kızgın değilim ama hayal kırıklığına uğradım,"* diyen bir ifade vardı. Dr. Quinn'in ifadesi ise, *"O pasif saldırgan ama ben öyle değilim. Ben saldırganım. Daha önce adam öldürmüşlüğüm var,"* diyordu.

"Diğerleri de geldikten sonra hepinizle konuşacağız," dedi Charles. "Şimdilik ateşin yanında oturun."

Nate ve Stevie yan yana, birbirlerini ısıtarak oturdular. Ateş fırtınanın başlarında iyiydi ama zamanla cazibesi azalmıştı. Ya aşırı ısıtıyordu ya da yeteri kadar yakınında oturmazsan ısıtmıyordu. Bir yanın pişerken diğer yanın donuyordu. Etrafta ateşe yaklaşanlar, ateşten uzaklaşanlar, terleyenler ve soğuktan titreyenlerin neden olduğu çok fazla hareketlilik vardı.

İçerideki büyük salon kahverengimsi bir gölge halindeydi. Bazı ışıklar açıktı ama belli ki elektrik tedbirli kullanılıyordu. Vermont'un kar fırtınalarına dayanacak şekilde inşa edilen Büyük Köşk, rüzgâr vurdukça çatırdıyordu. Soğuk hava bacalardan ve devasa kapının altından içeri giriyor, büyük salonda daireler çizerek dönüyor, geniş merdivenden aşağıya ve yukarıya eserek üst kattaki balkonlara fısıldıyordu.

Stevie orada otururken Büyük Köşk'ün farklı ışıklar altında nasıl kişilik değiştirdiğini fark etti. Buraya yaz sonu ışıl ışıl bir günde girdiğinde serin ve bir müze kadar geniştı, zenginliği parlak güneşin yanında sönük kalmıştı. Sessiz partinin olduğu gece avizelerdeki ve kapı kollarındaki kristallerden saçılan ışık göz kamaştırıyordu. Bu, gölgeler ve kuytularla dolu, acıya dayanıklı bir başka kişilikti. Fırtınadan saklanabilecekleri bir yerdi. Mermerin, sanatın ve camın bir arada olduğu bu sarayın gerçekten üç kişi için yapılmış olması Stevie'yi hep şaşırtmıştı. Üç kişi, çalışanları ve misafirleri. Ama yalnızca üç kişi. Ekonomik buhranın en kötü döneminde insanlar parklarda uyurken... Para, bazıları açlıktan ölürken bazılarının krallar gibi yaşamasını sağlıyordu.

"Bazen neden burada olduğumu bilmiyorum," dedi Stevie kendi kendine. "Ne yapıyorum ben? Ellinghamlara kimse yardım edemez. Onlar gitti. Kimse Alice'i bulamayacak."

"Bulabilirler," dedi Nate. "Hâlâ hayatta olabilir, öyle değil mi? İnsanlar ya da nesneler zaman içinde ortaya çıkabilirler. Bir DNA veri tabanında olduğu gibi."

"Fakat bulunmasının ona bir *yararı* olmayacak," dedi Stevie. "1936'da kaçırıldı. Yaptığım hiçbir şeyin hiç kimseye faydası yok."

Nate yorgun gözlerle Stevie'ye baktı.

"Sanırım işini anlamaya çalışıyorsun," dedi. "Hepimizin bir işi var. Mesela ben yazabileceğimi biliyorum çünkü bir kere yazdım. Ama korktuğum için tekrar yazamayacağımı düşünüyorum. Yazacaklarımın kafamdakiler kadar iyi olmayacağından korkuyorum. Çünkü nasıl yaptığımı bilmiyorum, kendiliğinden oluyor. Dahası ben tembelim. Hepimizin kuşkuları var. Fakat sen çok büyük bir şey yaptın. Bu vakanın büyük kısmını çözdün. *Birilerine anlat.*"

Stevie bir süre tırnağını yedi.

"Peki ya yanılıyorsam?" dedi.

"Yanılmış olursun. Onlar öldüler. Bundan daha ölü olamazlar. Ve senin elinde... Eşyalar var. İpuçları var. Çalışmanı birilerine göster," diye cevap verdi Nate.

"Ama sonra her şey bitecek," dedi Stevie.

"İstediğin de bu değil mi?"

Stevie ne cevap vereceğini bilemedi. Neyse ki, Vi ve Janelle gelip sohbeti böldüler. Benzer şeyler giymişlerdi. Vi, Janelle'in bazı kıyafetlerini giyiyordu çünkü elbette Vi'nin kahvaltıdan sonra yurduna dönme fırsatı olmamıştı. Aralarında soğukluk olmasına rağmen Janelle bir tane kazak, atkı ve şapkayı Vi'den esirgeyecek değildi.

Onların peşinden Hunter ve David geldi. Son olarak da Pix geldi.

Herkes toplanınca Bana Charles De ve Dr. Quinn söylenmeye başladılar, nasıl hayal kırıklığına uğradıklarından bahsettiler. Evet, Charles okulu bırakmanın zor olduğunu anlıyordu (Dr. Quinn bu konuda sessizdi) ama öğrenciler kendilerini ve bu gece kar aracını kullanmak için dışarı çıkmak zorunda kalan Mark gibi başka insanları tehlikeye atmışlardı. Mark, kar aracıyla yaptığı birçok seferden dolayı kıpkırmızı olmuştu ve titriyordu.

"Yukarısı çok soğuk" dedi Mark, "Isıyı muhafaza etmemiz gerekiyor. Oturma odasında uyurlarsa, sıcaklığı makul bir dereceye çıkarabilirim."

"Peki," dedi Charles. "Üst kattan battaniye ve yastıkları alman için sana yardım edeceğim."

"*Hepimiz* yardım edebiliriz," dedi Pix.

"Hayır. Herkes aşağıda kalsın. Kimsenin karanlıkta düşmesi riskini alamam."

Böylece, bir tablet çıkarıp sanki hiçbir sorun yokmuş gibi okumaya devam eden David hariç herkes korkuyla ve sessizce ateşin başında oturdu. Mark ve Charles inip çıkma derdinden kurtulmak için battaniye ve yastıkları üst kattaki merdiven boşluğundan aşağıya fırlattılar. Sonra da hepsi herhangi bir odanın olabileceğinden daha soğuk olan oturma odasına doğru sürüyerek götürüldü.

"Karyolamız yok," dedi Charles. "Balo salonunda kullandığımız birkaç kauçuk zemin kaplaması var. Onlar hem soğuğu engeller hem de daha yumuşak bir yerde uyumanızı sağlar. Yani üzgünüm ki yerde uyumanız gerekecek. Birkaç kişi koltuk ve sandalyeleri kullanabilir. Hepiniz bu odada veya ana salonda kalmak zorundasınız. Üst kat yok. Tabii ki dışarısı da yok. Üzgünüm ama böyle yapmak zorundayız. Arka taraftaki fakülte mutfağında yiyecek ve içecek var."

Grubun yerleşmesine fırsat tanımak için odadan çıktılar. Duvardaki aplikler yarım yanarak odaya, zarif Fransız mobilyaları görmelerine yetecek kadar, yumuşak bir ışık veriyordu.

"Herkes bir yer bulsun," dedi Pix. "Rahatınıza bakın. Bir süre burada olacağız."

Battaniye ve yastık yığınının içinden herkes rasgele bir şeyler seçmeye başladı. Herkesin ikişer tane almasına ye-

tecek kadar battaniye vardı ama yerde uyumak söz konusu olduğun iki tane yetmezdi.

Nate bir yastık seçerken, "Ne kadar eğlenceliiiiiii," dedi alçak sesle. "Bu, Everest'e yapılan o gezilerden birinde olmak gibi. Hani şu ölüm oranı yüzde on olan ve yön bulma işaretlerinin yarısının donmuş cesetlerden oluştuğu geziler."

"Kablosuz ağ bağlantısı var," dedi Vi. "Buna da şükür."

"Öyle mi?" dedi Nate.

David bir battaniye kapıp iki sandalyenin üstüne yerleşerek battaniyesini üzerine çekti ve okumaya devam etti. Koltuğu kapacak kadar kaba değildi. Ama yine de daha az kaba olan yolu seçmesi nedense daha kaba bir şey yaptığı hissini uyandırmıştı. Janelle ve Vi bir kez daha birbirlerine baktıktan sonra bakışlarını kaçırarak Ellingham broşürleriyle dolu alçak, süslü masanın etrafındaki farklı birer küçük köşeye yerleştiler.

"Bu ikisinin arasında ne var?" diye sordu Pix, Stevie'ye alçak sesle.

"Hiçbir şey," dedi Stevie. "Bilmiyorum."

Stevie koltuğun arkasındaki yeri seçti. Orada halı vardı ve koltuk rüzgâra karşı siper gibiydi. Nate köşeye kıvrıldı. Soğuk ve sert zeminde olmak onun için zor olacağından koltuk Hunter'a kaldı.

Battaniyeler örtüldüğünde oda hızla iki cenaha bölündü: tableti olanlar ve tableti olmayanlar. Vi, Hunter ve David birbirlerine yakın oturarak, okuyup ara sıra aldıkları notları karşılaştırdılar. Odanın diğer tarafında Stevie, Janelle ve Nate birlikte oturarak her biri kendi dünyalarına daldılar. Janelle kulaklığını takmış, sesin dışarıdan duyulmasına neden olacak kadar yüksek sesle bir şey dinliyor ve içinde çok sayıda mekanik çizim olan bir kitap okuyordu. Tavır-

larındaki her detay, Vi'nin yaptığı şeyi görmezden gelmeye çalıştığını belli ediyordu. Nate kitabıyla bilgisayarı arasında gidip geldi. Stevie, onun kitabına benzeyen bir dosyayı açtığını gördüğünü bile düşündü. Sayfayı aşağıya doğru kaydırırken birkaç sayfanın tepesinde '*bölüm*' kelimesini görmüştü. Nate'in sadece birinin zoruyla yazıyor olması gerçeği, bu durum hakkında ne düşündüğünü oldukça bariz gösteriyordu. Stevie sersemlik ve tanımlayamadığı hafif bir panikle baş başa kalmıştı. Eğer yapabilseydi, her şeyi bırakıp yalnızca David'e bakardı. Parmak uçlarında hâlâ onun saçlarını, omuzlarındaki kasları hissedebiliyordu. Dudakları tüm öpüşmelerini hatırlıyordu. Ve sıcaklık, öyle birinin yanında olmak...

David üç beş metre uzağında, bacakları yaldızlı bir masayla gül rengi bir koltuğun arkasında değil de okyanusun öbür tarafında da olabilirdi.

Üzerinde çalıştığı duruma gelince, Stevie'nin şu an hiçbir mahremiyeti yoktu ve düşünmek için mahremiyete ihtiyacı vardı. Odasında bir aşağı bir yukarı yürüyerek duvarlara notlar yapıştırması ve kendi kendine mırıldanması gerekiyordu.

Belki de olan biten bir şey yoktu. Belki Hayes, Ellie ve Fenton herkesin düşündüğü şekillerde ölmüşlerdi. Kazalar olurdu, özellikle de risk aldığınızda. Onlar şu anda bu durumun yaşayan kanıtlarıydılar. Havayla kumar oynamış, kuralları çiğnemişlerdi ve şimdi hep birlikte burada mahsur kalmışlardı.

Dolaşması gerekiyordu. Banyo. Banyoya gidebilirdi.

Stevie ayağa kalkıp sırt çantasını da alarak koridora çıktı. Banyolar merdivenlerin arkasında, balo salonunu ve Albert Ellingham'ın ofisini geçinceydi. O büyük kapıların ikisi de kapalıydı. Dişlerini fırçalayarak, yüzünü yıkayarak ve aynada kendine bakarak zaman öldürdü. Sarı saçları fazla

uzamıştı. Kahverengi dipleri gözüküyordu. Cildi soğuktan çatlamış ve dudakları kurumuştu. Yıllar önce zengin ünlülerin rujlarını tazelemek ya da alkolü fazla kaçırınca öğürmek için geldikleri lavaboya eğildi.

Belki de bitmişti. Vakayı zihninde çözmüştü ama kanıtları zayıftı. Eve gidebilir, hepsini bir rapor halinde yazabilirdi. İnternette yayınlayabilir, forumlarda ilgi çekip çekmeyeceğini görebilirdi. Çalışmasını gösterebilirdi.

Ve her şey biterdi. Peki ya sonra?

Uzun bir nefes vererek eşyalarını alıp dışarı çıktı.

David koridordaki deri sandalyelerden birine oturmuş onu bekliyordu.

"Senin için yaptığım iyiliği hatırlıyor musun?" dedi David. "Görmek istersen elimde bir şey var."

Telefonunu çıkardı.

ALICI: jimmalloy @ electedwardking.com
Bugün saat 9: 18'de
Gönderen: jquinn@ellingham.edu
CC: cscott@ellingham.edu

Bay Malloy,

Senatörün bu belgeyle ne işi olabileceğini anlamıyorum.

Saygılarımla,

Dr. J. Quinn

"Kestirip atmış," dedi David. "Kızmış gibi."

"Ama!" dedi Stevie, yüzü heyecandan kıpkırmızıydı. "*O belge* yazmış. Bu da bir belge olduğu anlamına geliyor. *Yani bir belge var.*"

"Öyle gözüküyor," dedi David.

"Bu da onu görmemiz gerektiği anlamına geliyor. Cevap yazabiliriz. Yani, Jim cevap yazabilir. Yazmalı."

"Jim çok yoğun," diye karşılık verdi David. "Jim senin emirlerini yerine getirmek için burada değil."

"David," dedi Stevie, David'in önüne gelerek. "Lütfen. Bak. Biliyorum. Bana kızgınsın. Ama bu önemli."

"Neden?"

"Çünkü eğer bir ek vasiyetname varsa, suça iten bir gerekçe de var demektir. İşin ucunda para var demektir. Onu görmeliyim," dedi Stevie.

"Benim için neden önemli olduğunu soruyorum," diye açıkladı David. "Evet, her şeyin benimle ilgili olmadığını söyledin biliyorum ama..."

"Cidden mi?" diye karşılık verdi Stevie.

"Peki ya bir şey bulursam? Ya bunu senin için yaparım ama beni artık rahat bırakacaksın dersem?"

"Ne?"

"İstediğini yapacağım," dedi David. "Cevap yazacağım. İstediğin bilgiyi almana yardım edeceğim. Ama sen ve ben, bitti. Artık konuşmayacağız."

"Bu ne tuhaf bir istek?" dedi Stevie boğazı düğümlenerek.

"Hiç de değil. Oldukça açık. Babam okula dönüp bana göz kulak olman karşılığında sana istediğin bir şeyi verdi. Bu yüzden ben de sana benzer bir şey veriyorum. Hangisi

daha önemli bilmek istiyorum. Ben mi yoksa senin için yapabileceğim şey mi?"

Stevie, Büyük Köşk yana doğru kayıyormuş gibi hissetti.

"Karar vermen uzun sürdü," dedi David.

"Bunun adil olduğunu düşünmüyorum," dedi Stevie.

"Adil mi?" diye karşılık verdi David.

"Bunu tam da şu anda, babandan çaldığın eşyaları başkalarının karıştırmasına müsaade ederken söylüyorsun," dedi Stevie.

"Daha fazla güçlenmesine engel olmak için," dedi David.

"Ben de Hayes, Ellie ve Fenton'a ne olduğunu çözmeye çalışıyorum," dedi Stevie.

"*Öyle* mi gerçekten?" diye sordu David.

"Evet," dedi Stevie. "Öyle."

"Çünkü daha çok favori projen için daha fazla dedikodu istiyormuşsun gibi görünüyor."

Favori proje kelimeleri Stevie'nin içinden büyük bir öfkenin yükselmesine neden oldu.

"Bilgiyi istiyorum," dedi Stevie.

David ona, "Sana dünyanın bu şekilde işlediğini söylemiştim" dercesine uzun ve yavaşça gülümseyerek karşılık verdi.

"Peki," dedi neşeli bir sesle. "Hadi güzel bir not yazalım."

Not şaşırtıcı bir hızla kâğıda dökülüverdi. David yazarken alçak sesle kendi kendine mırıldanıyordu. Belki Francis ve Eddie de Şeytanın Ta Kendisi mektubunu böyle kafa kafaya vererek yazmışlardı.

Senatör, oğlunu ilgilendiren her şeyi işi olarak görür. Yaşanan son mevzulardan sonra size yardımcı olması adına özel bir güvenlik sistemi bağışlamış olmasının nedeni de bu. Okulda iki öğrencinin öldüğünü ve senatörün oğlunun sizin gözetiminizdeyken okuldan kaçtığını hatırlatmama gerek olduğunu sanmıyorum. Senatör ihmalinizden dolayı ortaya çıkabilecek olası sorunların neler olabileceğini bilmek istiyor. Buna okulun tarihi meselelerini içeren herhangi bir haber de dahildir. Bunun bilgi edinmek adına kibar bir yol olduğunu düşündük ancak daha yasal yollara başvurmamızı istiyorsanız öyle yapacağız.

Saygılarımla,

J. Malloy

"İşte bu," dedi David. "Bu ahmakların arasında geçirdiğim onca yılın bir gün işe yarayacağını biliyordum. Mesajın hazır. Artık seninle işimiz bitti."

Gönder tuşuna basıp arkasını döndü ve konaklama odasına yürüdü.

13 Nisan 1937

Baş uşak Montgomery her zamanki sessiz haliyle kahvaltı servisini yapıyordu. Ev hâlâ bir ispirto ocağında hafifçe ısıtılmış meşhur Vermont şurubunun bolluğuyla sağlıklı ve bereketli bir kahvaltı sunabiliyordu. Yirmi misafiri doyurmaya yetecek kadar yiyecek vardı ama masadaki dört kişi bunun çok azıyla yetinebilir gibi gözüküyordu. Flora Robinson, Iris'in seçtiği zarif peri gülü desenli fincandan kahvesini yudumluyordu. Robert Mackenzie sabah postalarına göz gezdiriyordu. George Marsh bir gazetenin arkasına saklanmıştı. Leonard Holmes Nair ise yarım greyfurtuna hiçbiri ölümcül olmayan birkaç bıçak darbesi indirmekle meşguldü.

"Bu sabah aşağıya iner mi sizce?" diye sordu Nair gruba.

"Bence iner," diye yanıt verdi Flora. "Mümkün olduğunca normal davranmamız gerekiyor."

Leo bu öneriye gülmeyecek kadar kibar biriydi.

Kaçırılma olayının üzerinden tam bir yıl geçmişti. Bir yıl süren arayış, bekleyiş ve acı... Bir yıl süren inkâr, hiddet ve biraz kabulleniş. *Yıldönümü* kelimesinin asla kullanılmamasına dair sessiz bir anlaşma vardı.

Kahvaltı salonunun kapısı savrularak açıldı ve Albert Ellingham üzerinde açık gri bir takım elbiseyle içeriye girdi. Tuhaf bir şekilde dinlenmiş görünüyordu.

"Günaydın," dedi. "Kusura bakmayın, geciktim. Telefondaydım. Düşündüm de belki biz..." Sanki yemeğin ne için olduğunu unutmuş gibi kuşkuyla kahvaltıya baktı. Ona sık sık birilerinin yemek yemeyi hatırlatması gerekiyordu.

"Düşündüm de belki bugün hep birlikte geziye çıkabiliriz," dedi Albert Ellingham.

"Geziye mi?" dedi Flora. "Nereye?"

"Burlington'a. Tekneyle açılacağız. Gece Burlington'da kalacağız. Oradaki evi hazırlattım. Bir saat içinde gitmeye hazır olabilir misiniz?"

Verilecek tek bir cevap vardı.

Onları bekleyen arabaya binmek üzere evden çıktıklarında Leo, ikisi adamlarla, diğer ikisi de toprak ve kayalarla dolu dört kamyonun yukarı doğru çıkmakta olduklarını gördü.

"Neler oluyor Albert?" diye sordu Flora.

"Ufak tefek işler," dedi Albert. "Gölün altındaki tünel... Gereksiz. Ortada göl falan yok. Göl olmadığına göre tüneli kapatmak daha iyi."

Tünel. Albert'a ihanet ederek düşmanın içeri girmesine izin veren tünel... Şimdi boğulup gömülecekti. Kayaların ve toprağın görüntüsü, çantasını yere bırakan George Marsh'ta bir şeyleri tetiklemiş gibiydi.

"Aslında," dedi George Marsh, "işe göz kulak olmak için burada kalsam daha iyi olabilir."

"Ustabaşı çıkacak her sorunu halledebilir," diye yanıtladı Albert.

"Benim kalmam daha iyi olabilir," dedi George Marsh yeniden. "Muhabirler ya da yoldan geçenler içeriye girmeye kalkışırlarsa diye."

"Bunun daha iyi olacağını düşünüyorsan sen bilirsin," diye karşılık verdi Albert.

Leo, George Marsh'a ve onun arka bahçeye giden toprak ve kayalarla dolu el arabalarını seyreden garip, büyülenmiş haline daha dikkatle baktı. George'un yüzünde Leo'nun tam olarak tanımlayamadığı, ilgisini uyandıran bir şey vardı.

Leo, bir zamanlar Albert Ellingam'ı bombadan kurtarmış olan, ailenin peşinden her yere giderek onlara güven ve koruma sağlayan mahir, cesur George Marsh'ın Alice'in biyolojik babası olduğu gerçeğini Flora'dan öğrendiğinden beri gözü onun üzerindeydi.

Tabii o uğursuz günde Iris ve Alice'i koruyamamıştı ama bunun için suçlanamazdı. Iris kendi başına dışarı çıkmayı severdi. O gece onları geri alamadığı için George ayıplanamazdı. Onları kaçıranlarla buluşmaya George gitmişti ve onu fena halde benzetmişlerdi. O, kahvaltıda haşlanmış yumurtasını yerken kafasında vakalar çözen Hercule Poirot gibi bir dahi değildi. O bir arkadaştı, bir güç abidesiydi. Albert Ellingham gibi birinin etrafında olabilecek iyi bir insandı. Ve evet, FBI'dandı ama onlar için pek bir şeyler yapıyor gibi görünmüyordu. Albert onun ajan olarak görevlendirildiğinden emindi ve Kanada'dan gelen uyuşturucu kaçakçılarını aradığına dair belli belirsiz görüşler vardı fakat Leo'nun düzenli olarak buluştuğu, Iris'e tozlarını ve istediği dozdaki uyuşturucuları sağlayan kişileri hiç fark etmemiş gibiydi.

Belki de fark etmişti de görmezden gelmeyi tercih etmişti.

Şu anda George Marsh, neden kalmak istediği hakkında yalan söylüyordu. Leo bundan emindi. İnsanların yalan söylemesi özellikle ilgisini çeken bir durum değildi. Önemli olan yalanın kendisi değil, neden söylendiğiydi. Leo gibiler eğlenmek için yalan söylerdi. Sağlam bir yalanla kusursuz akşamlar geçirilebilirdi. Fakat çoğu insan bir şeyleri gizlemek için yalan söylerdi. Bu yalan yasak bir aşk kadar basit olsaydı kimsenin umurunda olmazdı. Bu her neyse, yalnızca özel değil, aynı zamanda bir *sır*dı.

Leo, George Marsh'ın bir sırrı olduğunu çok net görebiliyordu.

"Peki öyleyse," dedi Albert ve Leo, Flora ve Robert'ı bekleyen arabaya doğru yönlendirdi.

George Marsh ön kapıda dikilip arabanın uzaklaşmasını izledi. Grubun yeteri kadar uzaklaşmış olduğundan emin olduktan sonra kendi arabasına binerek mülkü terk etti.

Birkaç saatliğine ortadan kaybolup akşam karanlığında geri döndü. Arabasını evden uzağa, arkadaki toprak yola park etti. Eve dönüp geriye kimlerin kaldığını not etti. İşçiler de gündüz çalışan hizmetçiler gibi gitmişlerdi. Montgomery kendi odasına, diğer hizmetkârlar da kendi odalarına çekilmişlerdi. Güvenlik görevlilerini kontrol ederek hepsini mülkün etrafında devriye gezmeleri için gönderdi. Hepsi bittikten sonra giysilerini değiştirerek iş pantolonuyla basit bir fanila giydi. Sonra bir fener alıp giderken aldığı kürekle evin arka tarafına yürüdü. Çamurlu zeminden aşağıya kayarak daha önce gölün bulunduğu bataklığa benzeyen çukurun içine, oradan da cam kubbenin erken doğan ayın ışığını yansıttığı ortadaki tepeciğe yürüdü.

Şu anda kubbeli binaya dönmek nahoş bir durum olmuştu. Toprak ve ihmal kokuyordu, işçilerin bulunduğu

yerden itibaren ayak izleriyle doluydu. Artık kilim ya da yastıklar yoktu. Tam olarak Dottie Epstein ile yüz yüze geldiğinde bulunduğu yer olan kenardaki banka oturdu. Dottie yerdeki bir kilimin altına saklanmaya çalışmıştı ama korku ve merak üstün gelmişti...

"Korkma. Çıkabilirsin," demişti George.

Dottie, George'un yere koyduğu ip, dürbün ve kelepçelere bakmıştı.

"Bunlar oyun için," demişti George.

"Ne tür bir oyun?" diye sormuştu Dottie.

"Çok karmaşık ama eğlenceli olacak. Saklanmak zorundayım. Sen de mi saklanıyordun?"

Her şeyin çözüldüğünü hissettiği için George konuşmanın o kısmında bolca terlemeye başlamıştı. Nasıl o kadar sakin kalabilmişti?

"Ben kitap okumaya geldim," diye cevap vermişti Dottie. Çocuğun elinde bir kitap vardı. Onu bir kalkanmış gibi tutuyordu.

"Sherlock Holmes mü? Sherlock Holmes'ü severim. Hangi hikâyesini okuyorsun?"

"*Kızıl Dosya.*"

"İyi hikâyedir. Okumana devam et, ben sana engel olmayayım."

O sırada George bir şeye karar vermemişti. Beyninde düşünceler dönüyordu. Onunla ne yapmalıydı? Dottie ona baktığında kızın gözlerinden her şeyi bildiğini anladı. *Biliyordu* işte.

"Bunu kütüphaneye geri götürmem gerekiyor. Burada olduğunu kimseye söylemeyeceğim. İnsanların beni ispi-

yonlamasından nefret ediyorum. Gitmem gerekiyor," demişti Dottie.

"Gitmene izin veremeyeceğimi biliyorsun," diye cevaplamıştı George. "Keşke verebilseydim."

Sözcükler ağzından dökülmüştü ama ne anlama geldiklerine dair George'un da hiçbir fikri yoktu.

"Verebilirsin. Sır saklamakta iyiyimdir. Lütfen."

Dottie kitabına sarılmıştı.

"Çok üzgünüm," dedi George.

George Marsh başını bir an ellerinin arasına aldı. Dottie'nin kitabı düşürüp deliğe doğru o cesur ama talihsizce atlayışı yaptığı kısmı, aşağıdaki zemine çarptığında çıkan sesi, merdiveni tırmalayışını, kanı, inleyişini ve kendini yerde sürükleyişini zihninde canlandıramadı.

Gözlerini kırpıştırıp ayağa kalkarak düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Fenerini bir iple aşağıya sallandırdı, sonra küreği atıp kendisi de indi. Raflardaki likör şişeleri kaldırılmıştı. Küçük alan boş ve soğuktu. Kapıdan ilerleyip tünele girdi. İşçiler tüneli doldurmaya ortadan başlamışlardı, George'un gideceği yer de orasıydı. Zifiri karanlığa doğru yürüdü, fenerinin küçük ışığı gölgeleri güçlükle aydınlatıyordu.

Yeraltı dünyasına gidiyor gibiydi. Cehenneme. Dönüşü olmayan yere.

Toprak kokusu giderek artıyordu ve çok geçmeden ayaklarının altında toprağı hissetti. Durup feneri yere koydu ve kürekle etrafı kontrol etti. Sonra kazmaya başlayıp toprağı kenara iterek bir açıklık oluşturdu. Yeterli olduğuna kanaat getirince feneri yerden alıp geldiği yoldan, yaşayanların dünyasına geri döndü. Kubbeden dışarı çıkıp batık çukurdan geçerek arabasına yürüdü. Arka kapıyı açtı.

İçeride küçük bir sandık vardı. Onu da açtı.

Vermont'ta buz, kar ve samanla doldurulmuş buz mahzenleri vardı. Alice'i orada tutmuştu. Donmuş değildi ama katıydı.

"Gel bakalım," dedi Alice'e sessizce. "Seni evine götürüyorum. Her şey yolunda."

Sandığı kapatıp arabadan çıkardı. George, bir zamanlar göl olan yerin kaygan tarafından aşağıya inerken sandığı düşürmemek için dikkatlice hareket ederek keder dolu yükünü aynı yoldan taşıdı. Mümkün olduğunca nazik bir şekilde yere koymaya özen göstererek sandığı iple aşağıya indirdi. Sonra onu tünele ve oradan da kazdığı çukura taşıdı. Elleriyle etrafını toprakla doldurdu. Büyük ölçüde kapattıktan sonra dünyayla arası birkaç metre toprakla dolana dek kürekle doldurmaya devam etti.

George Marsh tünelden çıktığında neredeyse gece yarısıydı, yüzü soğuk terden yapış yapıştı. Montgomery'nin penceresinden görünmeyen bir yoldan eve doğru sessizce yola koyuldu.

İçeri girdiğinde avlunun kenar kısmındaki ağaçlardan birinin arkasında bir kıpırtı oldu, çakan bir kibrit sesi duyuldu ve bir sigaranın ucunda küçük bir kıvılcım göründü.

Leonard Holmes Nair ortaya çıktı ve George Marsh'ın gözden kayboluşunu izledi.

"Acaba neler yapıyordun?" dedi Nair kapı kapanırken kendi kendine. Sonra bahçede sessizce hareket ederek Marsh'ın az önce geldiği patikayı takip etti.

XVIII

Sabah olmuştu. Alışılmış sabahlardan biri değildi.

Kar yüzünden ufuk görünmez olmuştu. Gökyüzünün nerede bitip yeryüzünün nerede başladığı belli değildi. Ağaçlar birer işaret olsa da karın derinliğinden dolayı normalden kısa gözüküyorlardı ve cılız, çıplak dalları beyaz eldivenler giymiş gibiydi. Yalnızca küçük tepecikteki kubbeli yapı doğru yerde görünüyordu. Batık bahçe yeniden doluyordu. Yeryüzü temizleniyor ve yeniden hayat buluyordu.

Herkesin geçici olarak konakladığı oturma odası aynı anda hem soğuk hem de havasız olmuştu. Stevie kaskatı ve hâlâ yorgun uyanarak yattığı yerden dışarı baktı. Kauçuk kaplamalar ve battaniyeler zeminin sert soğuğundan korunmaları için yeterli olmamıştı. Koltuğun altından görüşü sınırlı olsa da Janelle'in kolunun birkaç metre ötede, elinde tabletiyle oturduğu yerde uyuyan Vi'ye doğru uzandığını görebiliyordu. Nate başının üzerine kadar çektiği battaniyesinin altına kıvrılmıştı. Birinden yavaş, yumuşak bir horlama sesi geliyordu.

Stevie ağzından akan suyu silip kendini sessizce dikilir pozisyona getirdi. David bile sandalyenin üzerine yayılmış, bacaklarını yandan sarkıtmış, elinde tabletiyle uyuyordu.

Horlamanın sahibi Hunter, koltuğa sırtüstü yatmış, örgü beresini göz bandı gibi gözlerinin üzerine indirmişti. Loş ışığın uyuyan arkadaşlarının üzerine düşüşünde tuhaf ve samimi bir şey vardı. Sanki Ellinghamlar bu odayı partinin yorgunluğunu üzerlerinden atmaya çalışan eğlence düşkünlerinin üzerine ışığın yansıyacağı şekilde planlamışlar gibiydi.

Parmak uçlarında yürüyerek Bana Charles De'nin ateşin başında bilgisayarı ve bir yığın klasörle oturduğu ana salona gitti. Telefonuna göre saat sabahın altısıydı ve bu saatte Bana Charles De'ye tahammül etmek biraz güç olsa da bundan kaçamazdı.

"Seni bilmem ama," dedi Charles, Stevie'ye el sallayarak, "ben pek uyumadım. Biriken işleri hallettim. Gelecek yıl için yapılan başvuruları okuyorum."

Başvurular. Birilerinin bir kıvılcım görüp onları kabul etmesini umarak tutkularını Ellingham'a yazıp Stevie'nin elde ettiği fırsatı yakalayan daha fazla insan gelecekti. Stevie'nin ondan sonra gelecek insanları düşünmesi çok garipti.

"Umarım o zaman bir okulumuz olur," dedi Charles.

"Okulun yeniden açılmayacağını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Stevie.

Charles iç geçirerek bilgisayarını kapattı.

"Ben sadece kedilerin dokuz canı var diye biliyorum," dedi Charles. "Elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Pes etmeyeceğiz. İyimser olmak zorundayız."

Charles kahvesini yudumlayıp bir süre gözünü ayırmadan ateşe baktı.

"*Sana* bir şey soracağım," dedi Charles. "Buraya geldiğinden beri Ellingham Vakası'nı daha iyi anladığını düşünüyor musun?"

Stevie, *Vakayı çözdüm. O yüzden evet, daha iyi anladığım söylenebilir,'* diyebilirdi. Ama henüz vakti gelmemişti ve bunu dünyaya resmen duyurma işini Charles aracılığıyla yapmayacaktı.

"Sanırım evet," dedi Stevie çekinerek. "Neden sordunuz?"

"Çünkü kabul edilmenin sebebi buydu," dedi Charles.

"Gerçekten çözebileceğimi mi düşündünüz?" dedi Stevie.

"O zaman düşündüğüm ve hâlâ düşünmeye devam ettiğim şey, karşımda aşırı ilgili birinin duruyor olmasıydı," diye yanıtladı Charles. "Aslında burada sıkılabileceğini düşündüm, o yüzden dün gece tavan arasına çıkıp sana bir şey getirdim."

Üzerinde yeşil ve kocaman dört cilt kitabın durduğu yanındaki masayı işaret etti. Stevie yan taraflarında ayları ve yılları gösteren yaldızlı harflerin olduğu ciltleri görür görmez tanıdı.

"Köşkün kayıtları," dedi.

"Bunları incelemek isteyebileceğini düşündüm," dedi Charles. "İstersen alabilirsin."

Stevie bu kayıtları daha önce okumuştu. Baş uşak Montgomery tarafından muhafaza ediliyorlardı. İçlerinde eve giren çıkanlara, hangi yemeklerin servis edildiğine, hangi etkinliklerin gerçekleştiğine, hangi konukların katıldığına dair listeler vardı.

"Teşekkürler," dedi Stevie arşivi kabul ederek.

Dr. Quinn yukarıdaki ofislerin birinden çıktı. Kaşmir bir kazak ve kenarları çiçekli şık bir tayt giymişti. Ellingham'da zaman hızla ilerlemeye devam ediyordu.

"Balo salonunda okuyabilir miyim?" dedi Stevie.

"Bence bir mahsuru yok," dedi Charles. "Yalnız orası soğuktur."

"Sorun değil," dedi Stevie.

Charles ayağa kalkıp Stevie için odanın kilidini açtı.

Ellingham balo salonu aynalı, muhteşem bir yerdi ve bu yüzden de soğuk ve boştu. Etrafını saran bin tane başka Stevie'yle ahşap zeminin ortasına oturdu. Köşkün kayıtlarını yere koyup çantasından kırmızı günlüğü çıkardı. Eski olmalarına rağmen sayfalarının şaşırtıcı derecede pürüzsüz olduğunu hissetti. Pahalı bir kâğıt, muntazam ve nefis bir el yazısı, yer yer mürekkep damlalarıyla lekelenmiş sayfalarla dolu kaliteli bir kitaptı. Un fabrikasının varisi Francis Josephine Crane'in hem okul hem de okuldaki insanlar hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. Baştan söyleyeyim, okulun bağışçıları hakkında çok da güzel şeyler yazmamıştı.

13/11/35

Albert, Lord Albert, adam kendini tanrı sanıyor olmalı. Ne de olsa kendi küçük Olympos'unu inşa edip Yunan tanrılarıyla donattı. Büyük deneyiyle alakalı ne kadar konuşursa konuşsun onun asıl niyeti bir grup küçük Albert ya da olduğuna inandığı her ne ise ondan yaratmak. Neyse ki bu amaç için ona çocuklarını verecek zengin arkadaşları var (benim ailem o kadar hızlı evet diyemedi). Ya yoksul insanlar? Kim evladını yüce Albert Ellingham'a emanet etmez ki? Oyunlara gelince, onlar özellikle yorucu. Bence adamın karısı iyi biri olabilir. Onu etrafta arabasıyla hız yaparken gördüm. (Göz alıcı bir araba. Kıpkırmızı. Öyle bir arabam olsun isterdim.) Sanırım karısı kayak yapıyor, içki içiyor ve aynı zamanda buraya resim yapmaya ve ziyarete gelen Leonard Holmes Nair'le de arkadaş.

16/11/35

Yüce Albert Ellingham bugün bana kampüsü gezdirdi, kendini beğenmiş dallama. Bana ilginç bir şeyler göstersin diye yaptığı her şeyden etkilenmiş gibi yapmak zorunda kaldım. Bana güldü. Bunun icabına bakılacak.

Iris'le ilgili de şaşırtıcı şeyler yazmıştı.

01/12/35

İnanılmaz bir keşif. Eddie ve ben bugün Ellinghamlara ait özel bir gölün olduğu arka bahçeye sızdık. Iris ve arkadaşı soğukta kürklerine sarınarak oturmuş bir şeye kıkırdıyorlardı. Iris'in çantasından küçük bir pudra kutusu çıkardığını, küçük gümüş bir nesneyle içinden çıkardığı şeyi burnuna çekişini izledik! Sonra biraz da arkadaşı aldı. Sevgili Madam Ellingham kokainden anlıyormuş! Eddie sevinerek oraya gidip biraz istememiz gerektiğini söyledi, böyle şeyleri o da sever. Ben hiç denemedim ama Eddie insanı uçurup başka diyarlara götürdüğünü söyledi. Tabii ki gidip istemedik ama bir kenara yazmak adına çok iyi bir bilgiydi. Böyle şeylere ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin.

Iris Ellingham'ın eğlenceyi sevdiğine dair ipuçları hep vardı ama kokaini ilk kez duyuyorduk. Francis'in yurt arkadaşları ve yurt müdiresi hakkında da gözlemleri vardı.

03/12/35

Gertie van Coevorden, Eddie'yle geçirdiğim zamanla ilgili iğneleyici sözler söyledi. "Onca zaman ne halt ediyordunuz siz?" diye sordu. Ona babasının alt kattaki hizmetçiyle yaptığı

şeyi yaptığımızı söyledim. Anlamadı. Gerçekten o kadar kalın kafalı ki.

06/12/35

Burada Eddie'yle benden başka işe yarayan tek kişi Dottie Epstein ve bunun başlıca sebebi de onun bir ispiyoncu olması.

08/12/35

Nelson çekilmez biri. Güzel olan tek etek ve kazağıyla yurtta amaçsızca dolaşıp akşam ne zaman uyumamız gerektiğini ne zaman ders çalışmamız gerektiğini söyleyip duruyor. Eddie erkek yurdunda böyle kurallar olmadığını söylüyor. Nelson'ın bir sırrı var. Ne olduğunu bilmiyorum ama çözeceğim.

16/01/36

Gertie van Coevorden o kadar çok cin içiyor ki, kızı ateşe versek bir hafta yanar.

Yazılar devam ettikçe daha çok arabalar, silahlar, açık kasalar ve Batı'ya giden rotalardan bahsetmeye başlamıştı. Günlüğün başında yer alan Eddie'yle alakalı coşkulu yazılar yerini farklı bir tonda yazılmış birkaç yazıya bırakmıştı.

05/02/36

Eddie yapmaya niyetlendiğimiz şeyi yapacak kadar güçlü mü merak ediyorum. Ben şahsen öyle olduğumu biliyorum. Şiir, ışık vermeyen yıldız ve ahlak dışı, tamamen pervasız bir yaşam hakkında konuşmayı seviyor ama bunların ne anlama geldiğini biliyor mu acaba? Ya o da diğerleri gibi çıkarsa? Buna dayanamam.

09/02/36

Erkeklerin zayıf karakterli olduklarını hep hissetmişimdir. Çoğu zaman kendilerine bile faydalarının olduğunu sanmıyorum. Eddie'nin farklı olduğuna inandım ama ayyaşın ve zamparanın teki. Bunlar bir yere kadar güzel olabilecek özellikler ama onda daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Ya yoksa?

18/02/36

Eddie çok şımarık bir çocuk. Ben de öyleyim ama şımarıklık beni onu bozduğu kadar bozmadı. Para onu yiyip bitirdi. Ben bu çöküşü neden seviyorum acaba?

Stevie durup durup şiire dönüyordu.

HAZİNEMİZ

Önem verdiğim her şey dokuzda başlar
Kuzey sınırına doğru dans edercesine bin iki yüz adım
Sonra sola üç yüz adım daha
E&A
Sınır bayrağı
Parmak ucu

Stevie günlüğü kucağına koydu.

İnsanların kastettikleri şeyi doğruca söylememelerinden bıkmıştı. Elbette bir dedektif olarak işinin büyük kısmı bu olacaktı. İnsanlar ona yalan söyleyecek ya da lafı dolandıracaklardı. Alışsa iyi olurdu.

Fakat David... Dün gece birbirlerini sonsuza dek görmezden gelmekle ilgili söylediği şeyi gerçekten kastetmiş olamazdı. Oyunlarından biriydi. Bir testti.

David neden geri dönmüştü ki?

Kuşluk vakti geldiğinde Stevie günlüğe ve köşkle ilgili kayıtlara bakmaktan yorulmuştu. 1935'ten itibaren Francis ve Eddie'nin izlediği rotalarla köşkteki menü listelerine harcayabileceği enerji bu kadardı. Ayağa kalkıp yeniden arkadaşlarına katıldı.

Oturma odasının kapısı neredeyse kapalıydı ve içeriden uğultulu konuşmalar duyuluyordu. Stevie içeri girdiğinde Janelle ve Nate, sanki büyük bir spor karşılaşmasının seyircileriymiş gibi odada olup biteni izliyorlardı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Stevie.

Odanın o tarafındaki hiç kimse cevap vermedi, hatta kafalarını bile kaldırıp bakmadılar. Stevie, Nate ve Janelle'e döndü. Janelle eliyle işaret ederek onu yanına çağırdı.

"Orada bir şeyler oluyor," dedi alçak sesle. "Bir saat kadar önce aşırı heyecanlandılar."

David iki tabletin ekranlarını karşılaştırıyordu. Stevie gidip koltuğun koluna oturarak onlara baktı.

"Bir şey mi oluyor?" diye sordu.

Vi onu susturdu, ki bu pek ona göre bir davranış değildi.

"Yani buradaki tüm ödemeler," dedi David, Hunter'a.

"...Buradakilerle uyuşuyor. Tarihler de öyle."

"Üçüncüdeki e-posta kayıtları da uyuşuyor," diye ekledi Vi. "Tüm bağışçılar aynı şeyi yapmış. Bu özel dedektifin adı yıldız işaretli olanların hepsinde geçiyor."

Stevie parçaları bir araya getirmeye çalıştı. Ödemeler. Özel dedektifler.

"Siz şantajdan mı bahsediyorsunuz?" dedi.

Üçü birlikte kafalarını kaldırıp Stevie'ye baktılar.

"Onun gibi bir şey," dedi Hunter gülümseyerek.

"Kime şantaj yapılıyor?" diye sordu Stevie. David'le aralarında ne olursa olsun, özel dedektif ve şantajdan bahsedilmesi dikkatini çekmişti. Dün geceki olaylardan sonra onunla göz teması kurmamaya çalışarak soruların çoğunu Hunter ve Vi'ye yöneltti.

"Görünen o ki," dedi Vi, "özel dedektif olduğunu öğrendiğimiz bu adamın adının geçtiği, King'in adaylık kampanyasının önemli bağışçılarıyla ilgili tüm dosyalarda, bağışçılar bir anda çok daha fazla miktarda ve düzenli olarak para vermeye başlıyorlar."

"Özel dedektif ne yapıyor?" diye sordu Stevie.

"Mali belgelerle alakalı bir şey," dedi David kafasını kaldırmadan. "Bu hesap tablolarından gönderip duruyor. Tam olarak ne anlama geldiklerini çözemiyoruz çünkü elimizde yeterli bilgi yok ama bu insanların gizli kalmasını istedikleri faaliyetleriyle ilgili bilgiler oldukları kesin. Vergi kaçakçılığı ya da onun gibi bir şey olabilir. Durum ne olursa olsun babam onlarla ilgili bu bilgilere sahip ve böylece adaylık kampanyası tonlarca para kazanıyor. Bu bir şantaj."

"Bu inşalar var ya?" dedi Vi nefes nefese. "Hayal edebileceğiniz en kötü insanlar. Bu adam..." dedi hesap tablosundaki bir sırayı göstererek, "tek başına büyük bir petrol sızıntısını örtbas etmekten sorumlu."

"Büyük, *çok büyük* bir petrol sızıntısı," dedi Hunter.

"Demek böyle yapmış," dedi David neredeyse kendi kendine. "Başkanlık kampanyasını başlatmak için yeterli parası hiçbir zaman yoktu ama sonra bu malzeme eline geçince paralar oluk oluk akmaya başlamış. Ayrıca bunların yasal şekilde elde edilmiş olmasına imkân yok. Muhte-

melen birer suç olan şeyler hakkında bilgi alıyor ve onları adaylık kampanyasını güçlendirmek için kullanıyor. Suçu suçla destekliyor."

"Bu bir define," dedi Vi. "Bunları Dropbox'la bir medya kuruluşuna gönderirsen tüm skandalı açığa çıkarırsan. Bunları piyasaya sürersek, bugün orada olan en kötü insanlardan bazılarını saf dışı bırakabiliriz."

"Ya da bu bilgiyi yok edersin," dedi Janelle. Nate'le birlikte konuşulanları dinlemeye gelmişlerdi. Janelle fazla resmi bir şekilde koltukta oturuyordu. Kedi suratı desenli pijamalarıyla bile ciddi görünüyordu.

"Yok etmek mi?" diye tekrarladı Vi.

"Amaç Edward King'i devirmekse," dedi Janelle, "para almak için kullandığı şeyi yok edeceksiniz. Onu ortadan kaldırdığınız anda bu insanlara baskı yapamayacak."

"Ama onu ya da onları suçlamak için elimizde kanıt yok," dedi Vi.

"Ama amacınıza ulaştınız," dedi Janelle. "Bu malzeme yasadışı yollarla elde edilmişse yok edin gitsin. Suça son verin. Daha ileri gitmeyin. İyi bir şey yapmak istiyorsanız doğru yoldan yapın."

"Ama tüm bu insanlar..." dedi Vi.

"Eğer bu bilgiler çalıntıysa," dedi Janelle, "yok edin gitsin."

"Zor bir karar," dedi Hunter. "Bilemiyorum."

David duvara yaslanarak gözünü ayırmadan tabletlere baktı.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi David "bu babamı durduracaksa nasıl olduğu umurumda bile değil. Vi, seçim senin."

Karar tabletlere ve bir çanta dolusu flaş belleğe bakan Vi'ye kaldı.

"Burada çok fazla şey var," dedi Vi.

"Ama bu insanlar bir şekilde batacak," dedi Janelle. "Doğru ya da yanlış yolla."

Vi, Janelle'e baktı. Stevie aralarında bir şey olduğunu hissedebiliyordu, havada bariz bir şey vardı. Vi ayağa kalkıp tüm tabletleri topladı. Onları soğumuş şömineye attı ve sonra maşayı alıp hepsini parçalamaya başladı. O bunu yaparken Janelle oturduğu yerde doğruldu, gözleri dolmuştu.

"Bunların üstüne sifonu çekeceğim," dedi David flaş bellekleri alıp tabletlerden kalan parçaları toparlarken.

Vi, Janelle'in yanına oturup ellerini tutarken odadaki herkes onları baş başa bırakmak için uzaklaştı.

Stevie, odadan çıkan David'in kendisine baktığını hisseder gibi oldu. En azından biri onu izliyordu, bunu hissedebiliyordu.

XIX

Kar fırtınasında bir dağın tepesinde mahsur kalmak kulağa eğlenceli ve romantik gelebilir, özellikle de kuytu köşelerden ve güzel manzaralardan oluşan Ellingham Akademi gibi bir yerden bahsediyorsanız. Bol miktarda odun ve yiyecek vardı. Herkese yetecek kadar büyüktü. En azından keyifli olmalıydı.

Öte yandan kar insan aklıyla oynayabiliyordu. Her şey daha yakın ve boğucu hissettiriyordu. Zaman anlamını yitiriyordu. Bu gruptaki çoğu kişinin burada kalma nedeni olan görev artık tamamlandığına göre, bundan sonra ne olacağı konusunda büyük bir kafa karışıklığı vardı. En azından Vi ve Janelle yeniden birlikteydiler, birbirlerine o kadar yakın oturuyorlardı ki Stevie sahiden üst üste çıkacaklarını düşündü. Hunter uyukluyordu. Nate koltuğun içine gömülerek yalnız kalmaya çalışıyordu.

David mi? O da sandalyesinde oturmuş, bilgisayarında oyun oynuyordu ve ara ara ekranın tepesinden Stevie'ye bakıyordu.

Stevie kalkıp çantasını da alarak odadan çıktı. Üst kata çıkmamaları gerekiyordu ama kimse merdivenlere oturamayacaklarını söylememişti, bu yüzden hem yalnız hem

de herkesin içinde olabileceği geniş merdivenlere oturdu. *Aslında orada olmayan birini nerede ararsın? Merdivende değil...*

Mark Parsons'ın, "Muhtemelen yaklaşık yirmi dört saat içinde dışarı çıkabileceğiz," dediğini duydu. Dr. Quinn ve Bana Charles De'yle birlikte yukarıdaki balkona benzeyen çıkıntıdaydılar. Planlar yapılıyordu. Hepsi belirsiz bir geleceğe gitmek üzere buradan ayrılacaklardı.

Stevie sahanlıkta oturup bir battaniyeye bürünerek Ellingham ailesinin portresine baktı. Bu onun dayanak noktası olacaktı. Bu tablo da en fazla diğer şeyler kadar mantıklıydı. Dönen renkler, ayın çarpıklığı, karanlık gökyüzü, arka planda belli belirsiz görünen kubbe. Nabzı aniden yükseldi, başı döndü ve bu yüzden tabloya daldı. Oradaydı, sürekli değişen dünyalarındaki talihsiz Ellinghamların yanında duruyordu.

Tablo. Çimlerde resim yapan Leonard Holmes Nair'in o fotoğrafı...

Çantasını çekip içinden günlüğü çıkardı. Gözlerini kırpıştırıp daldığı resimden uzaklaşarak günlüğü açtı. İçindeki fotoğrafları alıp Francis ve Eddie'nin ağaçların arasında verdikleri pozları karıştırdı ve...

İşte oradaydı. Çimlerin üstünde oturan Leonard Holmes Nair'in fotoğrafı. Defalarca kez bir fotoğrafa bir duvardaki tabloya baktı. Sonra ayağa kalkıp tabloya yaklaşarak yakından inceledi. Gökyüzüne, özellikle de Ellinghamların etrafında şekillenişine, ayın konumuna baktı.

Aynı tabloydu. Tüm detaylar birebir aynıydı. Bu tablodaki ay fotoğraftaki güneşle aynı konumdaydı. Tabloda Büyük Köşk'ün olduğu yerde, fotoğrafta bir ışık halesi içinde kubbeli yapının arka planı gözüküyordu.

Aynı resim. Farklı sahneler. Neden böyle yapmıştı acaba? Tabloda ay yüksekteydi ve ışınları kubbenin etrafında alçalarak yan taraftaki bir noktaya, tam tünelin olduğu yere iniyordu. Işığın toplandığı o nokta...

Orada bir şey vardı, Stevie'nin tam olarak anlayamadığı bir şey.

Bakışlarını tablodan uzaklaştırıp günlüğü yeniden açarak artık ona tanıdık gelen yazıların arasında dolaştı. Francis âşıkken. Francis sefalet çekerken. Francis'in canı sıkkınken. Francis mühimmat ve patlayıcı çizelgeleri oluştururken. Stevie şiirlere göz gezdirdi ama yine diğerlerinin arasında göze batan o şiire döndü.

HAZİNEMİZ

Önem verdiğim her şey dokuzda başlar
Kuzey sınırına doğru dans edercesine bin iki yüz adım
Sonra sola üç yüz adım daha
E&A
Sınır bayrağı
Parmak ucu

Bu Francis'in gitmiş olduğu yerlerle mi ilgiliydi acaba? Dans ettiği balolarla? Londra'nın kuzey sınırından mı bahsediyordu? Ya da Paris'teki Sen Nehri'nin kıyılarından mı?

Stevie'nin içini kemiren bir şey vardı. Bunun ne olduğunu biliyordu. *Görmüştü*. Sadece kafasında oturtamıyordu.

Gözlerini ovuşturarak yeniden tabloya, ay ışığındaki kubbeye baktı.

Kubbe.

Bu bir şiir değildi. Bunlar *yönergelerdi*. Ve Francis'in neden bahsettiğini tam olarak biliyordu.

Gelişigüzel adımlarla oturma odasına doğru yürüyüp kapının yanındaki masada duran broşürlerden birini çaktırmadan aldı ve bunu yaparken kimsenin dikkatini çekmedi. Yalnız kalmak için yeniden merdivenlere döndü. Yere otururak günlükte şiirin olduğu sayfayı ve broşürde çocuklar için hikâyeler resmeden bir sanatçı tarafından çizilmiş olan Ellingham haritasını açtı.

Önem verdiğim her şey dokuzda başlar. Haritada dokuz numara Francis'in kaldığı Minerva Yurdu'ydu.

Kuzey sınırına dan edercesine bin iki yüz adım. Bu oldukça netti. Kuzeye doğru bin iki yüz adım. Stevie bin iki yüz adım atamadı ama yönergeler nereye gideceğinin ipucunu veriyordu. *Sonra sola doğru üç yüz adım daha...* Bu ilk yönergenin dörtte biriydi. Kabaca tahmin edecek olursa varacağı yer...

Ellingham Akademi'nin baş harfleri olan *E ve A* harflerinin bulunduğu, daire içinde KURULUŞ 1935 yazan, haritanın tepe noktasıydı.

Sınır bayrağı. Kubbenin tepesinde bir bayrak vardı ve bu resimde bayrak doğrudan E ve A harflerini işaret ediyordu.

Orada Francis'in hazine dediği bir şey vardı. Bu da Stevie'nin gidip onu bulacağı anlamına geliyordu.

Kar fırtınası ve dışarı çıkma yasağı gibi ufak bir mesele vardı. İkincisi onu pek alakadar etmiyordu. Başınız zaten büyük beladaysa, daha fazla bela çok da mesele değildi. David güvenlik sisteminin kablosuz ağ üzerinden çalıştığını daha önce söylemişti. Kablosuz ağ köşkteydi, şu an kampüste internet yoktu, bu yüzden kimse onun orada olduğunu anlamazdı. İhtiyacı olan tek şey sırılsıklam oldukları için güvenlik ofisinde duran paltosu ve botlarıydı. Oraya gidip onları alacak ve sessizce dışarı sıvışacaktı. Biraz hava

alacaktı. Ufak bir yürüyüş yapmakta hiçbir sorun görmüyordu.

Stevie sırt çantasını takıp sıradan adımlarla merdivenlerden indi. Önce tuvalete gidip çantasını yere bıraktı. Tuvalet pencereleri, içinden geçebileceği kadar genişti ve köşkün yan ve arka tarafını çevreleyen taşlık gezinti yolunun bittiği yere çıkıyorlardı. Dışarı atladı. Charles ve Dr. Quinn görünürde yoklardı ama sesleri ikinci kattaki ofislerin birinden geliyor gibiydi. Mark Parsons içeri girip çıkıyordu ve şu anda muhtemelen kar aracıyla ön taraftaydı. Fakat Pix salondaki büyük şöminenin başında oturmuş kitap okuyordu. Ona görünmeden geçmenin bir yolunu bulmalıydı.

Araştırmalarına göre en iyi yol en basit olandı. Sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Pix'e doğru yürüdü.

"Şey," dedi, "Sanırım Janelle ve Vi... Seninle konuşmak istiyorlar."

"Ne konuda?" diye sordu Pix.

"Emin değilim. Aralarında bir sorun olup olmadığını sormuştun..." Bu iyiydi çünkü doğruydu. Araya hep doğruları karıştır. "Sanırım onlar..."

Lafı belirsizlikle havada kalırken Stevie omuz silkti.

Pix başını sallayıp oturma odasına gitmek için kalktı. Stevie tereddüt etmedi. Bu da bir diğer noktaydı, planı devreye sokunca arkana bakmadan devam etmeliydin. Paltosunu ve botlarını alıp ağır adımlarla tuvalete döndü. Koşmak yoktu.

Gerisi kolaydı. Montu giy. Botları giy. Çantanı tak. Lavaboya çıkıp fazla zorlanmadan pencereden atladı.

Bir metrelik karın içine düşünce zorluklar başladı. Hemen pencereye geri tırmanmayı düşündü ama artık olan olmuştu. Ya şimdi yapacaktı ya da hiç.

Böylece yola koyuldu. İlk hedef Minerva'ydı.

Köşkten görünmeden arka bahçeden gitmek zorunda kaldığı yol, normalde beş dakika sürerken şimdi yaklaşık yarım saat sürmüştü. Botlarını ve bacaklarını saran kar ağır ve vıcık vıcıktı. Soğuk havadan kuruyan boğazı her nefes alışında yanıyordu, bu yüzden atkısını yüzüne doğru çekti. Minerva'ya vardığında ısınmak ve nefesini düzenlemek için kısa süreliğine içeri girdi. Üzerine bir kat daha giyinip ellerini ılık suyun altına tuttu.

Yeniden kara çıktı.

Kuzeye doğru bin iki yüz adım. Stevie telefonunu çıkarıp pusulaya baktı. Adımlarını sayarak yürümeye başladı.

Bin iki yüz adım normalde kolaydı ama bu karda on beş kilometre yürümek gibiydi. İlk iki yüz adımdan sonra soluksuz kaldı, dört yüzüncü adımda soğuk terler dökmeye başladı. Yurdun etrafından dolanarak adımlarını hesaplamaya çalıştı. Aynı şekilde sanat atölyesine geldiğinde de birkaç tahminde bulunması gerekti.

Kardan kör olmuş vaziyette ve bitkin bir halde yaklaşık bin iki yüz adım sonra durdu. Yaptığı şeyin çok aptalca olduğunu düşünmeye başlamıştı ve Büyük Köşk'e dönme arzusu güçlüydü ama geri dönüş yolu neredeyse bundan sonra gitmesi gereken mesafeden daha uzundu. Üç yüz adım.

Karla kaplı ağaçların arasında, daha önce hiç kimsenin gitmediği ve Stevie'nin de hiç fark etmediği o noktada bir heykel vardı. Ellingham Akademi için bu yeni bir şey değildi, her yer onlarla doluydu, birisi heykellerle kafayı bozmuş gibiydi. Heykellern de çöp kutuları veya ışıklandırmalar gibi manzaranın birer parçasıydılar. Bu heykel tüm ihtişa-

mıyla dimdik duran, kafası karla kaplı, Yunan veya Romalı bir adam heykeliydi. Kaidesinin üstünde sıkılmış halde duruyordu.

"Tamam," dedi Stevie. "*Parmak ucu.*"

Parmak ucunda mı? Bu karda nasıl parmak ucunda yürüyebilirdi ki? Parmak uçlarında yükselip heykelin dizlerine baktı.

Bu değildi.

Yurdun ve okulun olduğu tarafa dönüp yine parmak uçlarında yükseldi. Görüntü değişmedi.

Belki daha fazlası gerekiyordu. Birkaç kez zıpladı. Heykelin tabanını tekmeleyince havaya küçük bir kar bulutu yükseldi.

"Hadi," diye tıslayarak dönüp kararan gökyüzüne baktı. "Burada bir şey var. Parmak ucu. Parmak ucu..."

Stevie kelimeleri yüksek sesle söyleyince olayı anladı. Francis'in yaptığı şey çok Albert Ellingham tarzıydı. Parmak ucu. İki kelimeyi ayrı ayrı düşünecekti. Parmak. Uç.

Heykelin tabanındaki karı eliyle süpürerek çıplak ayakları ortaya çıkardı. Beklediği gibi sol ayağın başparmağı hafif yukarı kalkıktı, sanki heykel adım atmaya hazırlanıyormuş gibiydi. Stevie bakmak için eğilince taşın ayrıldığı yerde belli belirsiz bir çatlak fark etti. Soğuğun verdiği acıyı umursamadan eldivenini çıkarıp ayak parmağını tutarak çekti, itti, yerinden çıkana dek tekrar tekrar çekti. Sonunda parmak biraz geriye döndü.

Stevie'nin heyecanını ifade edecek zamanı olmadı çünkü yerin altına doğru düşüyordu...

13 Nisan 1937

Ellingham Köşkü'nün üzerine hafif hafif yağmur çiseliyordu. Leonard Holmes Nair, sisin içinde, kaldırım taşı döşeli avluda dikiliyordu. Ayakları ve elleri toprak içindeydi, pantolonunun paçaları muhtemelen asla düzelmeyecekti. Tünelde gördüklerini yağmurun yıkayıp götürmesini bekliyordu.

Leo bütün gün evdeydi, köşkten hiç ayrılmamıştı. Araba avludan çıkmak üzereyken gayri ihtiyari, "Durmamızın sakıncası yoksa kendimi biraz kötü hissediyorum. Eğer sorun olmayacaksa öğleden sonrayı yatakta geçirmem gerekebilir. Yukarıya kadar geri yürümek iyi gelecektir diye düşünüyorum," dedi. Arabadan inip eve döndü.

Albert'ın eviyle ilgili çok iyi bir şey varsa o da kimseye gözükmek istemediğiniz takdirde gözükmek zorunda kalmamanızdı. Tek başına büyüklüğüyle bile bunu mümkün kılıyor olsa da pek çok küçük geçit ve kuytu köşe işi daha da basitleştiriyordu. George Marsh'ın güvenlik görevlilerini dört bir yana gönderişini ve Montgomery'nin radyo dinlerken ortalığı temizleyişini izledi. George Marsh bütün gün etrafta boş boş dolaşmış, biraz uyumuş ve havanın karar-

masıyla bahçeye yaptığı meraklı yolculuğa kadar neredeyse hiçbir şey yapmamıştı. Leo kubbeli yapıya girip aşağıya kadar onu takip etmeye cesaret edemedi ama üstü başı toprak içinde yukarı dönüşünü ve arabasına gidip oradan çıkardığı bir sandıkla kubbeden inişini izledi. Sandık bir daha yukarı gelmedi. Bu yüzden George Marsh eve girince Leo, George'un oraya koyduğu şeyin ne olduğunu görmek için kubbenin altına indi.

Şimdi tekrar yukarı çıkmıştı, kusacak gibiydi ve şoktaydı. Şok her şeyi hafif ve neredeyse makul hale getiriyordu. Az önce George Marsh'ın Alice'in cesedini gömmesini izlemişti. Leo sanat okulunda öğrenciyken para kazanmak için tıbbi resimlendirmeler yaptığı dönemde cesetler görmüştü. Taslarda ve tepsilerde insan parçaları görmüş, otopsilere katılmıştı. Savaştan sonra iki kez intihar girişimine şahit olacak kadar da talihsizdi. Fakat bu bambaşka, yeni ve sersemleticiydi. Hiçbir mantığı yoktu ve anlaşılmayı bekliyordu.

Leo'nun avluda dikilip incecik ayın altında, sırılsıklam titreyerek sonraki hamlesini planlamasının nedeni buydu. Cinayet işlediğinden kuşku duyduğu biriyle izbe bir yerde ne yapacaktı? Etrafta güvenlik görevlileri vardı ama uzaktaydılar. Montgomery evdeydi ama uyuyordu ve Marsh gibi birini alt edecek fiziksel güce sahip değildi.

Mantıklı olan şey sessizce Albert'ın ofisine girip polisi aramaktı. Bir saat içinde eve yüz adam üşüşürdü. Leo o vakte kadar kendini gizleyebilirdi.

Yapılması gereken bariz hareket buydu. Polisi aramak. Hemen şimdi. Sonra da gözden kaybolup beklemek.

Öte yandan Leonard Holmes Nair bariz ve mantıklı olan şeyleri yapmasıyla bilinen bir adam değildi. Gözü kara da değildi ama genelde daha az tercih edilen öteki yoldan giderdi. George Marsh'la ilgili olanlar her neyse, ortada bir *hikâye* vardı ve eğer polis eve baskın yapıp onu götürürse bu

hikâyeyi asla öğrenemeyebilirdi. Belli ki bu hikâye oldukça karmaşıktı çünkü George, Alice'i öldürmüş olsaydı neden geri getirecekti ki? Sorular hayatının geri kalanı boyunca hep aklını kurcalayacaktı ve bu ihtimal Leo'nun biraz canını sıkıyordu.

Üstelik kavgalara alışkın ve muhtemelen biraz da gergin tarafta olan bir adamla yüzleşmek de iyi bir seçenek gibi görünmüyordu.

Öyleyse ne olacaktı?

Leo yardım istercesine aya baktı ama ay gökte asılı durmaya devam ederek hiçbir şey söylemedi. Soğuk, kıyafetlerinin altından içine işliyordu. En azından koku burnundan uzaklaşmaya başlamıştı. Taze toprak kokusu için bir daha asla aynı şekilde hissedemeyecekti. Yer altına gidip dönmüş ve değişmişti.

Albert'ın ofisinin kapısını açıp kapının yanındaki masada duran küçük, soluk yeşil renkli ışığı yaktı. Albert'ın masasında bir tabanca bulundurduğundan epey emindi. Bütün çekmeceleri denedi ama hepsi kilitliydi. Kâğıtların, telgraf pusulalarının, kalem ve kalemliklerin arasına, telefonun altına bakarak masanın üstünde bir anahtar aradı. Aynı şeyi Mackenzie'nin odanın diğer ucundaki çok daha temiz masasında da yaptı. Soğuk şömineye yaslanmak için ara vermeden önce bir saat boyunca odayı dikkatle aradı. Fransız saat gece yarısını geçtiğini gösteriyordu.

Bu saat. Bu yeşil mermer yığınının, Marie Antoinette'nin eşyalarından olduğuna dair bir efsane vardı. Leo saati aldı. Ağır bir parçaydı, on kilo ya da daha fazla olabilirdi. Saati kaldırıp sandalyelerden birinin üstüne koydu ve sonra ters çevirdi. Albert'ın yıllar önce İsviçre'deki o karlı günde ona gösterdiği kancayı bulmaya çalıştı. Güçlükle fark edilen ufak çentiği hissedene dek uzun parmaklarıyla saatin tabanını yokladı. Üzerine bastırdığında bir şeyin yerinden

çıktığını hissetti, saatin tabanındaki küçük bir çekmeceydi bu. Saati dik pozisyona getirip çekmeceyi açmasıyla küçük bir anahtar koleksiyonu ortaya çıktı.

"Albert, seni manyak!" dedi Leo anahtarları kaparken. Birkaç denemede hangisinin hangi çekmeceyi açtığını çözdü ve biraz daha karıştırınca küçük ama tesiri büyük görünen bir tabanca ve birkaç mermi buldu. Leo daha önce hiç silah doldurmamıştı ama işin genel mekaniği yeterince net görünüyordu.

Beş dakika sonra Leo, mermer, kristal ve metrelerce cilalı ahşabın üstünde yankılanacak kadar sesli adımlarla, bu varlık ve keder katedralinin büyük, açık avlusuna çıkmıştı. Marsh'a gizlice yaklaşmamak en iyi fikir gibi görünüyordu, sonuçta insan gece yarısı tünele ceset gömmüş birini korkutmak istemezdi. Yüksek sesle yapmak daha iyiydi.

"Merhaba!" diye seslendi Leo. "Benim, Leo! George, orada mısın?"

George saniyeler içinde pijamalarının sadece altını giymiş halde merdiven sahanlığında belirdi.

"Leo?" dedi George. "Burada ne yapıyorsun? Ne zamandır oradasın?"

Sesi pek renk vermese de sorusu vermişti.

"Geri döndüm," dedi Leo. "Of, burası çok kasvetli. Gel bir şeyler içelim."

George bir an tereddüt edip tırabzanı tuttu, sonra da "Tabii, olur. İçelim," dedi. Tırabzan boyunca yürüyüp basamaklara yaklaşınca aşağıya baktı. "Başka dönen oldu mu? Seni duymadım."

"Hayır," dedi Leo sesinin normal çıkması için çabalayarak. "Kendimi çok kötü hissettim ve daha erken döndüm. Tüm gün yataktaydım. Uyandım ve senin buralarda olacağını düşündüm."

Bu tuhaf bir hikâyeydi ve saatlerdir buralarda olduğunu söylemenin de garip bir yoluydu ama böyle olması gerekiyordu. Leo'nun cebindeki tabanca giderek ağırlaşıyor gibiydi. Fark edilir miydi acaba? Kimbilir. En iyisi onu bir yere koymaktı.

"Albert'ın ofisine gelsene," dedi Leo o yöne doğru hızla geri dönerken. "İyi mallar burada."

Leo içki sürahilerinin durduğu sehpalarından birinin yanındaki sandalyeye çabucak oturdu ve namlunun aşağıya dönük olduğundan emin olarak silahı arkasına sokuşturdu. Kendini vurmamayı umuyordu. Silahlar bunu yapmazlardı, değil mi?

"Geldiğini duymamış olmam garip," dedi George. "Ne zaman döndün?"

"Ah..." dedi Leo elini umursamazca havada sallayarak. "Ben hiç gitmedim. Araba kampüsten çıkmadan inip geri döndüm. Teknede bir gün geçirmeyi göze alamadım. Bütün bu olanlar çok..."

Olayların duygusal gidişatını ima etmek ister gibi hafifçe titredi.

"Evet," dedi George biraz rahatlamış görünerek. Yaklaşıp sehpadan kendine biraz viski koydu. "Gerçekten de öyle. Bir içki iyi gelecektir."

"Senin de kalmayı seçmiş olman akıllıca olmuş," dedi Leo yavaşça içkisini yudumlarken. "Bu kâbus."

Leo tabanca yüzünden arkasına yaslanamıyordu, bu yüzden sanki günün ağırlığı omuzlarına çökmüşçesine bir maymun gibi sırtını kamburlaştırdı. İki adam yağmurun Fransız pencerelere vuruşunu ve rüzgârın bacadaki uğultusunu dinleyerek birkaç dakika sessizce içkilerini içtiler.

Leo bu işi ya şimdi yapacaktı ya da hiç. İçkisini bitirip yatmaya gidebilir ya da devam edebilirdi.

"George..." dedi Leo.

"Evet?"

"Biliyorsun ben... Şey, sana bir şey sormak istiyorum."

George Marsh'ın ifadesi pek değişmedi. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, bir iki kez de çenesini oynattı.

"Neymiş o?" diye sordu George.

Leo bir eliyle bardağındaki içkiyi döndürüyor, diğerini ise gerektiğinde arkaya kaydırabilmek için bacağının yanında tutuyordu.

"Ne yaptığını gördüm. Bunu bana açıklayabileceğini düşünüyorum."

Hemen cevap gelmedi, sadece saatin tiktakları ve yağmurun tıpırtısı duyuluyordu.

"Gördün mü?" dedi George sonunda.

"Kubbenin altında, tünelde," dedi Leo.

"Ah," dedi George.

Leo, *ah* sözcüğünün pek yeterli olmadığını hissetti ama konuşma başlamıştı. George uzun bir nefes alıp öne doğru eğildi. Leo bir anda paniğe kapıldı ve az kalsın silahına davranıyordu fakat George sadece dirseklerini dizlerine yaslayıp bir süre başını ellerinin arasına almak için içkisini masaya bırakıyordu.

"Onu buldum," dedi George.

"Orası belli," diye yanıtladı Leo. "Ama nerede buldun? Nasıl buldun?"

George başını kaldırdı.

"New York'ta biraz araştırma yapıyordum," dedi George. "Bağlantılarım vardı ve birkaç hafta önce umut verici bir şey buldum, birkaç serseri Ellingham işinden konuşmaya

başladı. Aralarına katılıp adamlara kulak verdim. Sonunda adamlardan birini bulup İtalyan mahallesindeki bir restoranın önünde kıstırdım. Ötmesi uzun sürmedi. Bana bir konum verdi. Oraya gittim. Alice'in cesedini buldum."

"Peki neden bir şey söylemedin?" dedi Leo.

"Çünkü onun yaşadığını düşünmek Albert'ı hayatta tutuyor," diye cevapladı George biraz daha canlanarak. "Alice artık yok, ama yaşadığı düşüncesi var olduğu sürece Albert onu aramaya ve ona oyuncaklar almaya devam edecek. Bu düşünce olmadan Albert ne yapar?"

"Hayatına devam eder," dedi Leo.

"Ya da etmez. O çocuk onun her şeyi." George bunu söylerken sesi biraz boğuk çıktı. "O gece onu hayal kırıklığına uğrattım. Iris ve Alice'i de. Ama sonra onu buldum. Buraya getirdim çünkü burada, evinde olmalı, onu bulduğum o ne olduğu belirsiz arazide değil. Sevgiyle defnedilmeli. Babasının yakınında olmalı."

"*Babasının* yakınında mı?" diye sordu Leo.

"Albert'ın," diye cevapladı George. Ama sesindeki küçük titreme, Leo'ya bilmesi gereken şeyi söylüyordu.

"Demek Flora seninle konuştu," dedi Leo.

George'un başı göğsüne düştü.

"Bunun ne kadar daha bir sır olarak kalması gerekiyor?" diye sordu Leo. "Sonsuza dek mi? Onu bulmaya çalışırken tüm servetini harcayana kadar mı?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı George. "Tek bildiğim şimdilik en iyisinin bu olduğu."

"Sonra bir gün gelecek ve 'Ne olduğunu hayatta tahmin edemezsin! Kızını buldum ve arkaya gömdüm. Doğum günün kutlu olsun!' mu diyeceksin?"

"Hayır," diye atıldı George. "Sonsuza dek sır olarak kalacak. Muhtemelen sonsuza dek. Alice onun zihninde yaşadığı sürece, Albert da hayatta kalacak."

"Peki ya bunu yapan kişiler ne olacak?" diye sordu Leo.

"İcaplarına bakıldı," diye cevap verdi George. Bu kez ses tonunda yoruma yer yoktu.

"Öyleyse," dedi Leo tırnaklarıyla sandalyenin koluna hafifçe vurarak, "vaka kapandı."

"Evet."

"Alice'in buraya, evin arkasına gömülmesiyle bitti," dedi Leo.

"Evet," dedi George.

"Sadece sen ve ben biliyoruz," dedi Leo.

"Evet," dedi George bir kez daha.

"Yani benden istediğin şey bu konuda seninle bir sükût anlaşması yapmam."

"Evet. Bu bir sır olarak kalmak zorunda," dedi George.

"Anladım," diye yanıtladı Leo.

"Sadece ikimiz. Başka kimse bilmeyecek. Flora da. Hiç kimse."

"Tamam, anladım. Flora'nın kendini bu yüzden suçlu hissetmesini istemem," dedi Leo.

"Öyleyse anlaştık," dedi George.

Leo oturduğu yerde dikkatlice kıpırdandı, tabanca hâlâ omurgasına baskı yapıyordu. Bir yandan ne yapması gerektiği belliydi, birilerine söylemeliydi. Herkese söylemeliydi. Hemen polisi aramalıydı.

Ama öte yandan...

Daha önce umudunu yitiren insanları ve onların gözlerindeki ışığın nasıl söndüğünü görmüştü. Albert Ellingham neredeyse istediği her şeyi satın alabilirdi ama umudu satın alamazdı. Umut satılık değildi, umut bir lütuftu.

"Sanıyorum artık Iris ya da Alice için yapılabilecek bir şey yok," dedi Leo bir süre sonra. "O halde önümüze bakmalıyız."

"Kesinlikle. Önümüze bakacağız. Aslında öğrenmene sevindim." George alnını ovuşturdu. "Benim için zor oldu."

"Güzel, yükünü hafifletmiş oldum..."

Yağmur yağarken iki adam viskilerini yudumlamaya devam ettiler. Leo ilerleyen saatlerde yatmak için odasına giderken neden yaptığını tam olarak bilmese de tabancayı da yanına aldı.

XX

Bir çukura düşmek kolay bir iş. Herkes denemeli. Toprak insanın ayaklarının altından kaydıktan sonra yerçekimi üstüne düşeni zaten yapıyor.

Bu çukurla ilgili iyi olan bazı şeyler vardı. Aşırı derin değildi, iki üç metre kadardı ve merdiven falan da yoktu, sadece eğimli topraktı. Stevie yuvarlanıyordu, ki düşen birisi için bu iyiye işaretti. Yaklaşık altı metre sonra durdu ve başının dönmesi geçene kadar bir süre bekledi. Sırt çantası darbenin etkisini azaltmış ve başının yine toprak olan zemine çarpmasını engellemişti. Sert ve donmuştu ama yine de topraktı. Kanamış olduğunu düşünerek yüzünü ve kafasını eliyle yokladı ama öyle olmadığını gördü, bu çok iyiydi.

Yine de durup dururken iki buçuk metre aşağıya düşmek çok da mükemmel bir durum değildi.

Yavaşça kalkıp soluğunu düzenlemek için öne doğru eğildi. Yaralanmıştı ama kırılan bir yeri yok gibiydi. Sırt çantasından el fenerini çıkarmak için uğraştıktan sonra yukarıya doğru yürüdü. Tepesinde duran açık kapaktan gökyüzünün bir kısmı ve bir miktar kar görünüyordu. Kapağa ulaşamayacağını hemen anlasa da birkaç kez yukarı doğru sıçradı, neredeyse yeniden tepetaklak yuvarlanıyordu. Tele-

fonunu kontrol etti ve sağlam olduğunu gördü ama tabii ki sinyal yoktu. Şu anda telefon yukarıda bile çekmiyorken, yerin altındaki dev bir çukurun içinde nasıl çekecekti.

"Panik yapma," dedi Stevie kendi kendine yüksek sesle ve bu sözcükler yankılanarak ona geri döndü.

Ellingham'daki diğer gizli yerlerin aksine bu bir tünel değildi, daha çok bir mağara, çıkıntılı sert kayalardan oluşan duvarlarıyla bir yeraltı boşluğu gibiydi. Evet, karanlıktı. Evet, soğuktu. Evet, yerdeki bir delikte tek başınaydı. Ancak son zamanlarda olanlar bundan daha kötüydü. Kapağı geniş bir çukurda olmak, çıkışı kapalı olan dar bir tünelde olmaktan daha iyiydi.

Elinizdekinin en iyisiyle yetinmek zorundaydınız.

Ellingham'ın verdiği el fenerleriyle ilgili güzel olan şey, on bin metre yüksekteki bir uçağa bile sinyal gönderebilecek kadar güçlü olmalarıydı. Stevie elindeki ışıkla mağarayı taradığında epey uzağa, belki yirmi metre kadar geriye uzandığını gördü, sonra da sola doğru kıvrılıyordu. Denemek için birkaç adım atarak etrafındaki zemini inceledi. Kırık kürekler, eskiden kalma bir viski şişesi, bir kaşık, erimiş bir mum, birkaç uzun tahta parçası, bir iki bira şişesi ve bir torba vida vardı. Top yapılmış gazete kâğıdı parçaları, yumuşamış, iğrenç hale gelmişti ancak Stevie içlerinden birini, üzerindeki tarihi görmesine yetecek kadar düzleştirebildi: 3 Haziran 1935.

Çukura düşmüş olmasının yarattığı kafa karışıklığının yerini, nereye düştüğüne dair bir kafa karışıklığı aldı. İnsan eliyle yapılmış gibi görünen dikit ve sarkıtlarla dolu, çok yapay bir doğal mağaraydı. Ne tuhaftır ki titizlikle ve muntazam bir biçimde düzenlenmişlerdi. Işığını yukarı aşağı tutup dikkatlice bir adım atarak zeminin ve tavanın güvenli olduğundan emin oldu. Işığın etkisiyle parlayan nesneyi incelemek için eğildi. Mermi kovanlarıydı, hem de bir sürü.

Kovanların üstündeki duvara baktığında oranın delik deşik olduğunu gördü. Birisi burada deneme atışları yapmıştı. Yakınında bulduğu eski sigara paketi, bunun çok yakın bir zamanda gerçekleşmediğini gösteriyordu.

Mağaranın arka tarafına kadar gitti. Burada bir dönemeç ve normal bir kapının belki iki katı büyüklüğünde bir açıklık vardı. Stevie fenerini karanlığa doğru tutup durakladayarak içeri girmenin riskli olup olmadığını değerlendirdi.

"Girmek aptalca olur," dedi yüksek sesle.

Ama tabii ki girdi.

Kapının içinden geçerken tuhaf fantezilere daldı.

Alanın büyük kısmı, en derin noktası yaklaşık bir metre olan sığ bir su kanalıyla kaplıydı. Kanalın öbür ucunda altın rengine boyanmış kuğu şeklinde bir tekne vardı. Tekne yana yatmıştı ve kuğunun başı suyun içine batmıştı. Stevie feneri etrafta gezdirdikçe mavi fayanslar, hiçbir yere bağlı olmayan kablolar, parlak yeşil renge boyanmış kütükler gibi yarım kalmış detayları gördü. Arka duvar boyunca, yaldızlı pembe bulutlardan aşağıya bakan, uçuş uçuş elbiseleri içindeki tanrıçaların resmedildiği bir fresk vardı.

Geçmişte yaşamış, esrarengiz düşüncelere sahip bir adamın taşlarla gerçeğe dönüştürdüğü hayalinin içinde yürüyordu.

Bu kesinlikle hazine diyebileceği bir şeydi. Francis ve Eddie buraya gelmişlerdi. Onlara ait kanıtları şıp diye buldu, yerdeki bir çemberin içinde farklı oranlarda erimiş bir sürü mum bu kanıtlardan biriydi. Kıyafetlerinden kopmuş kırmızı bir düğme, daha fazla sigara, şişelerce şarap ve cin, daha fazla mermi kovanı da bulduğu diğer kanıtlardı.

Kenarda birkaç torba çimento ve birkaç kırık kasa vardı. Kasaların üzerine çıkabileceği kadar sağlam olup olmadıklarını kontrol etti ama kırıklardı.

Stevie mumların ortasına oturup gördüklerine anlam vermeye çalıştı. Yaşadığı dünyadan bir an uzaklaştı. Şimdi 1936'daydı. İkilinin bir araya geldiği yer burasıydı. Düğme muhtemelen Francis'in elbisesinden veya paltosundan kopmuştu. Burası bir hazineydi, yer altında gizli bir yer daha. Meçhule yapılan bir başka seyahat. Masal gibiydi ama Stevie'ye hiçbir şey anlatmıyordu.

Işık. Göz ucuyla hareket eden bir ışık gördü. Burada birisi daha vardı. Bir an bile tereddüt etmeden kayalardan birinin arkasına saklandı, kalbi küt küt atıyordu. Birisi onu takip etmişti. Sessizce peşinden gelen biri vardı. Yerden bir kürek kaptı. Silah sayılmazdı ama hiç yoktan iyiydi. Küreği sopa gibi tuttu, elleri gerilmişti.

Işık şimdi yakındaydı. Peşindeki kişi mağaranın içindeydi. Vücudunu iyice gerdi. Hazırdı...

"Hey! *Hey!* Stevie!"

David'in sesiydi bu.

"Ne *halt* ediyorsun sen?" dedi nefes nefese. "Bana vuracak mıydın yoksa?"

"Burada ne yapıyorsun sen?" dedi Stevie hâlâ elinde tuttuğu kürekle.

"Sence? Bir heykele tırmanıp etrafında dans ettiğini, onu tekmelediğini ve sonra yerdeki çukura düştüğünü gördüm. Ne yapacağımı sanıyordun? Şunu bir zahmet indirir misin?"

Stevie, önce ona danışması gerekiyormuş gibi elindeki küreğe baktı. Sonra da küreği yavaşça bıraktı.

"Neden gizli gizli geldin?" diye sordu Stevie.

"Öyle bir şey yapmadım. Sana seslendim. Sen cevap vermeyince başına bir şey gelmediğinden emin olmak için peşinden atladım."

"Ben hiçbir şey duymadım."

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" dedi David. "Yani peşinden buraya indiğim için *özür* mü dilemeliyim? Sağ ol ya!"

Stevie ne düşüneceğini bilmiyordu ama bu yeraltı mağarasında sesler yankılanıyordu. Bu, yalan söylenecek bir konu değildi. Nefes alıp verişi biraz yavaşladı. Kayanın arkasından çıktı.

"Beni görmezden gelmek istediğini sanıyordum," dedi.

"Köşkte bir anda kayboldun," dedi David.

"Ve sen de peşimden koştun, öyle mi?"

"Koşmadım," dedi David. "Kar yağıyordu. Ayak izleri vardı. Düşük gizem çözme becerilerimle bunu ben bile çözebildim."

"Peki," dedi Stevie.

"Peki derken?"

"Ne dememi istiyorsun?" diye karşılık verdi Stevie.

David başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey söyleme."

Stevie, habersiz girdiği bir testte, farkında olmadığı bir konuda az önce başarısız olmuştu. Yer altında bu çukurda oturmuş kendi işiyle uğraşıyordu ama sonra bunlar olmuştu. Stevie için kazanmak yoktu.

David fenerini etrafa tuttu.

"Bu kampüste bir sürü acayip şey gördüm ama bu hepsini sollar," dedi. "Burayı nasıl buldun?"

"Bir günlük buldum," dedi Stevie. "Otuzlu yıllarda burada okumuş bir öğrencinin günlüğü. İçinde yönergeler vardı. Onları takip ettim. Yapmam gereken son talimat

heykelin parmağını çekmekti ve ben de çektim. Ardından bu çukura düştüm. Sanırım burayı daha önce bulan olmadı çünkü heykellerin ayak parmaklarını çeken pek olmuyor."

"Neslimizin tembel olduğunun bir başka kanıtı," dedi David. "Demek bu fırtınada bir ayak parmağı çekmek için dışarı çıktın."

David, yan yatmış kuğu şeklindeki tekneye ve duvara çizilmiş resme yakından bakmak için kanala indi.

"Burada bir Deli Kral Ludwig hareketi var, ha?"

"Ne?"

"On yaşımdayken babamla Almanya'ya gitmiştik," dedi David. "Yanılmıyorsam bu Kral Ludwig'in kalelerinden birindeki bir şeyin kopyası. Yeraltı mağarası, duvarda büyük bir klasik tablo, kuğu şeklinde büyük bir tekne. Kalede hepsi mevcut. Neden kuğu şeklinde bir tekneyle kendi yer altı mağaranı yapmayasın ki? Nesin sen, fakir mi?"

David etrafa bakınırken, Stevie'nin kafasında bir sürü şey dönüyordu. David, kara rağmen Stevie'nin nereye gittiğini bilmediği bir yere kadar onu takip etmişti. Planı kendisi bile bilmediğine göre, David böyle bir şeyi planlamış olamazdı.

"Yukarıya geri tırmanmamız gerekecek," dedi David. "Hadi."

"Bunu yapmadan önce," dedi Stevie, "bilmek istediğim bir şey var."

"Yine ne var?"

"Şehirde bazı arkadaşlarınla tanıştım," dedi Stevie. "Sanat topluluğunda."

Bu kesinlikle David'in beklemediği bir şeydi. Şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Ha, sanat evini diyorsun. Eğlenceli mekândır. Paul ile tanıştın mı? Hâlâ kuklalarla mı konuşuyor?"

"O bir tür sessizlik evresindeydi sanırım," dedi Stevie.

"Kuklalardan iyidir," dedi David.

"Bath, yani Bathsheba, Ellie'nin ona Hayes ölmeden önceki gece duvarımda görünen mesajla ilgili bir şey söylediğinden bahsetti."

"Sana daha önce söyledim ve tekrar söylüyorum. Duvarına korkunç bir mesaj falan yansıtmadım."

"Anladım, Ellie bunu biliyordu ve gerçek olduğunu düşünüyordu, ayrıca yapanın kim olduğunu da biliyor gibiydi. Sen yapmadıysan ve Ellie de yapmadıysa, kim yaptı o zaman?" diye sordu Stevie.

"Hiçbir fikrim yok," dedi David. "Ama geç oluyor. Eğer buradan çıkacaksak, gitmek zorundayız. Hadi."

Hava bir hayli kararmış olmalıydı çünkü girişe yaklaştıklarında kapağın olduğu yerde ışık yoktu, karla kaplı gökyüzünden de eser yoktu. Yaklaştıkça Stevie'nin içinde korkunç bir his belirdi. Kesin olarak görmese de anlamıştı.

Üzerlerindeki kapak kapanmıştı.

XXI

"Eyvah," dedi David.

Durumu bundan daha iyi özetleyecek bir ifade olamazdı.

"Olamaz," dedi Stevie.

Bu da gayet iyi özetliyordu.

Ellingham Akademi'de gerçekten de bir diri diri gömme problemi vardı. Bu inkâr edilemezdi. Stevie kulağının arkasındaki bir damarın atmaya başladığını ve onu dümdüz edecek büyük bir panik atak dalgasının gelmek üzere olduğunu hissetti. Dünyasını yerle bir edecek, ona diz çöktürecek ve ölümüne neden olacaktı.

Stevie bekledi. Damarı, uzaktaki bir arabadan yayılan sinir bozucu bir müzik sesi gibi atmaya devam ediyordu. Fakat panik yoktu. Işığını önce kapağa, sonra da biraz solgun görünen David'e doğrulttu.

"Bunun olacağını düşünmemiştim," dedi David. "Kapak içeri doğru açılıyor."

"Ama oldu," dedi Stevie. "Nasıl oldu peki?"

"Dışarıda rüzgâr biraz sert esiyor," dedi David, el fenerini düz metal kapağa doğru tutarken. "Aspiratör etkisi mi yaptı acaba?"

"Ya da kapanacak şekilde tasarlandı," dedi Stevie. "Gizemli sığınak, gizemli kapı."

"Bu tarafta kol yok," dedi David, sesi endişeli çıkmaya başlamıştı. "Bu tarafta neden kol yok ki? Kim iterek açılamayacak bir kapak yapar ki? *Bunu kim yapar?* Bu bir sorun. *Gerçek bir sorun.*"

Feneri boşluğa tutarak yıkıntıya baktı. Kırık bir kürek sapı kapıp kapağa doğru uzattı. Yetişmeyince küreği yere attı.

"Sakin ol," dedi Stevie ama hemen pişman oldu. Birine sakinleşmesini söylemek yapılacak en kötü şeydi. David fark etmiş görünmüyordu, kafayı yemekle meşguldü.

"Daha etkili bir şeyler yapmalıyız" dedi David. "Böylece bekleyemeyiz. Sıcaklık düşecek. Bu kapağı açıp buradan defolup gitmemiz gerekiyor."

"Şu tekne," dedi Stevie, David'i kolundan tutarak. "Tekneyi alıp üstüne çıkacağız. İki kişiyiz. İki kişi olmamız tek kişi olmaktan iyidir. Ve kapağa ulaşabilirsek onu açmanın bir yolunu da bulabiliriz."

"Sanırım," dedi David, güçlükle nefes alıyor gibiydi. "Peki. Tamam."

Sakin kalan kişi olmak Stevie'nin paniğini hafifletiyordu. David ne kadar endişeli görünüyorsa, Stevie de o kadar rahat görünüyordu. Mağaraya dönerken kendi adımlarının kararlı ve metanetli olduğunu fark etti.

Önce birlikte tekneyi dik konuma getirmeye çalıştılar ama güçleri yetmedi. Kuğu şeklindeki tekne ağırdı, hem de *çok* ağırdı, metal ve betondan yapılmış gibi görünüyordu. Bunlar genel anlamda tekne yapmak için uygun mal-

zemeler sayılmazlardı, bu da aslında hiçbir zaman bir tekne niyetiyle yapılmamış olduğunu gösteriyordu. Belki de Ellingham'ın yeraltındaki esrarengiz aşk mağarası için bir dekor amacıyla yapılmıştı. Durum ne olursa olsun tekneyi taşımaları mümkün değildi.

"Bundan nefret ediyorum," dedi David. "Burada olmamızdan nefret ediyorum."

Stevie etrafı taradı. Nasıl olur da bu kadar ıvır zıvırın içinde işe yarar bir şey olmazdı? Kayalar duvarlardan sökülüp çıkarılamıyordu. Üç torba eski çimento taş gibi olmuştu. Geriye kalan tek şey bir tarafa devrilmiş küçük tuğla yığınıydı.

"Tuğlalar!" dedi Stevie neşeyle, sanki tuğlalar partilere giderken götürebilecekleri eğlenceli şeylermiş gibi.

David ışığını zayıf tuğla yığınına tuttu.

"Yeterli değil," dedi.

"Ama biraz var. Biraz tuğla hiç tuğladan iyidir. İki kişiyiz. Belki birimiz tuğlaların üzerinde durarak diğerini yukarı itebilir," dedi Stevie.

"Evet... Olabilir, sanırım. Evet."

Tuğlalar hakkında bilmedikleri şey onları taşımanın hiç kolay olmadığıydı. Her elle tek seferde yalnızca bir tane taşınabiliyordu. Mağarada tuğlaları taşıyabilecekleri tekerlekli bir şey yoktu.

"O zaman birkaç sefer yaparız," dedi Stevie heyecanını yitirmemeye çalışarak. "Daha fazlasını taşımak için çantalarımızı kullanacağız."

Çantalarında yaklaşık onar tuğlayla mağaranın ön tarafına git gel yapmaya başladılar. David feneri tutmak için boştaki elini kullanıyordu.

"Hadi tahmin yürütelim," dedi Stevie, neşeli kalmaya çalışarak. "Diyelim ki Hayes'e bir şeyler yapmayı planlıyordun. Diyelim ki benim de bir yerel dedektif olarak bunun bir kaza olmadığı gibi fikirlerim olabileceğini düşündün, ki öyle oldu ve bu nedenle de beni biraz kaçık gösterecek şeyler yapıyordun. Geceleri duvarımda tehdit notları görmek gibi."

"Hâlâ bunu mu konuşuyoruz?" dedi David. "Nerede olduğumuza bir bak."

"Beni dinle. O zaman fikirlerim daha mantıksız görünürdü, öyle değil mi?"

"Neden bunu konuşuyoruz?"

"Bir şey yapmış olmak için," dedi Stevie, soğukta tuğlaları taşımaya çalışmaktan sesi zor çıkıyordu.

"Tahmin falan yürütmeyelim. Her yalnız kaldığımızda senin vaka notlarının üzerinden geçmek zorunda değiliz. Sürekli cinayet konuşmamız gerekmiyor," dedi David.

"Peki," dedi Stevie.

"Buradan çıkmak zorundayız," dedi David.

"Onun için uğraşıyoruz," dedi Stevie.

"Bu yerden sıkılmadın mı?" diye tersledi David. "Bunu hangi gerizekâlı yapar ki? Kim böyle tüneller ve sahte mağaralar yapar?"

David'in sözleri mağaranın içinde yankılanıp onlara geri döndü.

Stevie vücudunun soğuktan katılaşarak titremeye başladığını fark etti. Dayanmalıydı. David'in iyi olması için onun iyi olması gerekiyordu. Ve Stevie iyi olacaktı çünkü David oradaydı.

"Biliyorsun," dedi Stevie, "Disneyland bir yamaç üzerine inşa edilmiş çünkü bir sürü geniş yeraltı tüneline sahipmiş."

David'den ses yoktu.

"Karakterleri doğru yerlerde tutmak için inşa edilmişler. Kimse Frontierland'de bir uzay canavarı istemez," dedi Stevie.

"Uzay canavarı mı?" dedi David. "Sen *hiç* Disneyland'e gittin mi?"

"Hayır," dedi Stevie.

"Ciddi misin?"

"Çok pahalı. Ama zamanımı kusursuz Disneyland düğünümü planlayarak geçiriyorum, uzay canavarı ve bir de... Mickey gibi bir şeyle."

Yirmi tuğlayı yokuşun tepesinde bıraktılar.

"Konuşmayı kes," dedi David. "İşe yaramıyor."

İkinci turda, moral bozacak kadar küçük olan tuğla yığınından bir katman daha taşıdılar. Bunun bir şeyler yapabilmek için yeterli olması mümkün değildi ama Stevie görev duygusuyla biraz daha alabilmek için çantasını açtı. Kolları soğuktan sızlıyordu.

"Aman Tanrım," dedi David.

Stevie başını kaldırıp ona baktı. David tuğla yığınına bakıyordu. Tam olarak tuğla yığınına değil, el fenerinin ışığını tuttuğu bir şeye bakıyordu. En üstteki tuğla katmanının altında üzerlerinde LIBERTY POWDER ŞİRKETİ, PITTSBURGH, KUVVETLİ PATLAYICI MADDE, TEHLİKELİ yazan bir sürü ahşap kasa vardı.

"Vay canına," dedi David.

David kasaların etrafındaki birkaç tuğlayı çekti. Toplam üç kasa vardı. Biraz daha karıştırınca uzun bir bobin kablosu ortaya çıktı.

"Sence bu gerçek mi?" diye sordu David.

"Bence kesinlikle gerçek," dedi Stevie. "Hazine *buymuş*."

"Hazine mi?" diye sordu David.

"Francis, günlüğü yazan kız, dinamit çalıp stoklamış olmalı."

"Burada dinamit çalıp stoklayan bir öğrenci varmış ve insanlar kütüphanedeki birkaç sincaptan mı şikâyet ediyor?" dedi David.

Birkaç dakika yığını incelediler. Bunun arkasından ne geleceği belliydi ama Stevie bunu ortaya atan kişi olmak istemedi.

"Hoşuna gitmeyecek bir şey söyleyeceğim," dedi David.

Stevie hiçbir şey söylemedi.

"Demek istediğim şu ki, burada *çok fazla* dinamit var," diye devam etti David. "Bu kadarına ihtiyacımız yok. Muhtemelen ihtiyacımız olan sadece bir tanesi. Şuna bak. Patlatma kapsülleri, kablolar. Tetiklemek için pompa hariç gereken her şey var. Sanırım tek ihtiyacımız olan bir elektrik yükü. Galiba çantamda o işi çözebilecek bir şey var..."

"Dinamit patlatamayız," dedi Stevie.

"Elbette yaparız. Hiç çizgi film izlemedin mi sen?" diye sordu David.

"Kendimizi öldüreceğiz," dedi Stevie.

"Hayır, öyle bir şey olmayacak. Yani muhtemelen. Bir ya da iki dinamitten bir şey olmaz."

"Dinamitten bahsediyoruz," dedi Stevie. "Eski dinamit. Bomba gibi *patlayacak*."

"Dinamit," dedi David başını kaldırıp Stevie'ye bakarak, "kuvvetli bir patlayıcıdır. Bir basınç dalgası üretir. Genişleyen bir küre hayal et. İşte o basınç dalgası. Küre genişledikçe yüzey alanı yarıçapın karesi kadar artar, böylece basınç da yarıçapın karesi kadar azalır. Ek olarak, bir duvarımız var ve bu da basınç dalgasının kırılma yoluyla bir köşeyi dönmesi gerektiği anlamına geliyor ancak bu süreçte enerji kaybedecek. Yani diyorum ki o kadar da kötü olmayacak."

Stevie cevap veremeyecek kadar sersemlemişti.

"Fizikten tek anlayan Janelle değil," dedi David. "Burada işimize yarayabilecek birkaç şey var. Aslında, el feneri..."

El fenerinin içini açtı.

"Dokuz volt," dedi. "İşe yarayabilir. Yani tek yapmamız gereken elektrik kablosuyla bağlamak."

"Dinamit," dedi Stevie. "Bir şeyleri patlatmak için kullanılırdı. *Mesela dağları.*"

"Evet, ama onun için bir sürü lazım," dedi David. "Bir tanesi çığ falan başlatamaz. Yani ben başlatacağını düşünmüyorum."

"*Düşünmüyorsun*, öyle mi?" diye sordu Stevie.

"Hayır!" dedi David. "Hayır. Yani büyük olasılıkla. Hayır. Yani sonuçta burası bir yamaç değil. Aşağıya düşecek bir şey yok."

"Tepemizdeki dağın kalanı hariç," dedi Stevie.

"Bir tanecik," dedi David. "Minicik bir dinamit. Sevimli küçük bir dinamit. Sanırım bunu başarabilirim. Bana güveniyor musun?"

Gerçek şuydu ki ortada bir seçenek yoktu. Hava soğuyor ve kararıyordu ve hiç kimse yerin altında olduklarını bilmiyordu.

Ayrıca Stevie yüreğinin derinliklerinde David'e güveniyordu.

"Nasıl yapacağız?" diye sordu.

Nasıl kısmı tam olarak net değildi ve bu planın gerçekten ne kadarının çizgi filmlerden geldiği de Stevie'yi tedirgin ediyordu. Önce kabloyu gerdiler.

"Bu ne kadar, beş metre mi?" dedi David. "Kapağı hazırladıktan sonra güvende olacağımız bu noktaya geri gelebilmemiz için yeterli uzunlukta değil. Daha yakında olmam gerekecek."

"Daha yakında *olmamız* gerekecek," dedi Stevie.

"Bence sen..." diyecek oldu David.

"Biz," diyerek sözünü kesti Stevie. "Bu aptal delikte tek başıma ölmeye niyetim yok. Birlikteyiz."

İkinci problem, dinamiti kapağa kadar götürememeleriydi. Sadece altına yerleştirip patlamanın gücünün yeterli olması için dua edeceklerdi. Ve bu da... Daha fazla dinamit gerekeceği anlamına geliyordu.

İki dinamit kullanmaya karar verdiler.

"Bu biraz hasar yaratır, değil mi?" dedi David dinamiti yere koyarlarken.

"Ya da zemini tepemize indirir," dedi Stevie.

"O da mümkün," dedi David.

David kapakları kabloyla bağlamayı başardı. Stevie, hissettiği korku ve David'in bunları uydurduğuna dair şüphe yüzünden bu kısmı hiç izlemek istemiyordu. Sonra birlikte küçük kayalardan birinin arkasına çömeldiler. Bu, patlamaya daha yakın olacakları anlamına geliyordu ama kaya onları koruyacaktı. Stevie ve David, Janelle'in tedbirli davrana-

rak yanlarına almalarını önerdiği folyo battaniyenin altında birbirlerine sokuldular.

"Arka tarafta beklemek istemediğine emin misin?" diye sordu David.

"Bunu yapmadan önce," diye cevap verdi Stevie. "Bilmeni istediğim bir şey var."

"Ah, işte başlıyoruz."

"Çözdüm," dedi Stevie.

"Yine neyi çözdün?" dedi David.

"Ellingham Vakası'nı çözdüm," dedi Stevie lafı dolandırmadan.

"Yüzyılın vakasını çözdün demek."

"Evet," dedi Stevie.

"Kim yapmış peki?" diye sordu David.

"George Marsh," dedi Stevie doğrudan. "Polis, şu FBI'dan olan adam."

"Bu mu yani? Öyle durup dururken mi anladın?"

"Durup dururken değil," dedi Stevie. "Vaka üzerinde çalıştım. Araştırmalar yaptım. O aptal tavan arasında oturup menüleri ve envanterleri okudum."

"Sen... Vakayı çözdün."

"Hı-hı," dedi Stevie.

"Bunu kim biliyor?"

"Nate," dedi Stevie.

"Nate."

"Evet," dedi Stevie. "Nate biliyor."

David biraz bekledi.

"Tabii," dedi. "Doğru ya."

"Şimdi bana neden tablet vermediğini söyle," dedi Stevie.

David ona doğru kaydı.

"Seni bir kez rahatsız etti," dedi David. "Bir daha sana yaklaşmasını istemedim. Şimdi mutlu musun?"

"Yerin altında bir delikte, eski ve güvenilmez bir dinamiti patlatmak üzereyken ne kadar mutlu olunabilirse o kadar mutluyum," dedi Stevie.

"Bir şey daha var," dedi David. "Köşkten ayrıldığında sana bir şey göstermeye geliyordum."

David telefonunu çıkarıp bir mesajı açtı.

"Bana Charles De, Hayali Jim'e cevap yazdı," dedi.

Stevie e-postayı okudu:

ALICI: jimmalloy@electedwardking.com
Bugün saat 15: 47'de.
GÖNDEREN: cscott@ellingham.edu
CC: jquinn@ellingham.edu

Bay Malloy,

Senatörün endişelerini takdir ediyoruz ve iç güvenlik sistemimizdeki yardımı için kendisine kesinlikle müteşekkiriz. Ekte Albert Ellingham'ın ek vasiyetnamesinin bir kopyasını bulabilirsiniz. Senatörün bunu kesinlikle gizli tutacağına inanıyoruz.

Diğer tüm miraslara ek olarak, on milyon dolarlık miktar kızım Alice Madeline Ellingham'ın sorumluluğunda olacak. Kızımın hayatta olmaması halinde, onun

yeryüzündeki kalıntılarının yerini tespit eden kişi ya da kişiler veya kuruluşlar, onun kaybolmasıyla hiçbir şekilde bağlantılı olmadıklarının tespit edilmesi koşuluyla bu tutarı alabilecektir. Kızım doksanıncı doğum gününde hâlâ bulunmamışsa, bu fonlar yönetim kurulunun uygun gördüğü herhangi bir şekilde Ellingham Akademi için kullanılmak üzere serbest kalacaktır. Ayrıca, Ellingham Akademi'nin hiçbir fakülte üyesi veya fakülte yönetiminin bu tutarı talep edememesi şarta bağlanmıştır.

"Gerçek," dedi Stevie. "Ek vasiyetname gerçekmiş."

"Öyle görünüyor."

"G*erçek*," dedi Stevie bir kez daha.

"Evet."

Stevie başını geriye atarak soğuk kayaya yaslanıp gülmeye başladı. Kahkahası hızla durduramadığı bir gülme krizine dönüştü. David de gülüyordu ama muhtemelen Stevie güldüğü içindi.

"İstediğin şeyi aldın," dedi David. "Bilmen gereken şeyi öğrendin mi peki?"

"Hayır," dedi Stevie acı içinde gülme krizini atlatırken. Gözlerini sildi.

Birbirlerine sokuldular. Stevie kollarını David'in beline doladı ve David de aynısını yaptı. Folyo battaniye hışırdadı.

"Seni görmezden gelmemeye karar verdim," dedi Stevie. "Söz vermiş olmam umurumda değil."

"Önemli değil. Ben zaten ayvayı yedim," dedi David.

Telefonundaki mesajı gösterdi.

Bugün 14:24
Jim Malloy adında birinin benim için çalıştığını görüyorum. Aklıma gelen tek şey bu kişinin sen olduğu. Ayrıca Ellingham'a dönmüş olduğunu da biliyorum. Kasama ve özel bilgisayar ağıma ulaştığından haberim var. Hakkında şikâyetçi olmayacağımı düşünüyorsan, yanılıyorsun. Bir devlet görevlisi olarak örnek teşkil etmem gerekiyor, oğlum özel muamele görmeyecek. Bundan sonra ne yapacağını çok dikkatli düşün. Hayatının nasıl devam etmesini istiyorsun?

"Tüh-tüh," dedi David üzülmüş birinin vereceği tepkiyi taklit ederek. "Bir zamanlar yaşadığım hayat sona erdi. Hele ki bu mesajı gönderdikten sonra."

Bir mesajı daha açtı.

Bugün 14:26
Şantaj malzemelerin imha edildi. Hayatımın seninkinden daha iyi olmasını istiyorum ve artık öyle olacak. Sıkıyorsa gel.

"Cevao vermek için hiç zaman kaybetmemişsin," dedi Stevie.

"Hayır," dedi David. "Düşünecek bir şey yoktu. Ama hayatımı çok, çok zorlaştıracak."

"Şimdikinin aksine mi?" diye sordu Stevie.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi David.

Bir süre sırtları kayaya yaslı vaziyette oturdular, kablolar David'in elindeydi.

"Gerçekten hiç Disneyland'e gitmedin mi?" dedi David.

"Hayır."

"Bu konuyu halletmeliyiz."

"Buradan çıktığımızda beni götürebilirsin," dedi Stevie. "Hazır mısın?"

"Tabii, neden olmasın. Yapalım mı?"

"Yapalım," dedi Stevie.

David kablonun iki ucunu aldı ve ardından büyük bir dikkatle pilin kutuplarına dokundurdu.

Bir süre hiçbir şey olmadı. Stevie kayalara ve karanlığa baktı ve zamanda yavaşça bir yolculuğa çıkıp çıkmadığını merak etti. Belki çoktan ölmüştü. Belki her şey buraya kadardı. Ellingham, tıpkı Hayes ve Ellie'yi yuttuğu gibi, sonunda onu da almıştı.

Sonra garip, tıslama gibi kızgın bir ses duyuldu.

Sonra bir patlama oldu, o kadar gürültülüydü ki kulaklarını çınlattı. Beyaz bir toz bulutu yanlarından geçti ve keskin bir koku duyuldu. Stevie gözlerini yeniden açtığında, onun David'e, David'in de ona iyice sokulmuş olduğunu fark etti. Kulaklarındaki çınlama yüzünden duyamıyordu ve kontrol edilemez bir içimde öksürüyordu.

Fakat hayattaydılar. Toz içinde ve belki biraz işitme kaybıyla ama hayattaydılar.

İkisi de ayağa kalkıp temkinli bir şekilde kayanın etrafına baktılar. Girişin altında bir yığın moloz ve ufacık bir ışık vardı. Öne doğru adım attılar. Patlamanın olduğu alandaki zemin çökmüş, duvarlar patlamıştı. Üstlerindeki kapak yukarı doğru bükülmüştü, tamamen açık değildi ama tamamen kapalı da değildi.

"Bu inanılmazdı," dedi Stevie.

"Evet öyleydi. Gerçekten inanılmazdı!" dedi David.

David Stevie'ye dönüp onu kocaman, coşkulu bir şekilde kucaklayarak zıplamaya başladı. Stevie de zıplamaya başladı çünkü buna engel olmak zordu ve çünkü bu, zıplamaya değer bir şeydi. Özgür değillerdi ama tutsak da değillerdi. Hava soğuktu ve kar yağıyordu ve yerin altında bir çukurdaydılar.

"Hâlâ dışarı çıkamıyoruz!" dedi David. "Hâlâ mahsur kalmış vaziyetteyiz! Kapağı havaya uçurduk ama hâlâ buradayız! Donarak ölebiliriz!"

Zıplama yavaşladı ve Stevie durdu. David de durdu. İkisi de bir süre güçlükle nefes aldılar. İçeriye bir parça ışık girdiği için Stevie şimdi David'i daha iyi görebiliyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi David.

Yukarıdan sesler geliyordu. Bir çift el kapağın kenarlarını kavrayarak yukarı doğru çekti.

Ardından bir yüz göründü.

"Germaine?" dedi Stevie.

XXII

"Hey" dedi Germaine. "Bunu patlatan siz miydiniz? Bir şeyin havaya uçtuğunu gördüm gibi geldi."

Germaine Batt baştan ayağa kışlık giysiler içindeydi, kayak pantolonu ve montu, kayak gözlüğü ve kocaman şapkasıyla birlikte karda ilerlemesine yardımcı olacak yürüyüş batonları vardı. Kayak gözlüklerini başının üstüne kaldırınca gözlerinin çevresindeki yeni oluşmuş kırmızı leke ortaya çıktı. Ayrıca tanık olmuş olabileceği potansiyel bir patlama yüzünden çok da şaşırmış görünmüyordu.

"Şu an seni gördüğüme ve seni ne kadar sevdiğime inanamıyorum," diye bağırdı David.

"Ne?" dedi Germaine.

"Yok bir şey," diye bağırdı David.

"İpiniz var mı?" diye seslendi Germaine.

"Hayır," dedi David. "Bu deliğe düşmek planımızda yoktu."

"Tamam. Bekleyin. Hemen döneceğim."

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi David. "Ama yine de kapağı bir destek kullanarak açık bırakabilir misin? Yeraltın-

daki deliklerde mahsur kalmak konusunda biraz paranoyak olduk."

Germaine sırt çantasını çıkarıp araya sıkıştırmak için destek olarak kullandı.

"Germaine," dedi David merakla Stevie'ye dönerek.

"Germaine," diye tekrarladı Stevie.

Kar delikten içeri giriyordu ama Stevie ve David gökyüzünü görmekten vazgeçmeyip yine de altında oturdular. Folyo battaniyenin altında birbirlerine sokuldular. Soğuk artık içlerine kadar nüfuz ediyordu. Stevie'nin ayakları ve elleri uyuşmuştu. Teni tepeden tırnağa yanmaya başlamıştı ve ısınmaya çalışmaktan yorgun düşmüştü.

"Ya geri gelmezse?" dedi David.

"Gelecek," dedi Stevie, kendini David'e doğru bastırarak. "O Germaine. Yangın ya da sel bile onu durduramaz."

Germaine geri döndü.

Janelle'in makinesindeki boya toplarının havaya uçtuğu yerde duran birkaç çarşafla geri gelmişti. Çarşaflara birkaç düğüm attıktan sonra hepsini birbirine bağladı. Diğer ucunu heykelin etrafına bağladı. Germaine çarşaftan yaptığı ipi aşağıya saldı. David denemek için ipi kuvvetlice çekip başını sallayarak onayladı.

"Önce sen gitmek ister misin?" diye sordu Stevie'ye. "Seni desteklerim."

Stevie daha önce hiç böyle bir şeye tırmanmamıştı. Elleri soğuktan uyuşmuştu ve ayakları birkaç kez düğümlerin üzerinden kaydı. Ancak dışarı çıkma konusundaki kararlılığı, kendini yukarı doğru çekebilmesi için kollarına güç veriyordu. Birkaç kez ayağı kaydığında, David'in onu alttan tuttuğunu hissetti. Germaine, onu yukarıdaki yoğun kara doğru çekerek yardımcı oldu. Stevie mezarından çıkıyor-

muş gibi sürünerek topraktan dışarı çıktı. Karanlık yeraltı mağarasından sonra bu parlak beyazlık onu neredeyse kör edecekti. Soğuk insanı felç edecek kadar yoğundu. Ardından David tırmandı, tepeye ulaştığında Germaine ve Stevie onu dışarı çektiler. Hep birlikte yorgun argın Büyük Köşk'e yürüdüler. Artık kimsenin onlara bağırmasıyla alakalı bir endişeleri yoktu. Bu tür bir endişenin çok ötesindeydiler. Kar içindeki ıslak bedenlerini ön kapıdan içeri sürüklediklerinde Pix bıkkın bir kabullenişle onlara baktı.

"Döndünüz," dedi Pix. "Ve Germaine de sizinle?"

"Selam," diyerek karşılık verdi Germaine.

Pix başını iki yana salladı.

"Isının," dedi şömineyi işaret ederek. "Pes ediyorum."

Üşümek konusunda komik olan şey, bazen yeniden ısınmaya başlayana kadar üşümüş olduğunuzu fark etmemenizdi. Stevie ateşin önüne geçer geçmez, neredeyse kontrol edilemez bir şekilde titremeye başladı. Ayakları ve elleri yanıyordu.

"S-sen nasıl buraya gelsin?" diye sordu Stevie birbirine vuran dişlerinin arasından.

"S-sizi o gün otobüste göremedim," dedi Germaine. "Ben b-bir şeyler olduğunu anladım. Otobüs bir sonraki s-seferini yaparken adama bir şey unuttuğumu söyleyip g-geri geldim ve sonra da kaldım. Gerçekten kolay oldu. Aileme yazıp burada kalacağımı söyledim."

"B-bunu yapabiliyor musun?" diye sordu Stevie.

"Ailem b-bana güvenir," dedi Germaine.

Stevie ve David boş gözlerle ona baktılar.

"Bu n-nasıl bir his?" diye sordu David.

Germaine omuz silkti.

Grubun geri kalanı karda mahsur kalanları görmek için geldiğine Germaine Batt'in de aralarına katıldığını görerek şaşırdılar. Çok fazla soruları vardı ama üçü de henüz cevap verecek durumda değillerdi. Toza bulanmışlardı ve hâlâ öksürüyorlardı. Çınlama sesi gittikçe azalıyordu ama tamamen geçmemişti.

O esnada olan oldu.

Anksiyete izninizi istemiyordu. Gelirken haber de vermiyordu. Bu çok kabaydı. En tuhaf anlarda paldır küldür içeri dalıyor, her şeyi yarıda kesip bütün ilgiyi kendi üzerine çekiyordu. Ciğerlerinizdeki tüm havayı çekerek dünyanızı alt üst ediyordu. Stevie'nin gözünün önünde lekeler uçuşmaya başladı. Kulaklarındaki çınlama yeniden çoğaldı. Dizleri büküldü.

"Stevie?" dedi birisi. Kimin söylediğini gerçekten bilmiyordu.

Hepsinden uzaktaydı. Büyük Köşk korkunç bir parodiye dönüşmüştü. Şömine insanı ürperten, ateşten bir ağız gibiydi. Arkadaşlarının yüzleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Her şey hızla akıyordu, kontrol edemediği bir akıntının içinde gibiydi.

"İlacın nerede?" dedi Janelle yanına diz çökerek.

İlacı yerin altındaki bir çukurdaydı, tuğlaları taşımak için kullandığı çantasından çıkarıp atmıştı. Bu krizi yardım almadan atlatması gerekecekti.

Önünde uzanan gösterişli merdivene baktı. Terapistinin ona birçok kez söylediği gibi anksiyete hiç kimseyi öldürmemişti. Ölüyormuş gibi hissettirse de bir yanılgıdan ibaretti. Bedeninizi ele geçirerek onu kuklası yapmaya çalışan korkunç bir yanılgı. Size her şeyin korkudan oluştuğunu bu yüzden aslında hiçbir şeyin önemli olmadığını söylerdi.

"Boş ver," diye geveledi Stevie, sözcükler ağzından güçlükle dökülüyordu.

Ortada hiçbir sebep yokken basamaklara yöneldi.

"Hey, dur," dedi Janelle Stevie'nin kolundan tutarak. "Belki de oturmalısın."

"Basamaklar," dedi Stevie. Sözcük ağzından garip bir baloncuk gibi fırlamıştı.

"Basamaklar," diye tekrarladı Janelle. "Tamam. Güzel. Nate, koluna gir. Sana yardım edeceğiz."

Aslında orada olmayan birini nerede ararsın... Stevie iki arkadaşının arasında merdivenleri tırmandı.

Ellinghamlar sahanlıkta onu bekliyordu. Daima merdiven boşluğunda, merdivende değil. Oradaydılar. Stevie'nin bir şey bulup ona tutunmaya ihtiyacı vardı, kafasını meşgul edebilecek bir şey. Herhangi bir şey olurdu. Ellinghamlar. O yüzden buradaydı. Albert. Iris. Alice. İsimlerini kendi kendine defalarca tekrarladı. Leonard Holmes Nair onları buraya, üzerinde ay ışığının uzandığı kubbeli yapıyı dahil etmeyerek değiştirdiği, bu acayip tablonun içine saklamıştı...

Her yerde olabilecek birini nerede ararsın?

Bu soru aklının bir köşesinde birdenbire ortaya çıkıp bir süre dikkatini başka yöne vermesini sağladı.

Çocuk orada, demişti Fenton telefonda. *Çocuk orada.* Eğer suçu George Marsh işlediyse, kızı buraya geri getirmiş olabilir miydi? Ya onu suçluluk duygusuyla buraya gömdüyse? Ya Alice tüneldeyse ve...

Odaklanmak için gözlerini zorlayarak yeniden tabloya baktı.

Ay ışığı tünelin olduğu noktaya uzanıyordu. Ve ışığın şekli belli belirsiz de olsa bir şeye benziyordu...

"Hey," dedi David. Yanlarına gelmişti ve Stevie'nin önünde oturuyordu. "Her şey yolunda. Bu yalnızca panik."

"Kes sesini," dedi Stevie. Kafasında olanları, beyninin bir bölümünde toplanan bu muazzam kelime oyununu açık bir şekilde ifade edemiyordu. Alice buraya gömülmüştü. Alice buradaydı. Çocuk buradaydı. Alice bulunmuştu.

Her şey tek tek yerine oturuyordu. Birdenbire hepsi anlam kazanmıştı. Tüm olanlar. Daha önce kar taneleri gibi gökten düşerek hafızasında buharlaşan gerçekler, bir anda ortaya çıkıp bir bir hizaya girdiler. Tünel. Kazı çalışması. Hayes'in tünelde ölmesi... Fenton...

"Hepsini anlıyorum," dedi David'e. Gözlerinin büyüdüğünü hissedebiliyordu.

"İyi misin?" diye sordu David.

"Telefonun!" dedi Stevie. "Versene."

"Neden?" diye sordu David.

"*Lütfen.*"

Stevie'nin ses tonunda bir şey hissetmiş olmalıydı ki kafası karışmış gibi görünse de telefonunu cebinden çıkarıp Stevie'ye uzattı. Stevie ihtiyacı olan şeyi bulana dek ekranı kaydırdı. İşte buradaydı, o çelişen notu bulmuştu.

Böyle bitmesi tabii ki kaza değildi. Yıllarca konu üzerine çalışmış, bir sürü şey okumuştu. Kendini Ellingham'a kabul ettirmişti. Dedektif olmuş ve bu yola baş koymuştu. Çalışarak, çukurlara düşerek ve karanlığa koşarak bu ana ulaşabilmişti. Her gizemin sonunda yaptıkları gibi şüphelileri toplama zamanı gelmişti.

"Herkesi topla," dedi David'e. "Binadaki herkesi."

"Neden?" diye sordu David. "Neler oluyor? İyi misin?"

Stevie, David'e baktı. Paniği geçmiş, görüşü netleşmişti ve dünya eski haline dönmeye başlamıştı.

"Birtakım cinayetleri çözmenin vakti geldi," dedi Stevie.

10 Kasım 1938

ALBERT ELLINGHAM'IN ÖLÜMÜYLE SONUÇLANAN PATLAMANIN ŞÜPHELİSİ ANARŞİSTLER

New York Times

Polis ve FBI, Albert Ellingham ve FBI ajanı George Marsh'ın ölümüyle ilgili olarak yerel bir anarşist grubu soruşturuyor.

FBI ajanı Patrick O'Hallahan, "Bunun Anton Vorachek'in ölümüne misilleme olabileceğine inanıyoruz. Birden fazla şüpheli arıyoruz. Söz veriyoruz ki zanlı ya da zanlılar yakalanana kadar durmayacağız."

Iris Ellingham'ın kaçırılıp öldürülmesinden ve Alice Ellingham'ın ortadan kaybolmasından suçlu bulunan Vorachek, hüküm giymesinin ardından mahkeme salonunun önünde bir tetikçi tarafından öldürülmüştü. Tetikçi asla bulunamadı.

Albert Ellingham birçok tehdide maruz kalmıştı. New York Polis Departmanı'ndan Dedektif George Marsh ile de kendisine yönelik bir komployu ortaya çıkarıp engellemesinin ardından tanışmış ve takdirinin göstergesi olarak da Marsh'ı özel koruması olarak işe almıştı. Marsh FBI'a katıldığında Ellingham, Müdür J.Edgar Hoover'dan onu, evi ve okulununun olduğu Vermont bölgesinde görevlendirmesini istemişti. Bu önleme rağmen Iris ve Alice Ellingham kaçırılmışlardı...

Leonard Holmes Nair gazeteyi kenara itti ama altında bir tane daha vardı.

ALBERT ELLINGHAM DAĞDAKİ ARAZİSİNDE DEFNEDİLDİ

Boston Herald

Bugün Albert Ellingham için Vermont eyaletinin Burlington şehri dışında bir dağda yer alan mülkünde özel bir tören düzenlendi. Bay Ellingham, 30 Ekim'de yelkenli teknesinde patlayan bir bomba nedeniyle hayatını kaybetmişti. FBI ajanı George Marsh da aynı teknede hayatını kaybetti. İkilinin anarşistlerin planladığı bir bombalı saldırının kurbanı olduğuna inanılıyor. Cenaze...

Leo ayağa kalkıp kahvesiyle birlikte kahvaltı salonunun penceresine giderek dışarıdaki değişen renklerden oluşan manzaraya baktı.

Cenaze formaliteydi.

Parmak izleriyle eşleşecek kadar parça bulunmuştu. İzlerin ait olduğu ellerin ve parmakların durumu yetkililere, olayla alakalı kişilerin artık hayatta olmadığını söylüyordu.

"Pek bir şey yoktu," dedi bir dedektif Leo'ya. "Üç el, bir bacak, bir ayak ve biraz da deri bulduk..."

Patlayıcıların muhtemelen teknenin arka tarafına doğru bir yerde olduğuna inanmalarının dışında polisler, olayın nasıl vuku bulduğuna dair çok az şey saptayabildi. Albert ve George dışarı çıkmış ve bir daha dönmemişlerdi. Kesin surette ölmüşlerdi ve onlarla birlikte gerçekler de yok olmuştu.

Iris'in ailesi vardı ama Albert'ın kabul etmiş olduğu bir ailesi yoktu. Bir sürü çalışanı ve sonsuz sayıda tanıdığı olmasına rağmen yalnızca Leo, Flora ve hem sekreteri hem sırdaşı olan Robert Mackenzie'yi arkadaştan sayıyordu.

Cesetlerden geriye kalanlar hâlâ polis morgundaydı, bu yüzden bu üç kişi Ellingham Köşkü'nde bir tür anma töreni sayılabilecek bu formaliteyi yerine getiriyorlardı.

İşin kalan kısmı çoğunlukla evrak işi ve paketlemeden ibaretti. Kendisinden önce aynısını yaşamış olan Iris gibi, Albert da şu anda yığınlara ve kutulara ayrılıyordu. Böyle büyük bir hayat nasıl bu hale gelebilmişti. Leo kalkıp aile portresi üzerinde biraz daha çalışmayı düşündü. Yapması gereken tek şey buydu. Yapılacak tek doğru şey onu bitirmek gibi görünüyordu. Oturma odasında, üzerine çarşafla kapatılmış bir halde duruyordu. Odanın kapısını birkaç kez açmış ve resmin, odanın ortasında güneş ışınlarının altında donmuş vaziyetteki bir hayalet gibi durduğunu görmüştü. Resimle, loş ışıkla ya da evin yankılarıyla yüzleşemiyordu. Ellingham Köşkü partiler, aileler ve arkadaşlar için yapılmıştı, şu an terkedilmiş görünen okulun merkezi konumundaydı. Bu korkunç sessizliği kabul etmek zordu,

bu yüzden Leo sabahı tam anlamıyla sessiz ve ses geçirmez olacak şekilde tasarlanmış birkaç yerden biri olan Albert Ellingham'ın çalışma odasında geçirmeye karar verdi. Oda iki katlı bir yer kadar yüksek tavanlıydı, odayı çevreleyen ve tavana kadar yükselen raflar kitaplardan oluşan bir balkon yaratıyor, kilimler, deri sandaleyler ve şömine ile de sıcak bir ortam havası katıyordu. Perdeler kapalıyken oda tamamen sessizdi. Şöminenin üstündeki rafta Albert'ın Alice'in doğumu için İsviçre'ye gittiklerinde satın aldığı yeşil mermer saat vardı. Efsaneye göre eskiden Marie Antoinette'ye aitmiş. Bir devrimden sağ çıkabilmiş. Gerçek muhtemelen çok daha sıradandı.

"Günaydın," dedi içeri giren Robert Mackenzie. Mackenzie kibar, ciddi ve çok yaman bir gençti fakat Leo öyle olduğu için onu suçlayamazdı.

"Halledilmesi gereken bir sürü şey var," dedi Mackenzie. "Ben masadaki eşyaları toplayıp üst kata çıkartacağım. Umarım burada çalışmam seni rahatsız etmez."

Leo hiçbir şey yapmayıp boş boş otururken başkalarının çalışmasını izlemeye epey alışkındı. Nezaketle başını salladı. Mackenzie, Albert'ın masasını gözden geçirerek matbaa ve kırtasiye malzemelerini, hokkaları, dolma kalemleri ve notları toplamaya girişti. Onu izlemek teskin ediciydi.

"Bir dakikanı rica edeceğim," dedi Mackenzie, WEBSTER – CHICAGO BANT KAYITLARI yazılı küçük bir kutuyu kaldırırken. "Bunda ne olduğunu görmek istiyorum. Görünüşe göre o sabah Bay Ellingham bunu dinliyormuş ve dosyalayabilmek için içinde ne olduğunu bilmem gerekiyor."

"Elbette," dedi Leo.

Mackenzie duvara yaslı duran bir makineye gitti. Ağır kapağı kaldırıp bandı makaraya yerleştirdi. Bir dakika son-

ra odanın köşesinden gelen Albert Ellingham'ın gürleyen sesi Leo'nun içini hoplattı.

"Dolores, otur oraya."

Genç kızın ince, gür sesi yanıt verdi. Koyu bir New York aksanı vardı.

"Buraya mı oturayım?"

"Tam oraya. Ve biraz mikrofona eğil. Güzel. Şimdi sadece normal bir şekilde konuşman gerekiyor. Sana biraz Ellingham'daki deneyimlerini sormak istiyorum. Bazı kayıtlar yapıyorum–"

Mackenzie makineyi pat diye kapattı ve sesler kesildi. Bandı geri sarıp kutuya koyarken bir vızıltı duyuldu.

"Dolores," dedi. "Albert onun ses kaydını dinliyormuş. O kız için çok üzülüyordu. Belli ki onun için diğer öğrencilerden farklıydı."

Leo cevap vermeyince odada sessizlik oldu, tek duyulan şömine rafında duran mermer saatin tiktaklarıydı. Mackenzie boğazını temizledi ve bant kaydını alıp kutuya koydu.

"Galiba aynı zamanda kızın o sırada okuduğu kitaba da bakıyormuş," diye ekledi Mackenzie. Masanın üstünde duran *Sherlock Holmes: Seçme Hikâyeler* kitabına dokundu. "Öldüğünde bu kitap yanındaydı. Sanırım onu kütüphaneye koymalıyım. Albert öyle yapmamı isterdi. Kitapların yerli yerinde..."

Düşündüğü şeyin onu sürüklemesine izin vererek olduğu yerde, bir parmağı kitabın kapağında, belli bir noktaya bakmadan durdu. Sözü yine tiktak sesleriyle saat devralmıştı. Leo huzursuz bir şekilde sandalyesinde kıpırdanmaya başladı. Belki de bir fincan çay alma vakti gelmişti.

"Beni rahatsız eden bir şey var," dedi Mackenzie. "Bunun hakkında biriyle konuşmam gerekiyordu. Sizden rica

güvenimi boşa çıkarmamanız. Konuştuklarımız bu odada kalmalı."

Leo kendini tekrar koltuğa bırakıp istemsizce etrafına bakındı ama tabii ki yalnızdılar.

"O sabah Albert tekneye gitmeden önce bir gariplik vardı," dedi Mackenzie. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bir bilmece yazmıştı, iyi bir şey gibi görünüyordu. Sonra keyifli zaman geçireceğime dair bana söz verdirdi. Şöyle şeyler söylüyordu–"

Mackenzie sözünü yarım bıraktı.

"Ne gibi şeyler?" diye sordu Leo.

"Sanki geri dönmeyeceğini biliyor gibiydi," diye cevap verdi Mackenzie bunu ilk kez fark ediyormuş gibi. "Ve ardından bu ek vasiyetname çıktı."

Bir süre masanın üstünü kurcaladıktan sonra uzun bir kâğıt parçası çıkardı. Leo'nun yanına giderek kâğıdı ona uzattı.

"Sadece en üst kısmı oku," dedi.

"Diğer tüm miraslara ek olarak," diye yüksek sesle okudu Leo, "on milyon dolarlık miktar kızım Alice Madeline Ellingham'ın sorumluluğunda olacak. Kızımın hayatta olmaması halinde, onun yeryüzündeki kalıntılarının yerini tespit eden kişi ya da kişiler veya kuruluşlar, onun kaybolmasıyla hiçbir şekilde bağlantılı olmadıklarının tespit edilmesi koşuluyla bu tutarı alabilecektir. Kızım doksanıncı doğum gününde hâlâ bulunmamışsa, bu fonlar yönetim kurulunun uygun gördüğü herhangi bir şekilde Ellingham Akademi için kullanılmak üzere serbest kalacaktır. Ayrıca, Ellingham Akademi'nin hiçbir fakülte üyesi veya fakülte yönetiminin bu tutarı talep edememesi şarta bağlanmıştır."

"Aklı yerindeydi," dedi Mackenzie, "fakat kalbi kırıktı, bunu ona yaptıran şey oydu. Alice'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama eğer dışarıda bir yerlerdeyse..."

"Bu işe yaramaz," dedi Leo duygusallığa bir son vererek. Kâğıdı bırakıp pencereye yaklaştı ve perdeyi açarak evin arkasında daha önce gölün bulunduğu yerde şimdi görünen çukuru ortaya çıkardı. Bomboş ve bir bataklık gibiydi, kubbe açıkta kalmış bir yarayı andırıyordu.

Mackenzie'ye Alice'in orada, tünelde gömülü olduğunu hemen şimdi söyleyebilirdi. Bu korkunç sır sona erebilirdi ama neye yarardı? Alice mezardan çıkarılırdı ki bu çılgınlık olurdu. Cesetin fotoğrafları çekilir, itilip kakılırdı. Zaten yeterince sıkıntı çekmişti. Leo hiçbir zaman azıcık bile babalık içgüdüsüne sahip olduğunu düşünmemişti ama şimdi biraz hissediyordu. Alice yuvasındaydı.

"Ne kadar istesem de," diye devam etti Mackenzie, "onu yok edemem. Bu yasal bir belge ama yürürlüğe girmesine de izin veremem. Kıyamet kopar. Alice'i bulmayı kolaylaştırmaz, aksine daha da zorlaştırır. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ver bana," dedi Leo, pencereden ona doğru dönüp elini uzatarak.

"Ben de onu yok etmene izin veremem."

"Etmeyeceğim," dedi.

Mackenzie duraksadı ama kâğıdı bir kez daha Leo'ya uzattı. Leo şöminenin önüne, yeşil saate doğru yürüdü. Daha önce Albert yaparken gördüğü şekilde saati dikkatlice ters çevirdi. Saatin alt kısmındaki çekmecenin açılmasını sağlayan düğmeyi bulması biraz zaman aldı. Kâğıdı şömine rafının üstünde küçük bir kare şekli alana kadar birkaç kez katladıktan sonra saatin içine koyup kapağı kapattı.

"Albert Ellingham'ın eşyaları arasında güvende," dedi.

Mackenzie başını sallayıp onayladı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Sanırım bunları yukarı götüreceğim."

Mackenzie gittiğinde Leo, gerginliğin eşlik ettiği bir enerji hissetti. Çalışma odasından çıkıp uzun adımlarla devasa ana salondan geçerek oturma odasına yürüdü. Doğrudan şövaleye gidip tuvalin üstündeki çarşafı çekip aldı. Eseri karşısındaydı. Kısa bir süre önce bir öğleden sonra, soğukta tembellik ederek daha fazla kokain için yalvaran Iris'i çizmişti. Albert ve Alice'i farklı zamanlarda çizmiş, bu çalışmasında hepsini bir araya getirmişti. Kişiler iyiydi ama arka fon değişmeliydi.

Şövaleyi ve tuvali dışarıdaki yassı taşlarla kaplı verandaya çıkarıp boş gölün ve kubbeli yapının olduğu yöne çevirdi. Alice'e doğru çevirdi. Hızlı ve büyük fırça darbeleriyle Büyük Köşk'ü kapattı. Onun yerine kubbeyi ve gün batmak üzereyken doğan ayı çizdi. Gökyüzünü böldü. Şimdi her renk vardı, midesine oturan acıyı ve öfkeyi yansıtıyorlardı. Alice'in gömülü olduğu noktaya Iris'in elini doğrulttu. Ve oraya vuran ay ışığı, onu yumuşak bir mezar taşına dönüştürdü. En azından bu küçük jesti yapabilirdi. Yemek molası vermeden tuvali içeri alıp ateş başında bütün gece çalıştı.

Gün ağarırken tablo bitti. Ellingham ailesi, çizdiği hayali sahnenin içinden ona bakıyordu, bir gizemin içinde olasalar da artık üçü birlikteydiler.

XXIII

1936 yılının o nisan gecesinde, çaresiz bir adamın duvardaki kasadan para aldığı, her şeyin başladığı o yer Albert Ellingham'ın ofisi olmalıydı. Aşağıda dönen oyunun sessiz seyircileri olan, yukarıdaki sahanlığa açılan bu kitaplarla dolu oda, paranın verdiği ve paranın yok ettiği çok şeye tanıklık etmişti.

Ofiste oturacak fazla yer yoktu. Dr. Quinn ve Hunter, ateşin yanmadığı şöminenin önündeki sandalyelerdeydiler. Bana Charles De, klasik *"Çalışmak eğlenceli olabilir!"* pozuyla içerideki iki masadan birine yaslanmıştı. Janelle, Nate ve Vi yere oturmuş ve Vi'nin dehşet içinde baktığı hayvan postu kilime bakmaktan kaçınıyorlardı. Germaine elinde bir defterle ikinci kata çıkan basamaklardan birinde oturuyordu. David odada pencerelerin önünde dolanıyordu. Mark Parsons ve Pix kapının yanındaki duvara yaslanmışlardı.

Stevie tam ortada duruyordu çünkü dedektifler öyle yapardı.

Odadakilerin ifadeleri aklı karışmıştan, gıcık olmuş, hafif şaşkın ve aşırı ilgiliye kadar değişiyordu. Herkesin Stevie hakkında hissettiği şey, ofiste büyük, tuhaf bir şey yaptığıy-

dı ki zaten geçmişte de Ellie'nin ölümüne yol açan büyük, tuhaf bir şey yapmıştı.

Stevie, "Bahse girerim neden hepinizi buraya çağırdığımı merak ediyorsunuzdur," dememek için direndi ama sonra insanların bunu söylemesinin nedeninin, onları bir odaya çağırdığınız zaman, muhtemelen neden oraya çağırıldıklarını merak ettikleri olduğunu fark etti. Bu sebeple kendini, olası cümleler arasında bocalayıp, "Evet, şey, sebep şu ki... Yani..." derken buldu. Hayır, baştan başlamalıydı. Nasıl devam edecekse öyle başlamalıydı.

"Burada insanlar öldü," dedi Stevie, "ve ölümleri kaza değildi."

"Tamam, Stevie," dedi Dr. Quinn, "Ne—"

"Ben ciddiyim," dedi Stevie. Kelimeler ağzından öyle güçlü çıkmıştı ki, Dr. Quinn bile afalladı. Stevie hemen pişmanlık duydu çünkü Hercule Poirot veya Sherlock Holmes asla ne kadar ciddi olduklarını vurgulama gereği duymamışlardı.

Meydan okumalara her zaman açık olan Bana Charles De kafasını salladı.

"Yapacak başka bir şeyimiz yok," dedi. "Sonuna kadar dinleyelim."

Stevie derin bir nefes alıp sinir uçlarında hareketlenen panik kıvılcımlarını görmezden gelerek devam etti.

"Ölümleri kaza değildi," dedi Stevie bir kez daha. "Onlar öldürüldüler."

Topluluk sessizliğini korudu. Oysa dedektif kitaplarında bu işler nasıl da kolay anlatılıyordu. Tüm şüpheliler aynı yere çağrılır ve herkesin suçlamalara karşı savunmaya hazır bir şekilde diken üstüne oturması beklenirdi ve sonra dedektif çıkıp aslında onların suçlu olmadıklarını açıklardı. Kurallar böyleydi. Fakat gerçekte olan şey, öğretmenler ve

okul yönetimi kendilerini bu noktaya getiren hayati seçimleri sorgularken, arkadaşlarınızın size utançla karışık bir umutla bakıyor olmasıydı. Hercule Poirot bile bir kereliğine böyle bir şey yaşamak zorunda kalmıştı. Dedektif çıkarımına dayanan gerçeği bir balyoz gibi tepelerine indirmeden önce herkes bu küçük Belçikalı dedektifin titiz tutumuyla dalga geçiyordu, bu yüzden...

"Stevie?" dedi Nate.

Stevie'nin ağzı açık kalmıştı. Çabucak kapatıp bir amaçla şömineye doğru yürüdü.

"Hayes Major," dedi Stevie. "Onunla tanıştığım andan itibaren konuştuğu tek şey Hollywood'du. Okulu bırakıp bir an önce oraya gitmek istiyordu. Olaylar başladığında, Hayes ölüp Ellie kaçtığında, hepsinin *The End of It All* programıyla alakalı olduğunu düşünmüştüm. Çünkü mantıklıydı. Yoksa Hayes neden ölsündü ki? Çok mantıklıydı. Hayes, kendisine ait olmayan şeyleri alan, kolaya kaçan, kendi işi görülsün diye başkalarını kullanan biriydi. Ödevlerini yazması için eski kız arkadaşı Gretchen'ı kullandı. Video projesinde işin çoğunu yaptırmak için bizi kullandı. Televizyon programını yazması için de başka birini kullandı."

Kelimeler Stevie'nin ağzından çıktığı anda bir düzene oturuyordu.

"Yalnızca bir kişi televizyon programı yüzünden Hayes'i öldürmek için bir nedene sahipti," dedi Stevie. "Bu kişi Ellie'ydi. Fakat para Ellie'nin umurunda değildi. Ona beş yüz dolar ödendi ve o da bunu saksafonunu satın almak için kullandı. Programa ne olduğunu önemsemiyordu çünkü kendi sanatını yapmakla meşguldü.

"Ellie kaçtı," dedi Vi.

"Çünkü korktu," dedi Stevie. "Kaçtı çünkü onu bir şeyle suçlamıştım. Ama başka bir şey olduğunu biliyordu. Olayın ne boyutta olduğunu, Hayes'in boyunu aşan bir işe bulaştığını anlayıp anlamadığını bile bilmiyorum. Albert Ellingham'ın vasiyetinde Alice'i bulana yüklü miktarda para kalacağına dair bir ek vasiyetname olduğu konusunda hep söylentiler vardı. Çoğu insan bunun gerçek olduğunu düşünmedi ama doğruluğuna inananların sayısı, pek çok komplo teorisinde olduğu gibi az da değildi. Öte yandan Dr. Fenton buna inanıyordu. Gerçek olduğundan emindi. Ölmeden önce Albert Ellingham'ın sekreteri Robert Mackenzie ile görüşmüştü. Mackenzie ek vasiyetname olayının gerçek olduğunu söylemişti. Ve öyleydi de."

Telefonunu çıkarıp ek vasiyetname metnini okudu: "Diğer tüm diğer miraslara ek olarak, on milyon dolarlık miktar kızım Alice Madeline Ellingham'ın sorumluluğunda olacak. Kızımın hayatta olmaması halinde, onun yeryüzündeki kalıntılarının yerini tespit eden kişi ya da kişiler veya kuruluşlar, onun kaybolmasıyla hiçbir şekilde bağlantılı olmadıklarının tespit edilmesi koşuluyla bu tutarı alabilecektir. Kızım doksanıncı doğum gününde hâlâ bulunmamışsa, bu fonlar yönetim kurulunun uygun gördüğü herhangi bir şekilde Ellingham Akademi için kullanılmak üzere serbest kalacaktır.

Ayrıca, Ellingham Akademi'nin hiçbir fakülte üyesi veya fakülte yönetiminin bu tutarı talep edememesi şarta bağlanmıştır."

Stevie, Charles'a baktı.

"Size sordum," dedi. "Var olup olmadığını. Ve siz bana yalan söyleyerek yok dediniz."

Charles kaşmir kazağının içinden omuz silkti.

"Tabii ki gerçek olmadığını söyleyecektim," dedi. "Kim sorsa aynı şeyi söyleriz. Birkaç yıl öncesine kadar ek vasi-

yetnameden haberimiz bile yoktu. Ofisimdeki yeşil mermer saati biliyorsun. Onu temizlettirip tamir ettiriyorduk ki o sırada saatin tabanında küçük bir çekmece keşfettiler. Ek vasiyetname katlanmış vaziyette orada duruyordu. Belli ki birisi okulun hazine avcıları tarafından istila edilmesini önlemek için onu saklamak istemişti. Biz de öyle kalması gerektiğini düşündük."

"Bu doğru," dedi Dr. Quinn odanın diğer ucundan. "Aksi taktirde, Alice'i-bul-serveti-kap tarzında bir televizyon programı yapmak için buraya girmeye çalışanlar olurdu."

"Yani parayı okul alacak, öyle mi?" diye sordu Stevie.

"Bu yüzden sanat atölyesinde çalışmalara başladık," dedi Dr.Quinn.

"Yani birinin bütün parayı almak için Alice'i bulmaya çalıştığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Charles.

"En mantıklı olanı bu," dedi Stevie. "Büyük bir servetten bahsediyoruz, şu anda... Ne kadar ediyordu?"

"Şu anda yetmiş milyonun biraz altında," dedi Dr. Quinn. "Bizi yıllarca finanse edecek."

"Yetmiş milyon dolar bir cinayet işlemek için iyi bir neden," dedi Stevie. "Ama kısıtlamalar var. Hiçbir fakülte üyesi bu parayı alamaz. Sadece dışarıdan biri veya bir öğrenci alabilir... Hayes gibi ya da Ellie veya Dr. Irene Fenton gibi biri."

Hunter başını kaldırdı.

"Üçü de farklı şekillerde öldüler ancak benzer bir yanları vardı. Ölümleri kaza gibi görünse de her biri kapana kıstırıldı. Hayes bir odada, Ellie bir tünelde, Doktor Fenton ise yanan bir evde mahsur kaldılar. Cinayetler şahsi ya da öfkeyle işlenmiş değillerdi. Bağımsızdı. Her birinin açıklanabilir bir sebebi vardı. Her nasılsa, Hayes, Ellie ve Dr.

Fenton parayla bağlantılıydı. Şu üç şeyi bir araya getirene kadar hiçbir anlam yükleyememiştim: Janelle'in kartı, duvarımdaki mesaj ve Dr. Fenton'ın telefonda söyledikleri. Sonuncusuyla başlayacağım. Öldüğü gece kendisini aradığımda Dr. Fenton'da bir tuhaflık vardı. O anda konuşamayacağını söyledi ve sonra 'Çocuk orada,' dedi. Ya Alice'i ve onun burada, Ellingham'da olduğunu kastettiyse? Eğer bu doğruysa her şey anlam kazanmaya başlar. Her şeyi çözebilmem için daha geriye gitmem gerekiyordu. Teyzen..."

"Onun alkol problemi vardı," dedi Stevie, Hunter'a dönerek.

"Evet," dedi Hunter.

"Koku alma duyusu yoktu," dedi Stevie.

"Evet?" diye cevapladı Hunter.

"Zafiyetleri vardı ama sence Ellingham Vakası'nı ne derece önemsiyordu? Lütfen yürekten söyle."

"Onun için her şey demekti," diye yanıtladı Hunter. "Her şey."

"Her şey," diye yineledi Stevie. "Öldüğü gece vakayla uğraşıyordu. Alice için uğraşıyordu. Bu yüzden öldü. Çünkü plana uymayı bırakmıştı. Paranın gerçek olduğunu ve Alice'in nerede olduğunu biliyordu. Bulmasına ramak kalmıştı ki..."

Stevie'nin kafasındaki sahne inanılmaz derecede netti, Fenton masasında oturmuş dinliyor, karar veriyor ve peş peşe sigara yakıyordu...

"Her şey sanat atölyesinin inşaatıyla başladı," dedi Stevie. "Para geliyordu ve bina genişletiliyordu. Bu yüzden tüneli kazmak zorundaydılar. İşçiler Alice'i buldu ama bunu bilmiyorlardı. Bir sandık buldular. O sandığı açan kişinin bir sorunu vardı. Yaklaşık yetmiş milyon dolar değerinde olduğunu bildikleri bir şeyi açmışlardı. Yetmiş milyon ora-

da alınmaya hazır halde duruyordu. Ancak o bunu yapamazdı."

Stevie dönüp Bana Charles De'ye baktı.

XXIV

Adaletin keskin kılıcı sizi işaret ederse ne yaparsınız?

Kitaplarda zanlılar güler, öfkeyle söylenir veya sandalyelerini devirip koşmaya başlarlar. Ellie de masum olmasına rağmen böyle yapmıştı. Charles, parlak ve güzel bir kelebek burnunuzun ucuna konduğunda yüzünüzde belirecek ifadeye benzer bir yüzle Stevie'ye aynı baktı. Olayların böyle beklenmedik şekilde değişmesinden neredeyse memnun görünüyor olması tuhaftı. Bu Stevie'nin endişeyle topuklarının üzerinde sallanmasına neden oldu.

"Sandığı gördüm," dedi Stevie, Charles'a. "Beni tavan arasına çıkardığınızda onu özellikle göstermeye çalıştınız. İçini eski gazetelerle doldurmuştunuz."

"Sana eski gazetelerle dolu bir sandık gösterdim," dedi Charles gülümseyip başını sallayarak. "Evet."

Stevie pencereye yürüyüp kardan bembeyaz olmuş batık bahçeye baktı. *Panik yapma. Devam et.*

"İşçiler sandığı yerin altından çıkarıp size getirdi," dedi Stevie donmuş cama parmağını değdirerek. "Muhtemelen işçilerin tünelde çalışırken yere attıkları bir sürü şey bulmuşlardı. Siz hiçbir şey ummadan sandığı açtınız ve bir ceset buldunuz. Eskiydi ve kötü durumdaydı. Bunun yalnızca

tek bir kişiye ait olabileceğini biliyordunuz, o da Alice Ellingham'dı."

"Gazetelerle dolu bir sandıktı," dedi Charles, "ama peki, öyle olsun."

"Belki daha önce Ellingham Vakası üzerine pek kafa yormamıştınız," dedi Stevie. "Belki de öncelikli olarak okulu düşünüyordunuz. Okul bütün parayı almak üzereydi. Eğer cesedi işçiler bulursa, parayı onlar alırdı ve okul büyüyemezdi. Belki de ilk başta sadece cesedi bir yere gömüp meseleden kurtulmak istediniz. Cesedi sandıktan çıkarttınız ve sandığı eski gazetelerle doldurdunuz. Ardından, daha sonra ne yapacağınıza karar verene kadar cesedi bir kenara koymak zorunda kaldınız. Ama..."

Stevie, hayvan postu kilimlerin başlarına basmaktan kaçınarak odada dolaşmaya başladı.

"...Bu *çok büyük* bir paraydı. Yani, birine yetmiş milyon dolar kazanma şansı verilse, ne yapar? Ek vasiyetname açıktı, parayı siz alamazdınız. Peki ya cesedi bulup teknik olarak parayı alabilecek bir ortağınız varsa? Parayı bölüşebilirdiniz. Mantıklı bir şekilde yerin altında gömülü bir şeyi bulabilecek, çıkarlarınız için kullanabileceğiniz birine ihtiyacınız vardı. Ve onu buldunuz. Ellingham Vakası'na kafayı takmış olan Dr. Irene Fenton. Alkol sorunu olan biriydi. Cesedi bulması için gerekli ayarlamaları yapacaktınız. Parayı alacaktı ve sonra onu bölüşecektiniz. Hunter, teyzenin Ellingham'dan biriyle konuştuğunu söylemiştin ama kim olduğunu bilmiyordun."

"Evet, konuşuyordu," dedi Hunter. "Ama bu konudan bahsetmiyordu."

"Fenton'a daha sonra döneceğiz. İlk önce Hayes'i konuşalım."

Stevie şöminenin yanında durup saatin kadranına baktı.

"Hayes kızgındı," dedi Stevie. "Sürekli Kaliforniya'ya gidememekten, onun gidip gelmesine izin vermeyeceğinizden ve ona güvenmediğinizden yakınıyordu. Sonra bir anda çok mutlu görünmeye başladı. Esnek bir ders programı olabileceğini ve Ellingham kaçırılma olayı hakkındaki bir projeyi tamamlarsa Kaliforniya'ya gidebileceğini söylediniz. Fikrinizi değiştirmenize neden olan şey neydi?"

"Beni çileden çıkarmış olmasıydı," dedi Charles, "Sürekli ofisime gelip şikâyet ediyordu."

Stevie, Charles'ın yüzüne bakmak için döndü.

"Bu da bilmemesi gereken bir şeyi görmüş veya duymuş olması anlamına geliyor. Her ne olduysa onunla bir anlaşma yaptınız, bir proje yapabilirse Hollywood'a gidebilirdi. Ama bu yeterli olmadı. Sizi tehdit mi etti? Olayları fazla mı kurcaladı? Bir şey olmuş olmalı ki Hayes'in ölmesi gerektiğine karar verdiniz ve bu nedenle de onun tünele girmesine izin verdiniz."

"O konuda kendimi asla affetmeyeceğim," dedi Charles.

"Demek ki şöyle oldu," dedi Stevie. "Hayes'in ölümünden bir gün önce gerekli ilk adımı attınız. Janelle'in kartının malzeme odasını açtığını biliyordunuz. Biz yogadayken sanat atölyesine gelip kartı çantasından aldınız. Sanat atölyesinde dolaşmanız kimsenin dikkatini çekmezdi. Hiç kimse birinin kartını alacağınızı düşünmezdi. O gün bir ara, Hayes'in karta dokunmasını sağladınız. Belki ofisinize çağırdınız ya da ona bir şey verdiniz, her neyse. Üzerinde Hayes'in parmak izinin olduğundan emin olmalıydınız. O gece kuru buza erişmek için kartı kullandınız ve buzu tünelin sonundaki odaya koyup kapıyı kapattınız. Kuru buz o gece katı halden gaz haline geçerek odayı bir dakika içinde herkesin yere yığılmasına yetecek kadar karbondioksitle doldurdu. Tuzak kuruldu ve kapı kilitlendi. İhtiyacınız olan tek şey yemdi."

Stevie'nin zihni yeniden o geceye, video çekimindeki herkes akşam yemeğine giderken Hayes'in tek başına batık bahçeye döndüğü o ana gitti.

"O gün bahçede çekim yapmayı tamamlamamızın ardından," dedi Stevie, "Hayes bir şey yapması gerektiğini söyledi. Ne olduğundan bahsetmedi. Yapması gereken şey sizinle buluşmaktı. Tünele girdi ve bir daha çıkmadı. Hayes'in kendi aptallığı yüzünden ölmüş gibi görünmesini sağladınız. Benden başka herkes bunun bir kaza olduğunu sandı. Ama siz bunu da düşünmüştünüz."

"Tüm bunları başarıyla yaptığımı düşündüğün için teşekkür ederim. Bir cinayet romanında yer alacaksan, işe yaramayan karakter olmak istemezsin."

Gülümsemesi ilk kez kırılgan ve zorlamaydı.

"Haklı olarak konuyla ilgileneceğimi düşündünüz. Yani mantıklı olan buydu. Ben *dedektiftim*. Suçlarla ilgileniyordum. Bu yüzden ilk büyük hatanızı yaptınız. Tüm bunlar olmadan önceki gece, penceremin dışından duvarıma gizlice, *Şeytanın Ta Kendisi* mektubuna benzeyen bir görüntü yansıttınız. Polis geldiğinde duvarımdaki mesajlar hakkında abuk sabuk konuşmaya başlarsam, dikkat çekmek için bir şeyler uyduran, hafiften çatlak biri gibi görünürdüm. Hayes meselesi durulunca devam edip cesedi bulmakla ilgilenebildiniz. Ama sonra, Sessiz Parti gecesinde Ellie'yle *The End of It All* hakkında yüzleştiğimde yeni bir sorun ortaya çıktı. O gece hepimiz bu odaya geldik. Ellie tam şuraya oturdu..."

Stevie, Hunter'ın oturmakta olduğu alçak deri sandalyeyi işaret etti.

"Hayes'in televizyon programını kendi başına yazmadığını biliyor muydunuz?" diye sordu Stevie Charles'a. "Ellie'nin gözyaşları içinde söylediği sözler sizi şaşırttı mı? Şöyle demişti hani..."

Stevie bir an doğru kelimeleri hatırlayamadı.

"Neden onu dinledim ki?" diyerek lafa karıştı David. "Böyle dedi. *Hayes ve onun saçma sapan fikirleri. Onu öldüren şey bu oldu."*

"Hayes'in tek başına çalışmadığını, gördüğü ya da duyduğu şeyden Ellie'ye bahsetmiş olabileceğini ve şimdi Ellie'nin konuşmak üzere olduğunu öğrenmek sizi dehşete düşürmüş olmalı," dedi Stevie. "Hızlı düşünmeniz gerekiyordu. Bu yüzden her şeyi durma noktasına getirerek okulun avukatını aramanız gerektiğini söylediniz. Bunu yapmak güzel ve sorumlu bir hareket gibi görünüyordu. Hepimiz odadan çıkarken ona bir şey mi fısıldadınız? Duvarda bir çıkış yolu olduğunu mu söylediniz? Belki de kaçıp bodrumda bir yerde beklemesi gerektiğini, ona yardım edeceğinizi söylediniz. Korktuğu için kaçtı. Bodruma inip geçide girdi. Tek yapmanız gereken geçit kapağının üzerine bir şey itmekti. Bir kez daha. Şahsi olmaktan uzak. Temiz iş. Başka bir kaza daha. Ellie ne olduğunu bile anlamayacaktı."

"Stevie," dedi Charles, "kendini suç romanlarına fazla kaptırmışsın."

Charles'ın gülümsemesi yok olmuştu. Sürdürmeye çalışsa da ağzı yanlarından iki çiviyle sabitlenmiş ama çivilerden biri yerinden çıkmış gibiydi.

"Yani artık iki öğrenci ölmüştü," dedi Stevie, "ve bonus! Ben de gitmiştim. Ailem beni okuldan almıştı. Ama her şeyin ne kadar kusursuz ve soğukkanlı bir şekilde olmasını istesek de hayat bildiğini okuyordu. İnsanlar en olmaması gereken anlarda ortaya çıkıverirlerdi. Bazı şeyler geride kalırdı. Her temas bir iz bırakırdı. Bizim olayımızda da Edward King devreye girmişti. Üzgündü çünkü David bir pislik gibi davranıyordu ve benim onu sakinleştirmemi istiyordu. Bu okuldan sizin sorumlu olmanız Edward King'in

umurunda değildi. Çünkü o herkesten daha büyük bir pislikti.

"Doğru," dedi David.

"Ucuz güvenlik sistemiyle ortaya çıkarak beni uçakla geri getirip tam kucağınıza bıraktı. Yani şimdi benimle yeniden başa çıkmak zorundaydınız. Peki. Doktor Fenton'ı danışmanım yapma planıyla devam ettiniz. Onunla çalışmaya başladığımda benden özellikle araştırmamı istediği şeyler oldu, mesela Minerva Yurdu'nun altında bir tünel bulmamı istemişti. Yaptım. Ellie'yi orada buldum. Bu da planın bir parçası olmalıydı..."

Stevie bunu konuşurken kafasında saptamıştı. Eliyle işaret ederek havada resmin parçalarını birleştiriyordu.

"Bence," dedi Stevie, "Ellie'nin cesedinin bulunmasının daha iyi olacağını fark ettiniz. Okul güvenli bir yer değilmiş gibi görünmeliydi. Okulun kapanması işleri kolaylaştırırdı. Artık yolunuza çıkan öğrenciler olmazdı. Cesedi daha kolay saklayabilirdiniz ve kimse kazara onu bulmazdı. Fakat okul toparlandı. Özellikle Dr. Fenton'ın ilgisini çeken bir şey bulduğumdan beri hiçbir şey sizin için düzgün gitmiyordu. Ona bunu gösterdim."

Stevie sırt çantasını bir sandalyeye koyup teneke kutuyu çıkardı.

"Çay mı buldun?" diye sordu Charles.

"Bu, *Şeytanın Ta Kendisi* mektubunu kimin yazdığını gösteriyor..."

"Stevie, kaç hikâye daha–"

"Hepsi tek hikâye," dedi Stevie ve sesindeki güven kendini bile şaşırttı. "Mesele o zaman da paraydı, şimdi de. 1936'da Alice'i alıp para koparmaya çalışmak için kullandılar. Şimdiyse Alice sizdeydi ve babasının geride bıraktığı serveti almaya çalışıyordunuz. Ve almanıza ramak kalmış-

tı. Dr. Fenton'a Alice'den bahsettiniz ve o daha fazla dahil olmak istemedi. İş birliği yapmıyordu. Yine, kendi klasik yönteminizle, her şeyi kaza süsü verecek şekilde ayarladınız. Gazı açıp gittiniz. Sonunda o odada çakmağı çaktığı an her şeyin alevler içinde tutuşmasına yetecek kadar gaz olacaktı. Akıllıcaydı. Şahsi olmaktan uzaktı. Sizin hatanız bile değildi, haksız mıyım? Bir ocağın gaz düğmesine yanlışlıkla çarpmış olmak suç değildi. Planınızı bozan her kim olursa basitçe yolunuzdan çekiyordunuz. Yakalanmadığınızı gördükçe daha mı kolay oldu? Şimdi çok yaklaşmıştınız, bitirmeniz gerekiyordu. Ve Germaine sayesinde son hamle belliydi."

"Benim sayemde mi?" diye sordu Germaine notlarından başını kaldırarak.

"Hunter buraya gelmesi için davet edildiğinde, Germaine öğrenci olmayan birinin neden burada kalacağını sormuştu ve ben de yaşananlar yüzünden okulun kötü hissettiğini söylemiştim. Germaine haklıydı. Okullar kötü hissetmezler. Hâlâ parayı sizin adınıza alması için okulla bağlantısı olmayan birine ihtiyacınız vardı. Bu defa okulun kapalı olduğundan emin olmak istediniz. İhtiyacınız olan tek şey bir olay daha çıkmasıydı. Yine Janelle'e ait bir şeyi kullandınız. Makineden fırlaması için tankın basınç ayarını değiştirdiniz. Yeter ki istediğiniz şey gerçekleşsin, yoksa kimin zarar gördüğünü umursadığınızı sanmıyorum. Güzel, büyük bir kazaydı. Kazaları seversiniz. Ek olarak fırtına vardı. Okul boşaltılacaktı ama Hunter kalabilirdi.

"Ben asla–" diye başladı Hunter.

"Hayır," dedi Stevie Hunter'a. "Kampüs boşalana kadar beklemek zorundaydı. Teyzene yaptığı şeyi sana da yapacaktı. Zaaflarına göre oynayacaktı, muhtemelen çevrecilere yardım etmek için parayı nasıl kullanabileceğiniz hakkında bir şeyler söylerdi–"

"Stevie," diye araya girdi Dr. Quinn. "Bu bir hikâye ama hiçbir dayanağı yok. Elinde gerçekler var mı?"

"Buyurun bir gerçek," dedi Stevie. "Size ek vasiyetname hakkındaki o e-postayı biz gönderdik."

"Edward King'in ofisinden gelen mi?" diye sordu Dr. Quinn.

"Jim Malloy'dan gelen," dedi Stevie. "Cevap yazdığınız e-posta. Sonra Jim biraz daha sert bir cevap yazınca Charles ek vasiyetnameyi gönderdi. Ama sorun şu ki..."

Stevie, Charles'a döndü.

"King'in ofisini aradınız. Orada Jim Malloy adında biri olmadığını öğrendiniz. Ama yine de o aramayı yaptıktan *sonra* e-postayı cevapladınız. David, telefonunu kontrol et. Baban sana saat kaçta yazmış?"

David cep telefonunu cebinden çıkarıp mesajlarını tararken içeride çıt çıkmıyordu.

"İki yirmi dört," dedi David.

"Yani iki yirmi dörtte Jim Malloy'un gerçek biri olmadığı anlaşılmıştı. Peki, ek vasiyetname kaçta gönderildi?" diye sordu Stevie.

David telefonunu biraz daha karıştırdı.

"Üç kırk yedide," dedi David kafası karışmış bir halde.

"Jim Malloy'un kim olduğunu doğru tahmin ettiniz," dedi Stevie. "Vasiyette öğretmenlerin ve yöneticilerin paradan yararlanamayacağını söyleyen bir hüküm olduğunu görmemi istediniz."

"Bence bu durumun oldukça geniş bir değerlendirmesi," dedi Charles. "Edward King'in ekibinden olabilecek birinden gelen bir e-postayı yanıtladım. Şimdi Stevie, eğer bitirdiysen, sanırım biz..."

"Alice'i nereye koydunuz?" dedi Stevie.

"Stevie..." Bana Charles De yarım ağız gülümsedi. Yarım. Diğer yarısı çok tatsız bir haldeydi. "Burada yaptıklarına gerçekten hayranım. Bunun gerçek bir hayal gücü zaferi olduğunu düşünüyorum. Aynı zamanda bir mekânda uzun süre kalmış olmanın seni bu hale getirdiği düşüncesindeyim ama zararı yok..."

"Size diyorum," diye devam etti Stevie titremesine engel olmaya çalışarak. "Alice'i nereye koydunuz?"

Bunun üzerine çalışma odasının kapıları açıldı ve odaya soğuk hava girdi.

"Sanırım bunun cevabı bende," dedi Larry. "Haklıydın Stevie. Bu şey tıkır tıkır çalışıyor."

Larry elindeki duvar tarayıcısını havaya kaldırdı.

XXV

"Tanrı aşkına," dedi Stevie derin bir nefes alarak. "Süre yetti mi? Çünkü söyleyeceklerim tükenmek üzereydi."

"Fazlasıyla yetti," diye yanıtladı Larry.

"Çok yorucuydu," dedi Stevie şömineye yaslanarak. "Ciddiyim. Romanlarda kolay bir şeymiş gibi gösteriyorlar ama hiç durmadan konuşmak zorunda kalıyor insan."

"Burada ne yaptığını sorabilir miyim?" dedi Charles eski güvenlik şefine selam vermek yerine. "Artık bu okulun bir çalışanı değilsin."

"Gayet farkındayım," diye karşılık verdi Larry. "Ama geçici olarak yeniden yerel emniyet birimine katıldım. Resmi bir sıfatla buradayım, herkesin iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. Okulun kapandığını ve birkaç ahmağın burada kalıp kar fırtınasının geçmesini beklemeye karar verdiğini duyar duymaz buraya gelme planları yapmaya başladım. O ahmaklardan birinin kim olacağını kesinlikle biliyordum. Bu yüzden bir acil durum kar küreme aracına otostop çektim, sonra da yoldan yukarıya doğru yürüdüm. Yaklaşık iki gün sürdü. Sonra o ahmak bana ne yapacağını söyleyen bir e-posta atıp bana bir duvar tarayıcısı ve çok ilginç yönerge-

ler bıraktığını söyledi. Sana bu kadar güveniyor olmam ne güzel."

Stevie gülümsemesine engel olmak için başını öne eğdi.

"İkinci kattaki ofislerin çoğunu ben hallettim," dedi Larry. "Son olarak Dr. Scott'ın ofisi kaldı."

"Ellingham mülkünde usulsüz bir polis soruşturması yapılmasına karşı çıkıyorum," dedi Charles.

"Larry," diyerek araya girdi Dr. Quinn, "Yapacağınız her şey için size yetki veriyorum."

Charles hızla arkasına dönüp yerden biraz yükselmiş gibi görünen Jenny Quinn'le yüz yüze geldi.

"Jenny," dedi Charles, "bu kurallara aykırı..."

"Seninle eşit yetkilere sahibiz," dedi Dr. Quinn doğrudan. "Ve Larry'ye nasıl uygun görüyorsa öyle yapmasını söylüyorum."

Sözleri aşılamaz bir duvar gibiydi.

"İyi," dedi Charles. "İstiyorsan git ve ofisime bak. Ama ben de orada olmak istiyorum."

"Hepimiz gidiyoruz!" dedi David neşeli bir sesle. Larry itiraz etmek için ağzını açtı ama David çoktan kapıdan çıkmıştı. David gidince tüm ekibin de beraberinde gelmesi kaçınılmaz görünüyordu. Larry kimseyi durduracak durumda değildi.

Tüm ekip geniş ve görkemli merdivenlerden çıktı. Stevie, Ellinghamlara şükranlarını sunmak için bir süre sahanlıkta durakladı. Çıkma kat boyunca ilerleyip, bariz bir biçimde birilerinin içeri girerek meydan okumasını bekleyen posterlerin olduğu kapıdan içeri girdiler. Larry kitaplıkları boşaltıp duvarlardan uzaklaştırarak odanın ortasına çekmişti. Dr. Scott'ın tüm kitapları ve resimleri odanın ortasına yığılmıştı.

"Ofisimi eski haline sen getireceksin," dedi Charles, Larry'ye.

"Derhal," dedi Larry. "Hepiniz kendinize bir yer bulup oturun. Özellikle başlamamı istediğin bir yer var mı?" diye sordu Larry, Stevie'ye.

Stevie başını iki yana salladı. Bu konuda içgüdüleriyle hareket ediyordu. Eğer Charles o gün sandığı açıp içinde Alice'i gördüyse, onunla ne yapacağına oldukça hızlı karar vermiş olmalıydı. Büyük olasılıkla binada saklamak zorunda kalmıştı. Onu başka bir yere götürüp yerleştirmek aylar sürerdi. Ellingham onu saklayabileceği yerlerle doluydu fakat elinizde yetmiş milyon dolar değerinde bir ceset varsa, muhtemelen birilerinin onu kazara bulmayacağından emin olmak isterdiniz. Bu, onu kontrol edebileceğiniz yakın bir yerde tutmak anlamına geliyordu.

Larry pencerenin olduğu duvardan başlayarak bölüm bölüm ilerledi. Ardından dışarıya bakan diğer duvarı taradı. Sonra da üçüncü duvarı. Odadaki hava ağırlaştı ve Stevie kendisine endişeli gözlerle bakan hiç kimseyi görmemeye çalıştı. Larry son duvara geçti, şömine rafına dokunmamaya çalışıyordu. Köşede yere yakın noktada durduğunda bitirmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Burada bir şey var," dedi Larry. "Ufak bir şey, bir buçuk metre kare civarında." Ayağa kalkıp duvarı yakından inceledi. "Duvar kâğıdının bu kısmında bazı kesikler var," dedi. Duvarı tıklatınca güm diye bir ses geldi. Boşluğun etrafını tıklatarak yerden yaklaşık bir metre yükseklikte, bir buçuk metreye bir buçuk metre boyutlarında bir çerçeve oluşturdu.

"Mücevher kasasının olduğu yer olabilir," dedi Stevie. "Burası Iris Ellingham'ın giyinme odasıydı. Ellinghamlar öldükten sonra kasa çıkarıldı ve içindeki her şeyle birlik-

te Smithsonian'a bağışlandı. Fotoğraflarını görmüştüm, bu büyüklükteydi."

Larry cebinden bir İsviçre çakısı çıkarıp onunla alanın sınırlarını nazikçe çizdi. "Bu duvarın arkasına göz atmamız gerekecek," dedi. "Bazı aletlere ihtiyacımız olacak. Beklememiz gereke–"

"Duvarımı delemezsin. Buna–"

Janelle tek bir söz söylemeden öne çıktı, duvara hafifçe vurdu, sonra kolunu yay gibi gererek elinin alt kısmıyla duvara tek hamleyle vurdu. Duvar gürültüyle çatırdadı. Janelle parmaklarını oynatarak Vi'yle oturdukları ikili koltuğa döndü ve Vi kolunu gururla onun omzuna attı.

"Vay canına," dedi David sessizce.

"Kuvvet eşittir kütle çarpı ivme," dedi Janelle tırnaklarındaki ojeyi kontrol ederken. "Ya da daha doğrusu, kuvvet çarpı zaman eşittir kütle çarpı o süredeki hız farkı. Temel tahta kırma fiziği. Yaklaşık yüz on kilo eder. Bu güçten çok azim işidir."

Charles resmen ağzı açık bakakaldı. Pek çok şeyi tahmin etmiş olabilirdi ama Janelle Franklin'in çıplak elleriyle onun ofisinin duvarını patlatması muhtemelen bu tahminlerden biri değildi.

"Seni seviyorum," dedi Vi.

Janelle sırıttı, bu sözleri ilk duyuşu olmadığı belliydi.

"Fizik öğrenmem lazım," diye kendi kendine mırıldandı Stevie.

"Pekâlâ," dedi Larry bu romantik havayı dağıtarak. Kemerine takılı el fenerini çekip çıkararak deliğe doğrulttu. Saatin sesi odadaki diğer tüm sesleri bastırıyordu ancak Stevie kalbinin yerinden çıkacakmış gibi güm güm atışını duyabiliyordu. Larry'nin boşluğa bakmasını izlemeye da-

yanamayıp ek vasiyetnameyi muhafaza eden, ihtilallerin ve kelle uçurmaların olduğu bir dönemden sağ çıkabilmiş olan saate baktı.

Ya yanılıyorduysa?

Bu düşünce komikti. Neredeyse güldü. Başı dönüyordu. Oda ağarıp beyazlaşıyor ve hafiften dönüyor gibiydi. Charles'ın yüzünde uzakta meydan gelen, yardım etmesinin mümkün olmadığı bir fırtına ya da yardım edilemeyecek bir kazayı izliyormuşçasına sakin bir ifade vardı. Stevie, Germaine'in çaktırmadan tüm olanların videosunu çekmeye çalıştığını fark etti.

"Eldivene ihtiyacım var," dedi Larry.

Stevie, sanki biri omurgasını yukarıdan çekmiş gibi dimdik oldu.

"Eldiven," dedi Stevie sırt çantasının önünden bir avuç kauçuk eldiven çıkarırken.

"Neden kauçuk eldiven taşıyorsun?" diye sordu Janelle.

"Bir duvarı nasıl kıracağını bilmenle aynı sebepten," dedi Stevie.

Janelle gururla gülümsedi.

Larry eldivenleri giyerek bıçakla çalışmaya devam etti, elini içeriye geçirebileceği büyüklükte olana kadar çatlak kısmı genişletti. Elini biraz daha öteye daldırıp duvarın bir kısmını tutarak sertçe çekti ve daha büyük bir parça kopardı. Işığını bir kez daha tuttuktan sonra kapatıp açık kısmın önüne geçti.

"Odanın boşaltılması gerekiyor," dedi.

"Kendi ofisimden dışarı atılacak değilim," dedi Charles. Beti benzi atmıştı.

"Burası senin ofisin değil," dedi Larry doğrudan. "Burası potansiyel bir suç mahalli. Yandaki Peacock Salonu'nda bekleyeceksiniz, Mark ve Dr. Pixwell size eşlik edecek. Dr. Quinn, öğrencileri alt kata indirebilir misiniz?"

"Elbette," dedi Dr.Quinn.

"Burada neler olup bittiğini bilmiyorum," dedi Charles fakat sesinden suçluluk akıyordu. Pencerenin önündeki Funko Pop figürleri onunla alay ediyor gibiydi. Pix ve Mark karşısında durunca tek kelime etmeden peşlerinden gitti.

Stevie zihni bulanık halde, diğerleriyle birlikte dışarı çıkmak için ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Larry.

"Herkes aşağı insin dedin."

"Seni kastetmedim," dedi Larry. "Kapat kapıyı."

Stevie titreyen eliyle kapıyı kapattı.

"Görmek ister misin?" dedi Larry gayet ciddi bir sesle.

"Ne... İçinde ne var?" diye sordu Stevie.

Kelimeler ağzından güçlükle çıkmıştı. Tüm olanlardan, tüm yaptıklarından sonra gücü tükenmişti ve nefesi kesiliyordu. Orada ne olduğunu, daha doğrusu kim olduğunu biliyordu ama kelimelere dökmek çok zordu. Mesele çok büyüktü.

"Bakması kolay değil ama zaten çok şey gördün," dedi Larry.

Stevie'nin başka seçeneği yoktu.

Stevie'yle duvar arasındaki mesafe bir metreden azdı ama sanki kocaman, muazzam bir balo salonu kadar genişlemiş gibi görünüyordu. Karanlık deliğe yaklaşıp Larry'nin hem omzundan tutmasına hem de feneriyle deliği aydınlatmasına izin verdi.

Stevie başta, geçen yılların ve açıkta kalmış olmanın etkisiyle yıpranmış büyük gri bir çuvala baktığını düşündü. Ama fener kenarları aydınlattıkça, aklı ve gözleri duruma alıştıkça bir el şeklini ayırt edebildi. Ve bir kafa. Bir de ayakkabı vardı.

Çok küçük bir yer, diye düşündü Stevie.

"Dışarı çıkarmalıyız," dedi.

"Çıkaracağız. Olay yeri inceleme birimini beklemeliyiz. Onlar olmadan içeri giremeyiz," dedi Larry.

Stevie uyuşmuş bir halde başıyla onaylayıp duvarın içinde gördüğü şeye döndü.

"Merhaba Alice," dedi. "Sorun yok. Artık bitti."

XXVI

Ellingham balo salonu dans eden yüz bir çifti ağırlayabilecek şekilde inşa edilmişti. Tasarım Iris Ellingham'a aitti. Bir balo salonunda hem mahremiyeti muhafaza edip hem de böylesine çok sayıda kişiyi ağırlayabilmek epey maharet istiyordu. *Bunun dışında kalan yalnızca fazladan olan o yüz birinci çift*, derdi Iris Ellingham. Ne hikmetse, siz de hep o yüz birinci çift olurdunuz.

Iris Ellingham özel ve yaratıcı bir kadındı. Bu kadar çok sayıda sanatçıyla arkadaş olmasının nedeni buydu. Böylesine hakikatli arkadaşlarının olması bu yüzdendi. Bu yüzden Albert Ellingham dünyadaki başka bir kadınla değil de onunla evlenmek istemişti. Stevie, Iris'in şu anda balo salonunun ortasında yan yana oturan bu çifti onaylayacağına inanmak istedi. Iris, Alice'i bulan kıza gülümserdi.

Keşiften sonra Charles'ın ofisi mühürlendi. Charles, Larry ve diğer fakülte üyeleriyle birlikte üst kattaydı. Onlara göz kulak olunması gerekmediği için yedi öğrenci alt katta kendi hallerine bırakılmıştı. Vi ve Janelle gözden uzak bir köşeye çekilmişlerdi. Stevie ve David balo salonundalardı çünkü orada bir balo salonu varken onu kullanmamaları için bir neden yoktu.

David, aralarındaki dört battaniyeyi bir araya toplayıp ikisi için balo salonunda bir sığınak yaptı. Salonu defalarca yansıtan aynalar ve maskelerden oluşan bu harikulade yerde uzanmış, avizeli tavana bakıyorlardı. David usul usul Stevie'nin saçlarını okşuyordu. Stevie, belki de hayatında hiç olmadığı kadar yorgun olduğunu fark etti. Çok uzun bir yoldan gelmiş gibi hissediyordu. Avizeler odadaki az ışığı büyütüp sınırlı sayıdaki yıldızlar gibi tavana yansıtıyordu.

"Başardım," dedi Stevie.

"Evet."

"Buraya ilk geldiğimde benimle dalga geçmiştin," dedi Stevie. "Ama başardım."

"Arkadaşça davranıyordum," dedi David.

"Hıyarlık ediyordun," dedi Stevie.

"Dediğim gibi, arkadaşça davranıyordum."

"Sence birbirimizden neden hoşlanıyoruz?" diye sordu Stevie.

"Önemi var mı?" dedi David.

"Bilmiyorum," dedi Stevie. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Kimse bilmiyor."

"Görünüşe göre bazıları biliyor. Mesela Janelle," dedi Stevie.

"Janelle," dedi David, "her şeyi biliyor olabilir ama bunu bilmiyor. Ve senden hoşlanıyorum çünkü..."

David yan dönüp bir dirseğinin üstüne yaslanarak bakışlarını Stevie'nin yüzüne dikti. Tek parmağıyla Stevie'nin çenesini okşayarak vücuduna öyle titreşimler gönderdi ki Stevie kıpırdamamak için kendini zor tuttu.

"...Çünkü imkânsız bir şey yapmaya geldin ve başardın. Ayrıca zekisin. Ve gerçekten ama gerçekten çekicisin."

Orada, binlerce dans ayakkabısıyla aşınmış zeminde, onlarca yılın geçip gitmesine şahit olmuş maskelerin gözleri önünde uzun uzun öpüştüler.

Dışarıda kar, davetsiz geldiği için özür diler gibi geldiği yoldan sessiz, ağır adımlarla geri çekiliyordu.

Alice...

Stevie onu oyun oynarken duyabiliyordu. Balo salonunda koşuyor, minik rugan ayakkabıları zeminde kayarken önünde zıplayan topu kovalıyordu.

"Burada top oynamasına izin vermeli miyiz?" dedi Iris. "Bu aynaların arasında?"

"Elbette!" dedi Albert. "Sorun olmaz. Hadi, Alice! Zıplat şunu! Topunu burada zıplattığında, yüzlerce zıplayan top göreceksin!"

Alice tombul kollarını başının üstüne kaldırarak topu dengeledi ve sonra tüm gücüyle fırlattı. Çok uzağa gitmedi ama onu memnun edecek kadar uzaktı. Kahkahası çınlayarak salonda neşeyle yankılandı.

"Evde olmak güzel," dedi Iris başını Albert'ın omzuna koyarken. "Çok uzun zamandır uzaktaydık."

"Hepimiz evdeyiz," dedi Albert. "Ve burada kalacağız."

Gün ağarırken Fransız kapılardan içeriye yumuşacık bir ışık girdi ve dans pistine uzun dikdörtgen şekiller saçtı. Işığın gözlerine vurmasıyla Stevie gözlerini açtı. Bir süre etrafına bakınarak şu an içinde bulunduğu durumun, önceki geceye dair hatırladıklarıyla uyuşup uyuşmadığından emin

olmaya çalıştı. Evet, bir balo salonunda uyumuştu. Evet, David yanındaydı, kolları Stevie'ye dolanmıştı. Bir yığın battaniyenin altında birbirlerine sokulmuşlardı. Stevie bir süre salonu inceleyerek parkelerin içindeki işaretlere ve birleşim yerlerine yakından baktı. Oda soğuktu. Battaniyenin altı sıcacık ve mükemmeldi. Burası mümkünse sonsuza dek kalmak istediği yerdi.

Fakat ilgilenmesi gereken bir katil vardı.

Stevie onu yumuşacık ve korumacı bir şekilde saran David'in kolunun altından yavaşça çıktı. David'in kolunu aynı pozisyona geri koydu, sonra birkaç adım uzaklaşarak giysilerini yerden aldı. Odanın her yerinde gördüğü onlarca yansımasına bakarak çabucak giyindi. Gördüğü kızı kafasına takmadı. Karşısında dalgalı sarı saçları olan, solmuş siyah giysilerini çekiştiren bir kız vardı. Tam olarak olmak istediği kişiydi.

Balo salonunun kapısını yavaşça açarak koridora süzüldü. Büyük Köşk sakin ve sessizdi. Katilin şöminesindeki ateş sönmek üzereydi. Larry ateşin başında oturmuş, kollarını birbirine dolamış, yavaş yavaş fincanındaki kahveyi yudumluyordu. Stevie kapıyı kapatıp Larry'nin yanına geçti.

"Selam," dedi yukarıyı işaret ederek. "Neler oluyor?"

"Mark, Dr. Pixwell ve Dr. Quinn onun yanında Peacock Salonu'ndalar. Bir şey yapmaya kalkışacağını sanmam ama deneyecek olursa üçü kolayca idare edebilirler. Ben aşağıdan izliyorum," dedi Larry.

"Bir şey söyledi mi?" diye sordu Stevie karşısındaki sandalyeye oturup ellerini ateşe doğru uzatarak.

"Hayır. Çok sessizdi. Polis birazdan burada olacak. Onlara gün doğunca gelmelerini, o vakte kadar idare edebileceğimi söyledim. Helikopterle birini gönderecekler ve herkesin dışarı çıkmasına yardımcı olmak için ana yolda bir

kar küreme aracıyla birlikte destek ekipler bekliyor olacak. Kar aracını kullanacağız ve sonra hepinizi tepeden aşağıya nasıl indireceğimizi düşüneceğiz. Şahsi fikrim kızakla inmek. Orası bir nehir veya bir ağaca doğru yönelmediğiniz sürece eyaletteki en iyi kızak tepesidir."

"Ama o," dedi Stevie. "Ona ne olacak? Başardım mı? Bunlar onu hapse tıkmak için yeterli mi?"

"Bu bizim endişeleneceğimiz bir şey değil," dedi Larry. "Bir soruşturma olacak. Bölge savcısı da dahil olacak. Unutma ki senin görevin vakayı anlatmak. Ondan sonrasını bölge savcısı devralıyor."

Larry, Stevie'ye gerçek bir dedektifmiş ve savcılığa gidebilecek biriymiş gibi hitap ediyordu. Stevie, oturma odasının kapısına doğru dönerek gülümsemesini gizlemeye çalışsa da dudakları aralanmıştı. Germaine'in bilgisayarının üzerine eğilmiş hararetle bir şeyler yazdığını görebiliyordu. Hunter koltukta uyuyordu. Nate yakındaki sandalyelere yayılmıştı. Bu fırtınayı hep birlikte atlatmışlardı.

"Tahminin ne peki?" diye sordu Stevie.

"Bence çetin bir vaka olacak," dedi Larry. "Bir cesedin yerini tespit ettin. Söylediğin her bir şeyin tam olarak incelendiğinden emin olmana yardım edeceğim. Emekli oldum ama bunun için çalışmaya devam edeceğim."

"Sahiden mi?"

"Üç kişinin öldürüldüğü bir cinayetin çözülmesi işinin verilmesi ve yüzyılın vakasındaki kayıp cesedi bulmak insanın başına her gün gelecek bir olay değil," dedi Larry. "Artık Alice'in öldüğü bilindiğine göre bu vakanın soruşturulması gerekiyor. Cinayetle alakalı bir yasa yok."

"O konuda da bazı düşüncelerim var," dedi Stevie. "Ama..."

İkisi de aynı anda yaklaşan helikopterin sesini duydular.

"Hadi," dedi Larry. "Onları içeri alalım."

Sütunlu girişin altında duran Stevie'nin yüzüne vuran kış güneşi ona kendisini iyi hissettirdi. Kardan yansıyan parlak ışıktan gözlerini korumak için elini kaldırması gerekti. Helikopterin inmesi çok zordu. Çimlerin üzerinde havada durup epey alçaldı ve üniformalı dört kişi helikopterden karın içine atladı. İkisi polise benziyordu ve diğerleri de kocaman kırmızı sağlık çantaları olan ATT[10]'lerdi. Helikopterin sesi diğerlerini de uyandırdı. Vi ve Janelle yeniden el ele ortaya çıktılar. Nate, Hunter ve Germaine oturma odasından çıktılar. En son, başından bir kazak gerçirerek balo salonunun kapılarını iten David göründü. Acil tıp teknisyenleri ve polisler yol üzerinde Larry'yle görüşürlerken grup kapının önünde toplandı.

Ziyaretçilerin koridorda sert bir kutup rüzgârı estirerek eşyalarını içeri taşıdıkları sırada büyük kapı açık bırakılmıştı. Artık dünyaya geri dönmüşlerdi. Her şey hareket halindeydi. David gelip Stevie'nin yanında dikildi. Kolunu rahat bir şekilde Stevie'nin omzuna koydu ve Stevie de ona yaslanarak başını kolunun kıvrımına soktu.

"Sanırım eve gidiyoruz," dedi Nate.

"Bu hafta sonunu hep hatırlayacağız," diye karşılık verdi David boşta kalan kolunu uzatıp Nate'i kucaklamak için açtı. Nate çabucak yana doğru kaçtı.

Stevie'nin dikkati bir şeyler dönüyor gibi görünen yukarıdaki balkona kaydı. Mark, Peacock Salonu'ndan çıkıp koridorda koşuşturmaya başladı. Birisi kapıyı yumruklayarak içeri girmeyi talep ediyordu.

"Charles!" diye bağırdı Dr. Quinn. "Charles, kapıyı aç."

"Neler oluyor?" diye sordu Janelle yanlarına gelerek.

[10]Acil Tıp Teknisyeni (ç.n.)

Larry ve polisler muazzam merdivenlerden basamakları ikişer ikişer aceleyle çıkmaya başladılar. Bir çatırtı sesi duyuldu ve ardından ağır bir çuvalın bir bacadan içeriye düşürülmesine benzeyen bir ses geldi. Bu her neyse, katilin şöminesinin arkasından geçiyordu. Larry, Peacock Salonu'na koştu, sonra da balkona koşarak hâlâ aşağıda olan acil tıp teknisyenlerine seslendi.

"Bodrum kata!" diye bağırdı Larry, tekrar merdivenlere koşarken.

"Bodrumda, beni takip edin, hemen! Hemen!"

Öğrenci grubu sessizce olanları izliyordu.

"Charles'ın hapsi boylayacağını sanmıyorum," dedi Stevie usulca.

XXVII

"Bu ne aptalca bir şey," dedi Dr. Quinn. "Böyle aptalca bir şey nasıl yapabilir." Dr. Quinn ilk kez endişeli görünüyordu.

Acil tıp teknisyenleri bodruma inmişlerdi çünkü Charles orada bir duvarın arkasındaydı. Pix onlara yardım etmeye gitmişti çünkü geriye kalan fakültede bir tıp uzmanına en yakın kişi oydu ve zor şeyleri bir yerlerden çıkarmak konusunda tecrübeliydi. Ellingham'daki diğer herkes oturma odasında toplanmıştı çünkü binadaki en sıcak oda hâlâ orasıydı.

"O geçit mühürlü," dedi Stevie.

"Bütün gece tuvalete girip çıktı," dedi Mark. "Gergin olduğunu sandım. Çakı gibi bir şeyle çivileri gevşetmiş olmalı."

"Ama hepimiz o geçidi ve neden mühürlenmiş olduğunu biliyoruz. Geçidin bağlandığı merdivenler yıllardır dengesiz. Altındakiler ise tamamen çürümüş. Böyle bir şey yaparken ne düşündü acaba? Kısa yoldan atlarsa bodruma inebileceğini mi? Bütün bir katı atlayabileceğini mi? Bu şekilde dışarı çıkacağını mı?

"Şansını denemek istemiş," dedi Stevie.

Duvara yaslanmış olan Larry, Stevie'ye hak verircesine başını salladı. Ne de olsa en başından beri insanların geçitlere girdikleri zaman kazaya uğrayabileceklerini söyleyen kişi Larry'ydi.

Bodrumdan yukarıya dönen Pix kapıda dikildi. Önceleri böyle şeyleri öğrencilerin yanında konuşmazlardı. Artık bunun epey ötesindelerdi.

"Charles nasıl?" diye sordu Dr. Quinn.

Pix başını iki yana salladı.

"Çok kötü bir düşüştü," dedi Pix lafı dolandırmadan.

Stevie yardım edemiyordu ama Şeytanın Ta Kendisi'nin yankısını duyuyordu: *Kırık bir baş, acı bir düşüş...*

Önümüzdeki birkaç saat içinde, daha fazla araç okula erişebildikçe ortalıkta daha fazla insan belirmeye başladı. Her yerde üniformalı birileri vardı. Eşyalar fotoğraflanıyor, kayıt altına alınıyor, paketlenip mühürleniyordu. Gruptaki herkesle soruşturmaya dahil oldu ancak görüşmeler uzun sürmedi. Sonra büyük kışlık montlar giyen koyu takım elbiseli iki kişi ortaya çıktı. Diğer yetkililerden farklı görünüyorlardı.

"Ah güzel," dedi Nate, pencereden dışarı bakarken. "Siyah Giyen Adamlar burada. Beyin silme zamanı."

David de dışarı baktı.

"Sanırım benim için geldiler," dedi.

Sahiden de takım elbiseli iki adam bir dakika içinde oturma odasının kapısındaydılar.

"Senatör King'in ofisinden geliyoruz," dedi adamlardan biri. "Seni eve götürmek için buradayız, David."

"Bu kadar çabuk mu?" diye karşılık verdi David. "Tanrım, sanırım beni *gerçekten* seviyor."

Zoraki bir espriydi. Stevie kendini uzanıp David'in elini sıkıca tutarken buldu.

"Polis misiniz?" diye sordu Vi.

"Senatör için çalışıyoruz," diye cevap verdi adamlardan biri.

"Yani, bu bir hayır," dedi Vi. "Bu, David'i çıkarmak için yasal bir hakkınız olmadığı anlamına gelir."

"Vi haklı," diyerek Janelle lafa karıştı. "Hakların var. İstemiyorsan bu iki adamla gitmek zorunda değilsin."

David hayretle ona döndü. Janelle'in onun arkasını kollayacağını ummazdı.

"Sorun değil," dedi David. "Ama teşekkürler. Bu iyi insanlar kız arkadaşımla konuşmam için bana bir dakika verirler, değil mi?"

Adamlar kapıdan uzaklaştılar ve David, Stevie'yi içeri doğru götürdü. Stevie paniğe benzer bir telaş hissederek David'in kolunu daha sıkı tuttu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Stevie alçak sesle.

"Babam beni bodruma zincirleyemez. Yani muhtemelen yapmaz. Demek istediğim, o bir senatör, bu yüzden Washington Anıtı içindeki bir odaya falan erişimi olabilir..."

"Ciddi misin?" dedi Stevie gözyaşlarına engel olmaya çalışarak.

"Bilmiyorum. İkimiz de evlerimize gidelim, sonra bir yolunu buluruz," dedi David.

"Baban şikâyetçi olabilir mi?" diye sordu Stevie

"Teknik olarak kendi evim olan bir yerden şantaj malzemesi çalmam suç mu ya da en azından babamın rapor

etmek isteyeceği bir şey mi bilmiyorum. Hayatımı çekilmez hale getirecek ve harçlığımı kesecek ama olsun. Bir iş bulabilirim. Ondan bir şey almamak daha iyi."

David, Stevie'yi öpmek için eğildi, dudakları onun dudaklarıyla ısındı, eliyle boynunu okşadı. Larry, Dr. Quinn, Pix ve tüm arkadaşlarını içeren bir düzine yabancının tanık olduğu çok samimi bir andı. Kucaklaşmaları bitince David gruba veda etti.

Herkesle kucaklaştı. Yalnızca Nate tokalaşmak için elini uzatıp, "Sadece... Yanlış bir şey yapma... Sakın..." dedi.

"Anladım," dedi David selam vererek. "Paltomu ve çantamı alayım."

Paltosunu ve kirli sırt çantasını aldıktan sonra Stevie onunla motorlu kızakların beklediği yere yürüdü. Ağlamaya başladığını fark etti. Elinin tersiyle gözlerini sertçe sildi.

"Gitmek zorundayım," dedi David, Stevie'nin gözyaşlarını silerek. "Merak etme. İrtibatta olacağız, Nancy Drew. Benden kurtulman zor."

Stevie, David'in avucundaki elini gönülsüzce gevşetti.

David uzaklaşırken son bir kez o içini eriten, yarım tebessümüyle ona dönüp gülümsedi. Sonra iki bin dolarlık paltosunun önünü açtı. Stevie başta David'in pahalı kırmızı astarı neden ona gösterdiğinden emin olamadı. Daha önce görmüştü, eğer astarlarla ilgileniyorsanız güzel bir astar olduğunu düşünebilirdiniz.

Fakat göstermeye çalıştığı şey astar değil, iç cebiydi ya da daha net olmak gerekirse, iç cebinden dışarı sarkan bir şeydi.

Bir dinamit çubuğuydu.

ELLINGHAM'DA BİR FACİA DAHA

Burlington Herald

11 Kasım

Bir dizi trajik olaya bir yenisi daha eklenerek, Ellingham Akademisi'nin müdürü Dr. Charles Scott dün sabah okulun binalarından birindeki kapalı bir geçide düşmesinin ardından hayatını kaybetti. Düşmesine neden olan merdiven, okulun kurucusu Albert Ellingham tarafından 1930'ların başlarında inşa edilen bir dizi geçitten kalmaydı. Dr. Scott okulda iki kişinin ölümüyle sonuçlanan kazalarla ve Dr. Irene Fenton'ın hayatına mal olan ev yangınıyla olası ilişkisinin tespit edilmesinin ardından geçide atlamıştı.

"Dr. Scott hem okulda hem de Burlington bölgesinde son zamanlarda meydana gelen bir dizi ölümün baş şüphelisiydi," dedi Vermont Eyalet Polisi'nden Dedektif Fatima Agiter. "Öğrencilerden Hayes Major ve Element Walker'ın ölümlerinin Vermont Üniversitesi'nden Dr. Irene Fenton'ın ölümüyle bağlantılı olabileceğine inanıyoruz. Soruşturmalar devam ediyor."

KING'IN BAĞIŞÇILARI GERİ ÇEKİLİYOR

PoliticsNow.com

27 Kasım

Senator Edward King maddi sorunlar yaşıyor. Geçtiğimiz hafta boyunca senatör, ani ve esrarengiz bir şekilde bağışçılarının büyük kısmını kaybetti. Geçen ay başkanlığa

aday olan senatör, adaylığını mümkün kılan birçok destekçisini kaybetti. Son haberlerde senatörün desteklerini garanti altına almak için kendi bağışçılarına elindeki bazı belgelerle şantaj yapmış olabileceği ortaya çıkmıştı.

Beyaz saray sözcüsü Malinda McGuire olayı, "Tamamen saçmalık," şeklinde yorumladı. "Medyanın senatöre yönelik önyargısı hayret vericidir. Senatör King, geleneksel Amerikan değerleri, kişisel özgürlükler ve sorumluluklara sahip çıkılması gibi inandığı değerler uğruna savaşmaya devam edecektir. Tüm bunları, önümüzdeki aylarda gerçekleşecek seçim kampanyası gezilerimizde anlatmayı iple çekiyoruz."

ŞEYTANIN TA KENDİSİ VAKASI ÇÖZÜLDÜ MÜ?

True Crime Digest

3 Aralık

Yirminci yüzyılın en büyük gizemi olarak anılıyordu. Albert Ellingham, 1936 senesinde Amerika'daki en güçlü adamlardan biriydi. Serveti ve nüfuzu Henry Ford veya William Randolph Hearst'ünkine eş değerdeydi. Ellingham'ın gazeteleri, bir film stüdyosu ve düzinelerce başka iş yeri vardı. Ancak şahsi tutkusu eğitimdi. Bu amaçla Vermont Dağları'nda bir okul inşa ederek ailesiyle oraya taşındı. Aynı yılın 13 Nisan'ında, arabasıyla dolaşmaya çıkan karısı Iris ve kızı Alice, mülkün dışındaki bir köy yolunda kaçırıldılar. Aynı gün akademi öğrencilerinden Dolores Epstein da ortadan kayboldu. Takip eden aylarda Dolores bir arazide yarısına kadar toprağa gömülü vaziyette ve Iris de Champlain Gölü'nde ölü olarak bulundular. Alice asla bulunamadı. Kaybolduğunda sadece üç yaşındaydı.

Babası hatırı sayılır kaynaklarını kullanarak kendisini tamamen kızını bulmaya adadı. Ülkenin ve dünyanın her yerine düzinelerce özel dedektif gönderildi. Yüz elli sekreterden oluşan bir ekip günlük olarak gelen mektupları ve ipuçlarını gözden geçiriyordu. FBI başkanı J. Edgar Hoover vakayla şahsen ilgilendi. Bunların hiçbiri işe yaramadı. Albert Ellingham 30 Ekim 1938'de büyük olasılıkla anarşist bir hareketin kurbanı olarak Champlain Gölü'nde teknesinin patlamasıyla öldü. Kendisi daha önce de hedef alınmış ve kurtulmuştu. Bu kez o kadar şanslı değildi.

Albert Ellingham'ın ölümüyle Alice'i bulma baskısı kısmen hafifledi ancak onu arayan birileri hep oldu. Birkaç kişi Alice olduğunu öne sürdü ancak hepsinin sahtekâr oldukları anlaşıldı. Alice Ellingham, Amelia Earhart veya Jimmy Hoffa gibi tarihteki meşhur kayıp kişilerden biri olarak kaldı, onların da Alice gibi bir soru işaretiyle birlikte öldükleri tahmin ediliyordu. Zanlı hakkında şimdiye kadar kabul edilen tek şey, kaçırılmadan önceki haftalarda Albert Ellingham'a, yaklaşmakta olan tehlikeyi haber veren bir not, alaycı bir bilmece göndermiş olmasıydı. Gazete ve dergilerden kesilmiş harflerden oluşan mektup, Şeytanın Ta Kendisi imzalıydı.

Vakanın hiçbir ilerleme kaydetmediği onlarca yıl geçti ve ardından geçtiğimiz Eylül ayından itibaren olaylar çok hızlı bir şekilde hareketlenmeye başladı. Ellingham, iki öğrencisi Hayes Major ve Element Walker'ın kampüs sınırları içinde yaşanan kazalarda ölmesiyle yeniden trajedilere sahne oldu. Çok geçmeden, Vermont Üniversitesi'nde misafir öğretim üyesi olan Dr. Irene Fenton, Burlington'da bir evde çıkan yangında öldü.

Öte yandan, okuldaki bir öğrenci bunların birer kaza olduğuna inanmıyordu. Bunların Alice'in ortadan kaybolmasıyla ya da kayıp kızı ölü ya da diri bulan kişiye verilecek olan bir servete dair söylentilerle ilgili olduğuna inanıyor-

du. Okulun eski güvenlik şefiyle çalışan Ellingham öğrencisi Stephanie Bell duvarlardan birinin içinde bir çocuk cesedi tespit etti. Çocuğa ait kalıntılar halen inceleniyor.

Bell, uzun süredir Ellinghamları kaçıranların işi olduğunu varsaydığı Şeytanın Ta Kendisi mektubunun yaşanan kaçırma olayıyla hiçbir ilgisi olmadığını ve aslında kötü zamanlanmış bir öğrenci şakası olduğunu gösteren fiziksel kanıtlar da dahil olmak üzere pek çok önemli keşifte bulundu. Bu keşifler vakayla alakalı onlarca yıllık varsayımları altüst etti.

Testlerin ve soruşturmaların sonuçları hâlâ muallakta olmasına ve mülkü emniyet altında tutmak için Ellingham Akademi kapalı olmasına rağmen, bu vaka soğuyacak gibi görünmüyor. Ancak bu son keşifle beraber belki Mount Morgan'daki ruhlar artık huzura ermişlerdir.

SES KAYITLARI EDWARD KING'IN ŞANTAJ PLANLARINDAN HABERDAR OLDUĞUNU AÇIĞA ÇIKARDI

ÖZEL BATT RAPORU

5 Aralık

Batt raporu, Senatör Edward King'in adaylık kampanyasının bağışçılarına şantaj yapmak için kullandığı anlaşılan materyalleri yok eden, kimliği bilinmeyen bir kişiye ettiği küfürleri içeren özel ses kayıtlarını ele geçirdi. Yazının devamında paylaşılan kayıtlar, rahatsız edici öğeler içermektedir.

Senatör'ün ,"O [biiip] flaş bellekleri aldı," dediği duyuluyor. "Her şey onların içindeydi. Bütün [biiipler] tam da ihtiyacımız olan kıvama gelmişlerdi. Onları hizaya sokmak

için tek gereken bunlardı. Şimdi hiçbir şeyimiz yok. Hiçbir şey. Hepsi vazgeçecekler. Şimdi [biiiiip]."

Bu makaleyle ilgili güncellemeler için Batt Raporu'nu takipte kalın.

KING BAŞKANLIK ADAYLIĞINDAN GERİ ÇEKİLDİ

CNN

2 Ocak

İki hafta süren yoğun spekülasyonları takiben Senatör Edward King, gelecek yılın başkanlık adaylığından geri çekildi.

Önceden hazırladığı açıklamasında, "Adaylıktan geri çekilmek elbette bir hayal kırıklığı olsa da seçim kampanyasının aile ilişkilerime vereceği zararın farkına vardım," dedi.

Senatör, geri çekilmesi hakkında kişisel nedenler belirtmiş olsa da Washington'dan gelen bilgilere göre haftalardır ortalarda, senatörün mali ve politik destekleri karşılığında birkaç kişiye şantaj yapıyor olabileceğine dair suçlamaların yanı sıra King kampanyasında kirli işlerin döndüne dair de fısıltılar dolanıyor. Birkaç hafta önce senatörün, kaybettiği şeyleri kastederek, "Onları hizaya sokmak için tek gereken bunlardı," dediği bir bant kaydı ortaya çıktı. Kayıtta bu bilginin ortadan kaybolmasıyla ilgili olarak oğlunu suçluyordu.

Senatörün önceki evliliğinden bir oğlu olduğu ortaya çıktı. Ne tuhaftır ki bu oğlu son zamanlarda haberlerde YouTube fenomeni Hayes Major'ın ölümü de dahil olmak üzere birçok trajik olaya sahne olan Vermont'taki Ellingham Akademi'ye girmişti.

Senatörün oğlunun Burlington, Vermont'ta bir sokakta dövülürken çekilmiş videosu da yayındaydı.

ELLINGHAM AKADEMİ YENİDEN AÇILIYOR

BATT RAPORU

11 OCAK

Bir dizi trajik olayın ardından ülkenin en sıra dışı ve prestijli liselerinden biri olan Ellingham Akademi derslere yeniden başladı. Bir zamanlar 1936 yılındaki Şeytanın Ta Kendisi, kaçırılma olayları ve cinayetleriyle adını duyuran akademi, geçtiğimiz sonbaharda da benzer nedenlerle yine manşetlere taşınmıştı.

Okul yeni müdürü Dr. Jennifer Quinn, "Olağanüstü zor bir yıl oldu," dedi. "Fakat öğrencilerimiz bir araya gelerek birbirlerine destek oldular. Onlarla ancak bu kadar gurur duyabilirdim. Gerçek Ellingham ruhunu çok güzel temsil ediyorlar. Kapılarımızın yeniden açmış olmaktan heyecan duyuyoruz."

Polis, Hayes Major, Element Walker ve Dr. Irene Fenton'ın ölümüne neden olmakla suçlanan eski okul müdürü Dr. Charles Scott'la ilgili soruşturmalarını tamamladı. Polis, Dr. Fenton ve Dr. Scott arasındaki telefon görüşmelerinin kayıtları, Dr. Fenton'ın evinde yangın çıktığı gece Burlington'daki trafik ve yerel kameralardan alınan güvenlik görüntüleri ve İsviçre ve Keyman Adaları'ndaki bankalarla özel ve offshore hesapların nasıl açılacağına dair yapılan iletişimler de dahil olmak üzere artık Dr. Scott'un birçok suçla bağlantılı olduğunu gösteren somut kanıtlara sahip.

Vermont Eyalet Polisi'nden Dedektif Fatima Agiter, "Bu vakanın zanlısını tespit ettiğimizden ve bu kişinin öldüğünden eminiz," dedi. "Konuyu kapanmış olarak kabul ediyoruz."

Vakaya yardımcı olduğu için Stephanie Bell, Vermont Eyalet Meclisi tarafından valiyi ziyarete davet edildi. Batt Raporu, Stephanie Bell ile soruşturmaları ve 1936 Ellingham kaçırılma olayları ve cinayet vakasındaki özel bulguları üzerine röportajlar yapacak. Takipte kalın.

BILLBOARD PATLAMASI

Pittsburgh Press Online

16 Şubat

Pennsylvania, Monroeville'in dışındaki göçmenlik karşıtı bir ilan panosu dün gece polisin barbarlık olarak nitelendirdiği bir şekilde patlatıldı. Reklam panosu tamamen zarar görürken herhangi bir mal ya da can kaybı olmadı. Patlama sabah 4 civarında meydana geldiğinden bölgede araba yoktu.

Senatör Edward King'in şu anda feshedilmiş adaylığıyla bağlantılı olan bir grubun sponsorluğunu yaptığı reklam panosu, partinin pek çok üyesi tarafından beğenilmiyordu. Beklenmedik yıkımı, şehrin birçok bölgesinde sevinçle karşılandı.

"Kimin yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok," dedi yerel halktan Sean Gibson, "Ama onlara milkshake ısmarlamak isterim."

CESET KALINTILARINA YAPILAN DNA TESTİ ALICE ELLINGHAM'INKİ İLE EŞLEŞMİYOR

True Crime Digest

7 Nisan

Vermont, Burlington'ın dışında kalan Ellingham Akademi'de bulunan bir çocuk cesedine ait kalıntılar üzerinde yapılan DNA testi çocuğun Albert Ellingham veya karısı Iris ile akraba olmadığını ortaya çıkararak onun uzun süredir kayıp olan Alice Ellingham olarak değerlendirilmesi ihtimalini eledi. Alice, 1936 yılında üç yaşındayken, annesiyle birlikte yol kenarında saldırıya uğrayıp kaçırılarak ortadan kaybolmuştu. Iris'in cesedi birkaç hafta sonra Champlain Gölü'nde bulunurken, Alice asla bulunamamıştı. Nerede olduğu o tarihten beri fazlasıyla merak edilirken ve birçok kişi ortadan kayboluşunu "yüzyılın vakası" olarak adlandırmıştı.

Adli tıp uzmanlarına göre bulunan ceset diğer her şeyiyle Alice Ellingham'ın tanımına uyuyor. Cesedin FBI'dan adli tıp uzmanları ve Vermont Adli Tıp Laboratuvarı'ndan bir ekiple incelenmek üzere gönderilen Smithsonian Ulusal Doğa Tarihi Müzesi'nden Dr. Felicia Murry, "Bu ceset Alice Ellingham'la birçok yönden uyuşuyor," dedi. "Bu 1928 ile 1940 yılları arasındaki dönemde yaşamış yaklaşık üç yaşında bir çocuk. Cesedin üzerindeki giysilerde kimliğin saptanabileceği veya izinin sürülebileceği bir etiket ya da işaret yoktu ancak kullanılan malzemelerin üretimini 1930 ile 1940 yılları arasına tarihlendirebildik. Ölüm nedenini belirleyemedik. Albert ve Iris Ellingham'ın şahsi eşyaların-

dan kullanılır durumda olan DNA örnekleri toplayabildik. Kalıntılar üzerinde yapılan DNA testleri iki ebeveynle de eşleşmedi."

Öyleyse duvardaki kız Alice değilse kim?

XXVIII

Ellingham Dağı'na bahar gelince bayram oluyordu. Bahar, efil efil bir rüzgâr gibi eteklerini savurarak, bereketli yemyeşil bir alemin tanrıçası gibi dağın üzerini yeşillerle donatıyordu. Yaşam, kuşlar ve tomurcuklarla yeniden oluşuyordu. Soğuk tamamen uzaklaşmamıştı ama daha yumuşaktı. Stevie kırmızı vinil kumaştan paltosuyla kubbede oturuyordu. Paltosunun içinde biraz ürperse de hava güzeldi. Hem hava hem de birkaç dakika önce yemekhaneden aşırdığı bir fincan kahve onu canlı ve ayık tutuyordu. Duvardaki cesedin DNA testi sonuçlarının yer aldığı makalenin açık olduğu yeni tableti kucağındaydı. Stevie manzara yüzünden makaleyi inatla görmezden geliyordu.

Son beş ayda çok şey olmuştu. Önceleri vakayla ve bazen de onunla ilgili heyecanlı haberler ve hikâyeler yazılıyordu. Ellingham'ın Sherlock'u, genç dedektif oldu. Röportajlar yapıldı, makaleler yazıldı, hatta Netflix vakayı film yapmakla bile ilgilendi. Ellingham'ın kapılarını yeniden açması haftalar sürdü ve açıldığında herkes geri dönmedi. Eskiden olsa Stevie'nin geri dönmesi asla mümkün olmazdı. Ama artık ailesiyle ilişkileri farklıydı. Suç ve cinayete olan ilgisiyle ilgili espriler ya da küçümseyici ifadeler yoktu. Stevie vakayı çözmüştü ve şöhreti sayesinde üniversitenin ilk yılını

ödeyecek kadar para bile kazanmıştı. Ve artık zanlı öldüğüne göre Ellingham Akademi'de uzunca bir süre başka olaylar yaşanmayacağını hissediyor ve öyle umuyordu.

Her şey çözülmüştü ve artık Stevie güzel manzarayla baş başa kalmıştı.

"Ne yapıyorsun?" dedi bir ses.

Tabii ki Nate'di. Dikkatlice yaklaştı, elleri yırtık pırtık bej pantolonunun ceplerindeydi. Stevie onu bekliyordu. Gelip düşünme noktasında onu bulacağını biliyordu.

"Çalışıyorum," dedi Stevie. "Limbik sistem sınavım var."

Nate tablette açık olan makaleye göz gezdirdi.

"Bu tam bir saçmalık değil mi?"

"Değil," dedi Stevie tableti kenara bırakırken.

"Nasıl değil?" diye sordu Nate.

"Değil işte," dedi Stevie.

"Artık kızmıyorsun bakıyorum," dedi Nate yanına otururken. "Saçmalık değil diyorsun, öyle mi? O cesetteki DNA uyuşmadı. Sence bu... Normal mi?"

Stevie dizlerini göğsüne doğru çekerek arkadaşına baktı.

"Çünkü uyuşmayacağını biliyordum," dedi gülümseyerek.

"Bir dakika... Alice olmadığını bildiğini mi söylüyorsun?"

"Ah, hayır," dedi Stevie. "Bu Alice."

"Testler öyle demiyor," dedi Nate.

"Alice'in evlat edinildiğine dair spekülasyonlar hep vardı," dedi Stevie. "Kanıt yok ama söylentiler hep vardı."

"Bir söylenti milyonlarca dolar kazanmana yardımcı olmaz," dedi Nate.

"Olmaz," dedi Stevie hafiften gülümseyerek.

"Şimdi de gülüyor musun?" dedi Nate. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Bak, beni rahatsız eden şey şuydu," dedi Stevie. "Alice'in yeniden bu topraklarda olduğunu anladıktan sonra nedenini merak etmeye başladım. Alice burada ölmedi. Başka bir yerde öldü. Ve onun ölümünden sorumlu olan kişi George Marsh'tı. Bu kadarını biliyorum. Ama eğer başka yerde öldüyse neden cesedi babasının burnunun dibine getirmek gibi çılgınca bir şey yapsın? Bir şeyi kaçırıyor olmalıydım. Ben de kütüphaneye gittim. Ellinghamlarda gazete kupürü kesme işi denen bir şey vardı, insansı bir Google uyarı sistemi gibi. Ne zaman bir makalede onlardan bahsedilse, bu görevli haberi kesip onlara gönderiyordu. Kütüphanede kutular dolusu gazete kupürü var. Onları dijitalleştirilmediler çünkü kimse gerçekten ilginç bulmadı veya buna değeceğini düşünmedi. Sosyete dedikoduları, şapkalar, danslar ve birlikte denize açılan insanlar hakkında bir sürü şeyi okumak zorunda kaldım. Ünlü transatlantiklerde kimlerin olduğunu yazdıklarını biliyor muydun? Sanki bunun bir haber değeri varmış gibi. Neyse, birkaç haftamı aldı ama sonunda bunu buldum."

Elini cebine atıp 18 Aralık 1932 tarihli Burlington gazetesinden kırpılmış bir kupür çıkardı.

"Yüksek sesle oku," dedi Nate'e uzatarak.

Nate kâğıdı dikkatlice alıp okumaya başladı.

"'Albert Ellingham'ın karısı' –ne hoş, sanki kendisi bir birey değil– 'İsviçre'de doğum yaptı. İş adamı ve hayırsever Albert Ellingham ve eşi Bayan Iris Ellingham, 15 Aralık Perşembe günü İsviçre Alpleri'ndeki Zermatt şehri dışında

özel bir hastanede bir kız çocuğu sahibi oldular. Bay Ellingham'ın özel kalemi Robert Mackenzie'ye göre hem anne hem de kız iyi durumdalar. Çocuğa Alice ismini verdiler.' Bunu neden okuyorum?"

"Devam et."

"'Bay Ellingham, bir okul açmayı planladığı Mount Morgan'daki mülkiyetiyle bölgedeki yerel halk tarafından tanınıyor. Ellinghamlar, Mackenzie'ye göre göz önünde olmaktan kaçınmak amacıyla doğum için farklı bir karlı dağ bölgesi seçtiler. Bu seyahatte Bayan Flora Robinson da onlara eşlik etti, kendisi Iris Ellingham'ın–'"

"İşte burası," dedi Stevie.

"Neresi?"

"Alice'in İsviçre'de doğduğunu zaten biliyordum," dedi Stevie gözleri parlayarak. "Ama bir arkadaşla gittiklerini bilmiyordum. Bir arkadaş. Flora Robinson. Iris'in en yakın arkadaşı."

"Sanırım mantıklı. Doğum yapmak için uzun bir yolculuğa çıkacaksan arkadaşını da götürmez misin?"

"Ya da" dedi Stevie, "*Flora* doğurabilsin ve evlat edinme olayını ayarlayabilsinler diye Alpler'de, çok gizli bir yere gittiler. Evlat edinmeler kişisel meselelerdir. Burada olsaydı basın olayı sızdırırdı. Belki Alice'in bilmesini istemiyorlardı ya da zamanı geldiğinde ona kendileri söylemek istediler. Özellikle konu çocukları olduğunda insanların mahremiyet hakkı vardır."

"Flora'nın onlarla İsviçre'ye gitmiş olması Alice'i doğurduğu anlamına gelmez, öyle değil mi?" diye sordu Nate.

Stevie tabletindeki DNA makalesini kapatıp taranmış sayfalardan oluşan bir dijital defter çıkardı. Hepsi düzgün, özenli bir el yazısıyla yazılmış uzun sayfalardı.

"Charles bana ev kayıtlarını verme inceliğinde bulunmuştu, muhtemelen bunu beni meşgul etmek için yapmıştı. Bunları çoğaltarak kendim için birer kopyalarını aldım çünkü kendi eğlencemi yaratmayı seviyorum. Ellingham köşkü, bütün ziyaretçilerin, bütün yemek menülerinin ve bunun gibi daha pek çok şeyi yazılı kaydının tutulduğu bir yerdi. O halde Mart 1932'ye dönelim. Kim varmış bil bakalım? Flora Robinson. Peki ne yapıyormuş?"

Stevie zafer kazanmışçasına sonraki taramaları gösterdi. Bunlar menülerdi, ana masada ve tüm misafirlere servis edilen yemeklerin günlük listeleriydi.

"Mart ayında Flora Robinson'a bak. Bu onun normal kahvaltısı."

Menü sayfalarından birini gösterdi.

Konuk, Bayan Flora Robinson, kahvaltı tepsisi servisi: sütlü ve şekerli kahve, domates suyu, tost ve marmelat, çırpılmış yumurta, dilimlenmiş jambon, portakal dilimleri.

"Eğer incelersen neredeyse her gün aynı şeyleri yediğini göreceksin. Domates suyunu, çırpılmış yumurtalarını ve portakal dilimlerini seviyor. Ama sonra, mayıs ortalarına geliyoruz ve her şey değişiyor," dedi Stevie.

Misafir, Bayan Flora Robinson, kahvaltı tepsisi servisi: Sütsüz çay, zencefilli gazoz, tuzlu kraker, yağsız tost.

"Yedikleri bunlar, tabii bunlar yemekten sayılırsa," dedi Stevie. "Bu durum mayıs ayı sonlarında başlayıp haziran ayı boyunca devam ediyor. Bu ne anlama geliyor?"

"Sabah bulantısı," dedi Nate fal taşı gibi açılan gözleriyle.

"Sabah bulantısı," diye cevap verdi Stevie gülümseyerek.

"Beni korkutuyorsun," dedi Nate alçak sesle.

"Kayıtların geri kalanını da inceledim. Flora 1932'nin büyük bir kısmında buradaydı. Hatta neredeyse tamamında. Sonra eylülde hepsi toplanıp İsviçre'ye gittiler. Bu yüzden diyelim ki Flora, Alice'in biyolojik annesi. Bu aynı zamanda biyolojik bir baba olması gerektiği anlamına gelir. O kim peki? Bu noktada George Marsh'ın hareketleri anlam kazanmaya başladı..."

Stevie o kadar yüksek ve çılgınca bir heyecana kapılmıştı ki Nate gözle görülür ölçüde gerilmişti.

"George Marsh asla misafir olarak yazılmıyor ama kayıtlarda ortaya çıkıyor çünkü odasını yapmaları gerekiyor ve yemek servisi de alıyor. İşte mart ve nisan ayları boyunca varlığı belli oluyor. Aslında nisan ayında yalnızca bir hafta sonu Ellinghamlar, George Marsh ve Flora Robinson birliktelerdi. Bu hafta sonu, geriye doğru sayınca, Alice'in doğumundan hemen hemen dokuz ay öncesine denk geliyor. Ama daha fazlasını istersen, işte Flora..."

Stevie Flora Robinson'ın bir fotoğrafını gösterdi.

"Ve bu da George Marsh..."

Bir fotoğraf daha çıkardı.

"Bu da Alice."

Nate üç fotoğrafı birlikte inceledi.

"Aha," dedi.

"Bu yüzden Alice'i geri getirdi," dedi Stevie. "Çünkü biyolojik babasıydı. Onu yuvasında düzgün bir şekilde defnetmek istedi."

"Öyleyse, parayı alabilmek için tüm bunları açıklayacaksın, değil mi? Sanırım kanıtlaması zor ama muhtemelen bunu yapabilirler, doğum kayıtlarını kontrol edebilirler ve DNA alabilirler..."

"Hayır," dedi Stevie yeniden.

"Bu her şeye *hayır* demek de nerden çıktı? Kanıtlamaya çalışmayacak mısın?"

"Mevzu para değildi," dedi Stevie. "Bunu iddia etmeye kalkışsam bile, baş etmem gereken avukatları ve şerefsizleri düşün. Hayatım mahvolur."

"Ciddi misin sen?" dedi Nate. "Yetmiş milyon dolar için savaşmayacak mısın?"

"Yetmiş milyon dolarla ne alabilirim?" diye sordu Stevie.

"Her şeyi. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi."

"Şimdi olduğu gibi," dedi Stevie, "Para burada kalıyor, okulda. Alice'in evinde. Babasının yaptığı bu evde. İmkânsız şeylerin gerçekleşebileceği bir yer yapmak istedi. Albert Ellingham bana inandı. Buraya gelmeme izin verdi ve ben de okulun açık kalacağından emin olacağım. Bu yaptığım Alice, Iris ve Albert için, ama yanı zamanda Hayes, Ellie ve Fenton için de."

Kupasını kaldırdı.

"Aman Tanrım," dedi Nate. "Nesin sen, bir azize falan mı?"

"Bu kupayı çaldım," dedi Stevie. "Yani, hayır azize değilim. Ayrıca, eğer okul kapanırsa eve gidip kitabını bitirmen gerekir. Bunu sizin için yaptım. Kimseye söylemiyorum bile. Yani, senin gibi arkadaşlarım dışında kimseye."

"Beni duygulandırmaya mı çalışıyorsun?" dedi Nate, gözleri biraz kızarmıştı. "Çünkü bütün hayatımı her şeyi nasıl içime atacağımı ve hayatımın yönünü nasıl değiştireceğimi öğrenmekle geçirdim, sen de gelmiş bunu mahvediyorsun."

"Kötü haberlerim bitmedi Arkana bak. Mutlu çiftler geliyor..."

Janelle ve Vi, kol kola el salladılar. Arkalarından gelen Hunter ve Germaine tam olarak o seviyede değillerdi ama onlar da çiftlerin yaptığı gibi konuşmaya dalmışlardı. Janelle ve Vi sonbahar olaylarından bu yana daha da yakınlaşmışlardı ve hatta yaz boyunca birbirlerini nasıl ziyaret edeceklerini ve programlarını nasıl birbirine uyduracaklarını planlıyorlardı. Hunter ve Germaine, çevre ve Kore dizilerine duydukları ortak ilgi sayesinde bağ kurmuşlardı. Okulda olanlar hiç kimse için kolay ya da mükemmel değildi ama kesinlikle oldukça iyiydi. İnsanlar zırt pırt öldürülmediğinde okulun genelde daha düz ve sıradan bir yer olduğu ortaya çıktı.

Diğerleri Stevie ve Nate'in yanına geldiklerinde Stevie'nin telefonu çaldı. Telefonunu yukarı kaldırıp görüntülü görüşme yapmak için birkaç adım uzaklaştı.

"Neredesin?" diye sordu Stevie.

David, mor kampanya tişörtüyle caddenin birindeydi.

"Ah, şey..." David etrafına bakındı. "Iowa'dayım. Bugün üç şehre gidiyoruz. Hazırlık çalışmaları yapıyorum, bazı lokantalarda etkinlikler ayarlıyorum, bunun gibi şeyler. Erken aramak istedim çünkü şu DNA haberini gördüm. Sen iyi misin?"

"Harikayım," dedi Stevie. "Kampanya nasıl gidiyor?"

"Dün üç yüz on beş kapı çaldım. O insanların ne kadar şanslı olduklarını bir düşün, kapılarını açınca karşılarında beni görüyorlar."

"Kutsanmış hissediyorlardır," dedi Stevie.

"Tam kelime bu. *Kutsanmış*. Hatta bahçelerinde babam için bir tabela olan bazı insanların kapılarını bile çaldım. Bazı insanlar boş hayallerden vazgeçemiyorlar."

Ellingham'dan ayrıldığından beri David rakip bir başkan adayının yanında staj yapıyordu. Ellingham ona geri

dönme fırsatı sundu ama babası engel oldu. Teknik olarak okulu yoktu, lise diplomasını alabilmek için kendi başına çalışıyordu. İki şeyin arasında gece gündüz gidip geliyordu. Stevie onu hiç bu kadar hızlı çalışırken görmemişti ve bu ona yakışmış gibiydi. Fazla uyumadığından şüphelenmesine rağmen daha sağlıklı görünüyordu ve sesi de daha sağlıklı çıkıyordu. Günde iki veya üç kez konuşuyorlardı. Stevie'nin ailesi ironik bir şekilde, Senatör King'in oğlu olduğu ortaya çıkan bu çocukla ilişkisini sürdürdüğü için kesinlikle çok mutluydular. Senatör King'in David'in Stevie'yle ilişkisi hakkındaki görüşlerini ise bilen ya da araştıran yoktu.

"Ona ne yaptığımı söylemeyi düşünüyorum," dedi David.

"Öyle mi?" dedi Stevie.

"Burada olduğumu ve demokrasi için çok çalıştığımı bilmesi gerektiğini düşünüyorum, Bilirsin, diğer taraftaki insanlar. Dün gece yerel veri tabanlarını düzelttim ve bu gece sosyal medyaya erişmelerine yardım edeceğim. Görünüşe göre bu konuda gerçekten iyiyim."

"Sana hep inandım," dedi Stevie.

"Öyle mi?" diye sordu David.

"Hayır," dedi Stevie. "Ama güzel bir popon olduğu için sana torpil geçiyorum."

Binlerce mil öteden birbirlerine gülümsediler. Stevie ona hiç bu kadar yakın hissetmemişti.

"Sanırım geri dönüp çalışmayı bitirsem iyi olacak," dedi. "Anatomi sınavım var. Limbik sistem hakkında bir bilgin var mı?"

"Limbik sistem hakkında bilmediğim ne var ki? Ne olduğu dışında," dedi David

"Ben de o noktadayım," dedi Stevie.

"'DNA örneği eşleşmedi' ile geçme şansın yok mu?"

"Hayır."

"Yüzyılın vakasını çözsen bile yine de ödevini yapmak zorunda mısın? Dünya saçmalıklarla dolu."

"Tamamı değil," dedi Stevie.

"Bence de," dedi David, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tamamı değil."

Stevie telefonla konuşmak için uzaklaştığında, grup sınıfların olduğu binalara doğru yürümeye koyulmuştu. Stevie, temiz dağ havasını derin derin içine çekti, Albert Ellingham bu havayı o kadar sevmişti ki, dağın yamaçlarını satın alarak krallığını buraya inşa etmişti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Vi. "David babasının tepkisini kaydetmeyi nasıl başardı? Ofise böcek mi yerleştirdi?"

"Benim fikrimi mi soruyorsun?" diye sordu Stevie.

"Hayır, gerçeği," dedi Janelle.

"Diyelim ki babanı çıldırtmak için kendini dövdürüyorsun ve bunu videoya çektiriyorsun ve onun esrar içip toplumdan uzaklaşmak için kaçtığını düşünmesini sağlıyorsun ama aslında bilgi sızdırmak için gizlice eve geri dönüyorsun."

"Normal görünüyor," diye karşılık verdi Vi.

"Diyelim ki baban hakkında seninle aynı şekilde hisseden bir kız kardeşin var. Ve o kız kardeşe ne yapmak üzere olduğunu söylüyorsun ki çıldırmasın. O kız kardeş sana yardım etmek istiyor. Yani babanıza tüm şantaj materyallerini yok ettiğinizi söylediğinde evde olmak için Kaliforni-

ya'dan Pensilvanya'ya uçuyor. Ve onun tepkisini kaydetmek için telefonuyla hazır bekliyor."

"İnanılmaz bir tesadüf," dedi Vi. "Sonra bir şekilde bu kayıt dışarı sızıyor?"

"Biliyorum," dedi Stevie. "Bu ailede hep en tuhaf şeyler oluyor."

"Annenle baban hâlâ Edward King'den vazgeçmediler mi?" diye sordu Vi.

"Hayır," dedi Stevie. "Bunların hepsinin ona karşı bir komplo falan olduğunu düşünüyorlar. Bazı şeyleri değiştiremiyorsun. Neyse, gitmek zorundayım yoksa geç kalacağım. Bu sınav kendi kendine başarısız olmayacak. Öğle yemeğinde buluşalım, saat... «

Ormanda nehir yönünde bir hareketlilik dikkatini çekti. Ağaçlar yavaştan tomurcuklanmaya başlamıştı ama hâlâ bir şekli seçebileceğin kadar çıplaktılar.

"Geyik," dedi Stevie neredeyse fısıltıyla. "Geyik. Amerikan Geyiği."

Nate'in kolunu çekiştirdi.

"Geyik," diye tekrarladı.

Gördüğü şekil uzaklaşıp gözden kayboldu. Stevie gözlerini kırpıştırdı. Ağaçların arasından geçen devasa boynuzlar az önce oradaydılar.

"Benim geyiğim," dedi Stevie alçak bir sesle. "Sonunda gördüm. Evren bana olan borcunu bir geyikle ödedi."

Büyülü noktaya bir bakış daha attıktan sonra Stevie Bell sınıfa doğru yürümeye devam etti. Anatomi hâlâ onu bekliyordu. Onu bekleyen birçok şey vardı ama bu en yakın olanıydı.

"Geyik miydi o?" diye sordu Janelle, Stevie işitemeyecek kadar uzaklaştığında. "Rüzgârda kıpırdayan bir daldı galiba."

"Daldı," dedi Nate.

"Yani, *resmen* bir daldı," dedi Vi. "Ona söylemeli miyiz? Buna gerçekten kendini kaptırmış gibi görünüyor."

"Kesinlikle hayır," dedi Nate, Stevie kulağında kulaklıklarıyla sınıfa doğru gözden kaybolurken, "Bırakalım da geyiğine kavuşmuş olsun."

TEŞEKKÜRLER

Bu seriyi kaleme aldığım üç yıl boyunca detaylı bir çalışmanın içine girdim. Otuz altı ay boyunca –belki daha da uzun bir süre– bulmaca çözmeye çalışmak gerçekten inanılmaz eğlenceliydi. Teşekkür etmem gereken o kadar çok kişi var ki!

İlk olarak sevgili editörüm Katherine Tegen'a teşekkürü borç bilirim. Editöryel bakış açısıyla kitaptaki dünyayı daha iyi yorumlayan başka biri olamazdı. Aynı zamanda Katherine Tegen Books ekibine bana verdikleri destek için çok teşekkür ederim. Telif haklarından sorumlu Kate Schafer Testerman bu süreçte her zaman yanımdaydı. (Aynı zamanda masamdan uzaklaşıp, yazmayı bırakmaya çalıştığım süreçte de peşimden hiç ayrılmadı.) Beth Dunfey, editöryel bakış açısıyla Ellingham Akademi'nin şekillenmesine katkıda bulundu ve asistanım Kate Welsh delirmeme ramak kalan anlarda sakin kalmamı sağladı.

Holly Black, Cassie Clare, Robin Wasserman, Sarah Rees Brennan ve Kelly Link hayatımda olmasaydı, yazım sürecim çok daha zorlu bir hale gelirdi. Gündelik yaşantımı katlanılabilir hale getiren sevgili Oscar ve güzelliklerim Zelda ve Dexy'ye de teşekkürü borç bilirim. Tüm aileme ve arkadaşlarıma bu süreçte benimle uğraşmayı başardıkları için minnettarım.

Ve sevgili okur, en büyük teşekkürüm de sizlere. Keyifli okumalar!

ŞEYTANIN TA KENDİSİ Övgüleri

"İlk kez Harry Potter okuduğunuz zamanı hatırlayın. Çok özel bir kitap olduğunu düşünmüştünüz, öyle değil mi? Bu kitapta da aynı öyle bir sihir var."
-USA TODAY

"Johnson'ın yarattığı eşsiz atmosfer, potansiyel şüpheliler ve kurbanların ortaya çıkmasıyla daha da merak uyandırıcı bir hal alıyor. Sayfaları nasıl çevirdiğinizi anlamayacaksınız!"
-PUBLISHERS WEEKLY

"Basit bir polisiye romanının ötesinde, ustaca kurgulanmış bir hikâye."
-JOHN GREEN, *The Fault in Our Stars* romanının yazarı

MERDİVEN BOŞLUĞUNDAKİ SIR Övgüleri

"Şeytanın Ta Kendisi serisi upuzun bir cinayet romanı olsaydı, Merdiven Boşluğundaki Sır asla bitmesini istemediğim bir bölümü olurdu."
-ENTERTAINMENT WEEKLY

"Serinin ikinci kitabını beklemek tam bir işkenceydi ama Merdiven Boşluğundaki Sır her şeyi unutturdu. Müthiş bir kurgu!"
-BUSTLE

"Kemerlerinizi bağlayın, yepyeni bir bölüm başlıyor ve bu defa unutulmaz olacak!"
-ALA BOOKLIST

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454
9 786256 476066